

Εργατική Δημοκρατία

Εφημερίδα Επαναστατικής Εργατικής Πολιτικής

Για την Ανασυγκρότηση του Παγκόσμιου Κόμματος της Προλεταριακής Επανάστασης (4η Διεθνής)

ΣΤΟΝ ΙΔΙΟ ΑΝΤΕΡΓΑΤΙΚΟ ΚΑΙ ΑΔΙΕΞΟΔΟ ΔΡΟΜΟ ΚΑΙ Η ΝΕΑ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΗΣ "ΑΛΛΑΓΗΣ"

Ενιαίο εργατικό μέτωπο ταξικής πάλης η μόνη απάντηση

Είναί παραπάνω από φανερό: η ανυπαρξία αξιόπιστης αριστερής ηγεσίας (με πολιτική και πρόγραμμα που να ανταποκρίνεται στα προβλήματα και στις ανάγκες των εργατικών και των λαϊκών μαζών, να ενώνει το διασπασμένο εργατικό κίνημα σε ενιαίο ταξικό μέτωπο πάλης και να ξανοίγει την αναγκαία σοσιαλιστική προοπτική) οδήγησε το μεγαλύτερο μέρος των δυσαρεστημένων προλεταριακών μαζών στην αδιέξοδη διαμαρτυρία της αποχής. Και ανέβασε ξανά, στη σκηνή μια ακόμα κυβέρνηση δημοκρατίστικης δημοκοπίας. Η οποία, με τη σημαία της "ριζικής αλλαγής", θα επιχειρήσει να ανασυγκροτήσει το σύστημα της κεφαλαιοκρατικής εξουσίας. Και με τη βοήθεια της ενσωματωμένης στο σύστημα εργατικής συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας, με τη μέθοδο του διαλόγου και της "συναίνεσης", θα επιδιώξει να φορτώσει τις συνέπειες της οικονομικής κρίσης στην εργατική τάξη και τον εκμεταλλευόμενο λαό, με όσο το δυνατό μικρότερες αντιδράσεις. Ό,τι δηλαδή, δεν μπορούσε πλέον να κάνει η εξαντλημένη κυβέρνηση Καραμανλή.

Ωστόσο, η νέα μειοψηφική κυβέρνηση της "εθνικής ανάτασης" και της "ριζικής αλλαγής", αντιμέτωπη με την μεγάλη εκλογική αποχή και τον έκδηλο κοινωνικό σκεπτικισμό που συνόδευσε τη νίκη της, γρήγορα εγκατέλειψε τις θριαμβολογίες κι άρχισε να καταγίνεται με τη σκληρή πραγματικότητα της κρίσης και των συσσωρευμένων προβλημάτων, που περιμένουν τη λύση τους.

Στη σελίδα 3

**Αντεργατικά γιατροσόφια
και καπιταλιστική κρίση**

Στη σελίδα 5

**Stage: Έγκλημα και...
τιμωρία θυμάτων**

Στη σελίδα 9

**ΜΑΡΞΙΣΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ ΚΑΙ
ΣΤΑΛΙΝΙΚΗ ΔΙΑΣΤΡΕΒΛΩΣΗ**

Στη σελίδα 13

**ΠΩΣ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΕΓΙΝΕ
Η ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΤΟΥ ΟΚΤΩΒΡΗ**

Στη σελίδα 14

ΕΘΝΙΚΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ 2009

Αριθμητικά και πολιτικο-οικονομικά συμπεράσματα

Συνηθίζουμε να λέμε ότι το εκλογικό σύστημα είναι καλονοθευτικό. Δηλαδή νοθεύεται η λαϊκή εντολή, η ψήφος του πολίτη δεν μετράει ισότιμα και κάποιος επωφελεύεται από αυτό. Τα μεγάλα κόμματα σε βάρος των μικρών.

Βάσει αριθμητικών κριτηρίων αυτό είναι σωστό, η πριμοδότηση του κόμματος που θα αναλάβει την διαχείριση της εξουσίας είναι δεδομένη.

Οι εκλογές όμως έχουν κύριο στόχο τη διατήρηση και την αναπαραγωγή του πολιτικοοικονομικού συστήματος και κυρίως τη διευκόλυνση, τη διασφάλιση και εξασφάλιση της λειτουργίας του.

Από αυτή την έννοια ο όρος, ο χαρακτηρισμός καλονοθευτικό, (έχει δοθεί από παλιά από το ΚΚΕ), είναι αποπροσανατολιστικός. Δημιουργεί ψευδαισθήσεις ότι η καλονοθευτική φύση του εκλογικού συστήματος παρεμποδίζει την ανατροπή του πολιτικοοικονομικού και κοινωνικοπολιτικού συστήματος. Κάτι που δεν συμβαίνει. Οι εκλογές, η καταμέτρηση των ψήφων, η ανάγνωση του αποτελέσματος, και η καθιερωμένη μορφή του κοινοβουλευτισμού είναι εργαλεία του συστήματος που οφείλουν να επιβεβαιώσουν την αναγκαιότητα της λειτουργίας του

και όχι την αμφισβήτησή του.

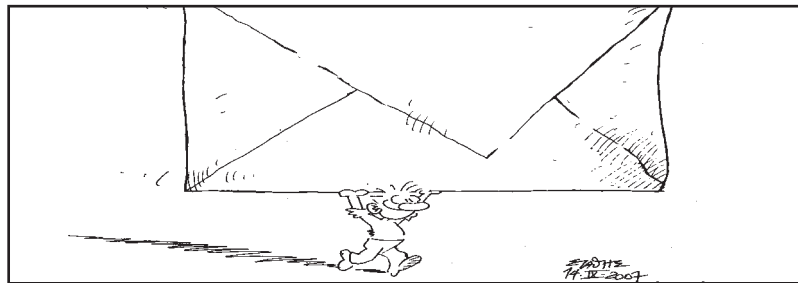
Όταν το αποτέλεσμα των εκλογών δεν είναι συμβατό, όπως συμβαίνει με τις τελευταίες εκλογές, τότε νοθεύεται η ανάγνωση των αποτελεσμάτων ώστε το εμφανές και το ορατό να μην γίνει κατανοητό, να αλλοιωθεί το συμπέρασμα που βάζει σε αμφισβήτηση και κρίση το σύστημα.

Βασικό στοιχείο της νόθευσης της ανάγνωσης του εκλογικού αποτελέσματος είναι να μετριέται το ποσοστό των κομμάτων με βάση τα έγκυρα ψηφοδέλτια. Με αυτό τον τρόπο δεν εμφανίζονται οι πραγματικές διακυμάνσεις, η θέληση, η τάση των ψηφοφόρων και σαν συνέπεια παραποιείται το συμπέρασμα.

Αν η ανάγνωση των αποτελεσμάτων γίνει βάσει των εγγεγραμμένων στους εκλογικούς καταλόγους τότε η ορατή εικόνα είναι διαφορετική όπως και τα συμπεράσματα.

Με βάση τα έγκυρα ψηφοδέλτια η Ν.Δ. και το ΠΑΣΟΚ εμφανίζονται να σχηματίζουν κυβέρνηση με ποσοστό πάνω του 41% των ψηφοφόρων και τα δύο κύρια κόμματα που εναλλάσσονται στην εξουσία, κυβέρνηση και αντιπολίτευση, να ξεπερνούν το 77%. Ποσοστά που θεμελιώνουν την εικόνα και την αντίληψη της ισχυρής εκπροσώπησης που κανένας δεν έχει δικαίωμα να αμφισβητήσει. Ενώ στην πραγματικότητα με βάση τους εγγεγραμμένους στους εκλογικούς καταλόγους δεν ξεπέρασαν ποτέ το 34% και το μέγιστο ποσοστό που συγκέντρωσαν μαζί τα δύο κόμματα είναι το 64%. Για παράδειγμα η σημερινή κυβέρνηση κυβερνά με το 30,3% και ΝΔ και ΠΑΣΟΚ μαζί συγκεντρώνουν μόλις το 53%.

Έτσι εμφανίζεται κάθε φορά η κυβέρνηση να έχει την αποδοχή σχεδόν της μισής χώρας και τα δύο κόμματα να φτάνουν ή και να ξεπερνούν το 80% αντί του ενός τρίτου και περίπου του μισού. Το κυριότερο από όλα σκιαάζεται η τάση της απόρριψης και της δυσαρέσκειας. Το γεγονός ότι τα δύο κόμματα χάνουν από το 2004 στο 2007, 640.000 ψήφους και από το 2007 στο 2009, άλλους 410.000 ψήφους, συνολικά 1.053.249, δη-

λαδή το 17% της δύναμής τους δεν απεικονίζεται πουθενά.

Το ίδιο συμβαίνει και με τα δύο κόμματα της αριστεράς. Ενώ από το 2004 στο 2007 απορροφούν τμήμα της δυσαρέσκειας και αυξάνουν την δύναμή τους κατά 28%, στις εκλογές του 2009 εισπράτουν και αυτά τη δυσαρέσκεια του εκλογικού σώματος και χάνουν 112.543 ψήφους δηλαδή το 12% της δύναμής τους.

Υποδοχέας της δυσαρέσκειας είναι κατά 65% η αποχή και 20% ο ΛΑΟΣ, και 10% οι οικολόγοι.

Στις τελευταίες εθνικές εκλογές καταγράφηκε λοιπόν και είναι ευανάγνωστο η ανοδική πορεία της δυσαρέσκειας, η δυσπιστία και η έλλειψη εμπιστοσύνης προς ΝΔ και ΠΑΣΟΚ, και η αδυναμία των κομμάτων να απαντήσουν πειστικά και να προτείνουν λύσεις διεξόδου στις αιτίες που προκαλούν στο μεγαλύτερο μέρος των πολιτών και κυρίως στους εργαζομένους και τη νεολαία τη δυσαρέσκεια και την απόρριψη.

Αυτό το γεγονός λοιπόν, η ανοδική πορεία της δυσαρέσκειας, δεν συζητιέται. Δεν συζητιέται δηλαδή ότι για την πλειοψηφία των πολιτών το πολιτικό σύστημα έχει απαξιωθεί, ότι είναι ανίκανο να δώσει λύση σε οποιοδήποτε πρόβλημα.

Ότι το υπάρχον πολιτικό σύστημα και οι πολιτικές του συνιστώσες δεν ελέγχουν την κοινωνία και η δυσαρέσκεια και η απαξίωση στα πολιτικά κόμματα είναι τεράστια. Ποιοι είναι σήμερα οι βασικοί λόγοι, οι αιτίες, που την προκαλούν. Θα αυξηθούν, θα οξυνθούν ή θα συρρικνωθούν; Τι θα το καθορίσει.

Ποια θα είναι η στάση και η αντίδραση των πολιτών και της νεολαίας στην ανοδική πορεία της δυσαρέσκειας και ποια του συστήματος;

Η συσσώρευση των σκανδάλων,

η διαφθορά στη δημόσια διοίκηση και την δικαιοσύνη, η γενικευμένη ανασφάλεια με την καταρράκωση της ανθρώπινης αξιοπρέπειας, η απαξίωση, η καταστολή, η περιθωριοποίηση των νέων, η απόλυτη αδιαφορία για το παρόν και το μέλλον τους, η ομηρία και η υποχρέωση να προσχωρήσουν στο σύστημα της διαφθοράς και του λαδώματος με υποσχέσεις "αίματος" για να εξασφαλίσουν ένα μεροκάματο, η υπαρκτή οικονομική κρίση των νοικοκυριών, που όλα δείχνουν ότι έχουν φτάσει στην άκρη των ορίων της αντοχής τους, η διεύρυνση της ανεργίας, είναι από τα βασικά στοιχεία που καθόρισαν τη μορφή της οργής όπως εκφράστηκε τον περασμένο Δεκέμβρη.

Αυτή η κατάσταση μέχρι σήμερα δεν άλλαξε. Συνεχίζεται και διογκώνεται. Ειδικά η συντονισμένη και οργανωμένη κοροϊδία.

Τα αποτελέσματα των εθνικών εκλογών μας οδηγούν στο συμπέρασμα ότι τα κομματικά σχήματα δεν ανταποκρίνονται, δεν πείθουν και δεν μπορούν να δώσουν διέξοδο στη σημερινή κρίση. Η αντίδραση των πολιτών, ειδικά των νέων, θα οδηγήσει σε ποιο οξείες αντιδράσεις από αυτές του Δεκέμβρη και η απάντηση του συστήματος θα είναι η διευρυμένη καταστολή. Οι διαχειριστές της εξουσίας του συστήματος έχουν γνώση και συνείδηση αυτής της κατάστασης και προετοιμάζονται ήδη για μια επιβολή γενικευμένης καταστολής ενάντια στις μαζικές αντιδράσεις. Επιδιώκουν ενίσχυση των κατασταλτικών μηχανισμών, του νομοθετικού πλαισίου αλλά κυρίως τη δημιουργία κοινωνικού ερείσματος που θα τους επιτρέψει να ενασκήσουν ανενόχλητα την πολιτική τους και την καταστολή.

Αυτή είναι η περίοδος που διανύουμε.

Κατσουρός Μάριος

Εργατική Δημοκρατία

Εφημερίδα της Κίνησης
Εργατικής Δημοκρατίας και
Ανασυγκρότησης της 4ης Διεθνούς
Συντάσσεται από Επιτροπή

Υπεύθυνος έκδοσης:

Χάρης Σταθάτος

e-mail: xasta@otenet.gr και

ergatikidimokratia@yahoo.gr

Διεύθυνση εφημερίδας:

Σωκράτους 79-81, 3ος Όρο, Αθήνα

Τηλ.: 2109357182 - 2130366490

Τα ενυπόγραφα άρθρα δεν εκφράζουν αναγκαστικά τις απόψεις της

Συντακτικής Επιτροπής

Ο αριθμός των σελίδων εξαρτάται

από την έκταση της ύλης.

ΣΤΟΝ ΙΔΙΟ ΑΝΤΕΡΓΑΤΙΚΟ ΚΑΙ ΑΔΙΕΞΟΔΟ ΔΡΟΜΟ ΚΑΙ Η ΝΕΑ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΗΣ "ΑΛΛΑΓΗΣ"

Ενιαίο εργατικό μέτωπο ταξικής πάλης η μόνη απάντηση

Με αντίπαλό του τον αποτυχημένο "μεταρρυθμιστή" αρχηγό της "κεντροδεξιάς" Ν.Δ., ο γιος του Α. Παπανδρέου (του γνωστού αρχιδημαγωγού ψευτοσοσιαλιστή), ο αρχηγός της "μεγάλης δημοκρατικής παράταξης" και του "κεντροαριστερού" ΠΑΣΟΚ, ως νέος κι αληθινός μεσσίας, βγήκε άνετος στα προεκλογικά μπαλκόνια, με το "ρεαλιστικό" του πρόγραμμα και το "πράσινο" όραμά του. Για να κατακευρανώσει τους φαύλους της "συντηρητικής παράταξης". Και να ζητήσει από τον εξαπατημένο λαό να τον εμπιστευθεί και να του δώσει, στις 4 Οκτώβρη, τη δύναμη, για να αποδείξει πως "δεν είναι όλοι ίδιοι".

Ακολουθώντας πιστά και εμπλουτίζοντας "ρεαλιστικά" την παράδοση του πατέρα του και του παππού του, έταξε κι αυτός λαγούς με πετραχήλια και μάλιστα πράσινα πετραχήλια φανταχτερά.

Υποσχέθηκε ότι την παλαιομοδίτικη σοσιαλιστική αλλαγή αλλά μια "νέα μεγάλη και ριζική αλλαγή", για να απαλλάξει τη χώρα από τη διαφθορά και τους διεφθαρμένους, θωρακίζοντας τους θεσμούς και τα στηρίγματα του σαπισμένου καπιταλιστικού συστήματος που παράγει και βασιζεται βέβαια στην διαφθορά, το ψέμα, και την απάτη. Κι όχι μόνο στην Ελλάδα, μα στον κόσμο ολόκληρο. Όπως είναι γνωστό στους πάντες και ιδιαίτερα βέβαια στους σοσιαλιστές.

Διαβεβαίωσε πως είχαν αποφασισμένους να βγάλει την οικονομία από την κρίση, μια και ήξερε, όπως είπε, πού θα βρει τα λεφτά! Λες και οι άλλοι διαχειριστές της κεφαλαιοκρατικής εξουσίας, σε όλο τον κόσμο, δεν γνωρίζουν τους κλέφτες και σε ποια χρηματοκιβώτια είναι τα λεφτά.

Παραφράζοντας το περιβόητο σύνθημα του πατέρα του: "το ΠΑΣΟΚ στην κυβέρνηση, ο λαός στην εξουσία", αυτός πρόταξε το "πρώτα ο πολίτης". Διακηρύσσοντας πως είχαν πανέτοιμους, μαζί με όλο το επιτελείο του, να μπει μπροστά ("πάμε μαζί") για "μια νέα κοινωνία δικαίου". Για την "πράσινη ανάπτυξη". Για τον πράσινο καπιταλισμό της "συναινετικής" και της "συμμετοχικής" εκμετάλλευσης των πολλών από τους ελάχιστους. Αυτό θα πει ρεαλισμός!

Έταξε ακόμα, ως πρώτος μεταξύ των πρώτων, να βάλει τέλος "στον εργασιακό μεσαίωνα". Να "συγκρουστεί με τα καρτέλ, οικονομικά και πολιτικά". Για να εξασφαλιστεί το "δικαίωμα εργασίας" σε όλους, "εργασίας με προοπτική". Και πρώτ' απ' όλα είπε πως θα ξεπάγωνε τα μεροκάματα, τους μισθούς και τις συντάξεις της πείνας. Δίνοντας "τη μάχη για την δίκαιη αναδιανομή του πλούτου". Γνωστό παραμύθι όλων των "ρεαλιστών".

Κι έταξε κι άλλα πολλά, ο μάγος της "πράσινης ανάπτυξης", ο πρόεδρος της φημισμένης "Σοσιαλιστικής Διεθνούς", που προτιμάει όμως να μην αγωνίζεται για τον σοσιαλισμό, ούτε καν να μιλάει γι' αυτόν! Αλλά κρίνει απαραίτητο να "δίνει τη μάχη", να αγωνίζεται με όλα τα μέσα (θεμιτά και αθέμιτα) για να αναστρώσει τον ετοιμόρροπο καπιταλισμό, να

τον εξανθρωπίσει, να τον κάνει πιο δίκαιο, λιγότερο εκμεταλλευτικό, δηλαδή να τον σώσει από την κρίση κι απ' την οργή των μισθωτών σκλάβων.

Ο νεόκοπος αυτός "σοσιαλιστής" ηγέτης της "κεντροαριστερής" και "δημοκρατικής παράταξης", έχοντας βρει είτε ανειπίκαιρο και υπερβολικό, ίσως ακόμα και άδικο, το σύνθημα της "σοσιαλιστικής αλλαγής", που είχε προβάλλει ο πατέρας του (και ιδρυτής του ΠΑΣΟΚ) πριν 35 χρόνια, ύψωσε τη "ρεαλιστική" σημαία της "νέας μεγάλης ριζικής αλλαγής" της "εθνικής ανάτασης", της "ευνομούμενης δημοκρατικής πολιτείας", μιας "δίκαιης κοινωνίας" για "να γίνουμε υπόδειγμα χώρας και κράτους"! Ένα αληθινό θαύμα δηλαδή.

Κι όσο ένιωθε πως η δυσπιστία των μισθωτών σκλάβων δύσκολα υποχωρούσε κι είχαν πολλοί εκείνοι που δεν τον εμπιστεύονταν και δεν σκόπευαν να τον τιμήσουν με την ψήφο τους, τόσο και πιο πολύ στα πράσινα μπαλκόνια ανέβαινε ο οίστρος των λαϊκο-δημοκρατικών και των ριζοσπαστικών υποσχέσεων για "μεγάλες ρήξεις και τομές", για "συμμετοχική δημοκρατία" και για "βιώσιμη ανάπτυξη".

Οι προλετάριοι, όμως, δεν μασάνε ρεαλιστικό κουτόχορτο

Παρ' όλα αυτά, ωστόσο, οι προλετάριοι του σύγχρονου εργασιακού καπιταλιστικού μεσαίωνα, κι όλο το δύσπιστο και θυμωμένο πόπολο, (η ξεζουμισμένη φτωχολογιά) μπουχτισμένο από τις προεκλογικές (νεοδημοκρατικές και πασοκικές) υποσχέσεις της 35χρονης "μεταπολίτευσης", έδειξε και πάλι πως δεν μασάει ρεαλιστικό κουτόχορτο, και δεν πιστεύει στα παραμύθια.

Κι όπως φάνηκε πολύ καθαρά από τα νούμερα των εκλογικών αποτελεσμάτων, τόσο του Ιούνη, όσο και του Οκτώβρη (και πιο πολύ του Οκτώβρη) ο οραματιστής του πράσινου και δίκαιου καπιταλισμού και της "εθνικής ανάτασης", χωρίς τη διάσπαση του κινήματος της αριστεράς, πολύ δύσκολα θα κάταφερνε να παραπλανήσει, όπως μπόρεσε, ίσως, να παραπλανήσει. και να ανέβει στο τιμόνι της διακυβέρνησης για να μας σώσει.

Τα δυόμισι εκατομμύρια (2.500.000) ψηφοφόροι που δεν πήγαν καθόλου να ψηφίσουν και οι χιλιάδες που έριξαν άκυρο ή λευκό, ήταν εκμεταλλεζόμενος λαός και προλετάριοι, οργισμένοι, που διαδήλωσαν με την αποχή την διαμαρτυρία τους ενάντια σε όλα τα κόμματα. Και ιδιαίτερα, βέβαια, ενάντια στις αντεργατικές πολιτικές των γαλάζιων και των πράσινων κυβερνήσεων, πολιτικές με τις οποίες χάρισαν τον παραγόμενο πλούτο σε

μια χούφτα ντόπιους και ξένους κηφήνες κι οδήγησαν την οικονομία (μαζί και τα ασφαλιστικά μας ταμεία) σε κατάσταση χρεοκοπίας!

Την πραγματικότητα αυτή, της τεράστιας λαϊκής απαξίωσης και αποδοκιμασίας ολόκληρου του αστικού κοινοβουλευτικού πολιτικού συστήματος (που συνεχώς διευρύνεται) έχουν κάθε λόγο να την παρασιωπούν όλα μαζί τα κόμματα και τα στηρίγματα του καπιταλισμού. Παριστάνοντας πως δεν την βλέπουν, αποφεύγουν επιμελώς να μιλούν γι' αυτήν. Με άλλα λόγια, κώνουν το κεφάλι τους στην άμμο για να μην την βλέπουν. Τον ίδιο καιρό που εναγώνια "ψάχνουν" να βρουν τις αιτίες που προκάλεσαν την έκρηξη του Δεκέμβρη του 2008!

Το εργατικό κίνημα και ο επαναστατικός μαρξισμός όμως, έχουν, αντίθετα, κάθε λόγο να αναδείξουν και να καταλάβουν όσο το δυνατό καλύτερα την κοινωνικοπολιτική αυτή πραγματικότητα. Και πρώτα - πρώτα να υπογραμμίσουν ότι:

Όλοι μαζί οι ψηφοφόροι αυτοί, που εκδήλωσαν την οργή και την διαμαρτυρία τους με την αποχή, το άκυρο και το λευκό, όλα αυτά τα εκατομμύρια των εκμεταλλεζόμενων, που είπαν όχι σε όλα τα κόμματα και αντιπροσωπεύουν περισσότερο από το ένα τρίτο του εκλογικού σώματος, δεν είναι καθόλου μια μάζα απολίτικων, βολεμένων και αδιάφορων. Αλλά είναι σίγουρα το πιο δυναμικό, το πιο ανήσυχο και προβληματισμένο κομμάτι της κοινωνίας, το οποίο δεν έχει πολιτική έκφραση, αναζητάει αξιόπιστη διέξοδο και προοπτική.

Πράγμα που απλά σημαίνει ότι διευρύνεται ολοένα ο αριθμός των προλεταρίων "μη προνομιούχων" που δεν πείθονται από τα γνωστά δημαγωγικά συνθήματα της λεγόμενης "δημοκρατικής" ή "κεντροαριστερής" παρά-

ταξης και γι' αυτόν τον λόγο δεν ακολουθούν πια την αναξιοπύστη ηγεσία της. Ταυτόχρονα όμως, τα δυσαρεστημένα αυτά προλεταριακά και λαϊκά (κατώτερα μικροαστικά) στρώματα, δεν βλέπουν καμιά προοπτική και δεν εμπιστεύονται κανένα κομμάτι της διασπασμένης συντηρητικής και αλλοπρόσαλλης αριστεράς.

Η διάσπαση της αριστεράς, καθοριστικός παράγοντας όλων των εξελίξεων

Έτσι, μπορούμε βάσιμα να πούμε ότι, η διάσπαση των δυνάμεων της αριστεράς και η εμμονή των ηγεσιών της στην καιροσκοπική, (συντηρητική, τυχολογική), διασπαστική και γι' αυτό αδιέξοδη και αναξιοπύστη πολιτική τους, άφησαν και τούτη τη φορά το περιθώριο στους δημαγωγούς ηγέτες του ΠΑΣΟΚ να επικρατήσουν στις εκλογές και να αναλάβουν ξανά τη διακυβέρνηση της χώρας με ψεύτικες υποσχέσεις, που στην ουσία τους καθόλου δεν διαφέρουν από τις Καραμανλικές ψεύτικες υποσχέσεις του 2004!

Κι όχι μονάχα αυτό. Αλλά, οι ηγέτες των κομμάτων της αριστεράς, αρνούμενοι να αναγνωρίσουν την χρεοκοπία της πολιτικής τους, επιμένοντας στην ίδια σεχταριστική, διασπαστική του κινήματος, πρακτική τους, επέτρεψαν κι επιτρέπουν στους δήθεν "σοσιαλιστές" υπηρέτες της κεφαλαιοκρατίας, να εμφανίζουν την εκλογική επικράτησή τους, ως μια θριαμβευτική νίκη, η οποία τους έδωσε, δήθεν, μία "ισχυρή κοινοβουλευτική εκπροσώπηση"!

Κι όμως, οι ηγέτες της αριστεράς, (όπως και αρκετοί αναλυτές των αστικών εντύπων άλλωστε), γνωρίζουν πολύ καλά ότι στις 4 του Οκτώβρη οι τσαρλατάνοι ηγέτες της πράσινης "δημοκρατικής" παράταξης, δεν σημείωσαν καμιά θριαμβευτική νίκη. Ότι με δυσκολία κατάφεραν να πάρουν την ψήφο του ενός τρίτου (1/3) του εκλογικού σώματος! Και γι' αυτό στην πραγματικότητα η κυβέρνησή τους είναι κυβέρνηση κοινωνικής μειοψηφίας, όπως ακριβώς ήταν και οι κυβερνήσεις της Καραμανλικής δεξιάς (2004-07). Γεγονός που αβίαστα βεβαιώνει ότι, αν οι δυνάμεις της αριστεράς κατόρθωναν να υπερβούν τον κοινοβουλευτικό καιροσκοπισμό, τη δειλία και τον τυχολογισμό της ηγεσίας τους, η πολιτική πραγματικότητα της χώρας και η κατάσταση του εργατικού κινήματος, δεν θα ήταν καθόλου ευχάριστη για τα ντόπια και τα ξένα αφεντικά, για το παρακμασμένο καπιταλιστικό σύστημα.

Αν ήθελαν να δούνε και να πουν την αλήθεια οι ηγέτες της κομματιασμένης αριστεράς, δεν θα περιορίζονταν μονάχα να ομολογήσουν (με μασημένα λόγια) την μείωση της εκλογικής τους δύναμης, στις συνθήκες κρίσης και έντονης λαϊκής δυσάρεσκείας. Εκτός απ' αυτό, θα έπρεπε να παραδεχτούν ότι η νέα μειοψηφική κυβέρνηση της πράσινης "αλλαγής" και οι θριαμβολογίες της, οφείλουν την ύπαρξή τους, στην πολιτική χρεοκοπία όλων των τάσεων της αριστεράς. Ότι δηλαδή η ασθενική εκλογική νίκη της ανυπόληπτης "κεντροαριστεράς" θα ήταν ανέφικτη, αν όλες οι δυνάμεις του κινήματος της αριστεράς (ακολουθώντας την τακτική του Ενιαίου Εργατικού Μετώπου) είχαν συμπήξει εκλογικό μπλοκ, με πρόγραμμα εργατικής σοσιαλιστικής αναδιοργάνωσης της κοινωνίας. Και πάλευαν μαζί για την σοσιαλιστική ανασυγκρότηση του εργατικού κινήματος.

Στον ίδιο αντεργατικό και αδιέξοδο δρόμο αναστήλωσης του καπιταλισμού

Είναι παραπάνω από φανερό: η ανυπαρξία αξιόπύστης αριστερής ηγεσίας (με πολιτική και πρόγραμμα που να ανταποκρίνεται στα προβλήματα και στις ανάγκες των εργατικών και των λαϊκών μαζών, να ενώνει το διασπασμένο εργατικό κίνημα σε ενιαίο ταξικό μέτωπο πάλης και να ξανοίγει την αναγκαία σοσιαλιστική προοπτική) οδήγησε το μεγαλύτερο μέρος των δυσαρεστημένων προλεταριακών μαζών στην αδιέξοδη διαμαρτυρία της αποχής. Και ανέβασε ξανά, στη σκηνή μια ακόμα κυβέρνηση δημοκρατίστικης δημοκοπίας. Η οποία, με τη σημαία της "ριζικής αλλαγής", θα επιχειρήσει να ανασυγκρο-

τήσει το σύστημα της κεφαλαιοκρατικής εξουσίας. Και με τη βοήθεια της ενσωματωμένης στο σύστημα εργατικής συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας, με τη μέθοδο του διαλόγου και της "συναίνεσης", θα επιδιώξει να φορτώσει τις συνέπειες της οικονομικής κρίσης

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΤΥΠΟΥ ΣΕΒ για προγραμματικές δηλώσεις της Κυβέρνησης ΔΕΛΤΙΟ ΤΥΠΟΥ

Μετά και το πέρας των προγραμματικών δηλώσεων της κυβέρνησης, ο ΣΕΒ εξέδωσε την ακόλουθη ανακοίνωση:

Ως κοινωνία και ως χώρα βρισκόμαστε σε οριακό σημείο: **ή θα συστρατευθούμε στον ανηφορικό δρόμο μιας ριζικής εθνικής αλλαγής ή θα πάρουμε έναν επικίνδυνο οικονομικό και κοινωνικό κατήφορο.** Η αλλαγή πλεύσης μας αφορά όλους. Η ώρα της επιλογής είναι τώρα. Η ώρα της κοινής μας ευθύνης είναι τώρα.

Πολύ πριν τις πρόσφατες εκλογές ο ΣΕΒ είχε θέσει τους άξονες εκσυγχρονισμού του τόπου, προτάσσοντας την ανάγκη:

- να υπάρξει ισχυρή διακυβέρνηση με ισχυρή λαϊκή εντολή
- να εξυγιανθεί το πελατειακό και διαπλεκόμενο κράτος, με στόχο την αποκομματικοποίηση του κράτους και τη δημιουργία σχέσης αμοιβαίας εμπιστοσύνης μεταξύ του πολίτη και του Κράτους
- να καταπολεμηθεί η διαφθορά που νοθεύει τη λειτουργία της δημοκρατίας μας
- να διαφυλαχθεί η κοινωνική συνοχή με την οργάνωση ενός κοινωνικού κράτους πραγματικών κοινωνικών υπηρεσιών και όχι συντεχνιακών επιδομάτων
- να υιοθετηθεί ένα νέο μοντέλο βιώσιμης ανάπτυξης, που ενσωματώνει και την πράσινη ανάπτυξη
- να αναβαθμιστούν τα δημόσια αγαθά της Παιδείας και της Υγείας
- να αντιμετωπιστεί, με τη σύμπραξη όλων των κοινωνικών εταίρων, η όχι και τόσο βραδυφλεγής πλέον βόμβα του Ασφα-

λιστικού.

- να ενισχυθεί η επιχειρηματικότητα ως προϋπόθεση της οικονομικής ανάπτυξης και ως πεδίο ανάδειξης των ζωντανών δυνάμεων του τόπου

Το νέο περιβάλλον, η νέα διακυβέρνηση που έχει προκύψει από τις εκλογές, διαθέτει τις προϋποθέσεις για να προχωρήσει την αναγκαία ανασυγκρότηση της χώρας. **Ήδη σε βασικούς τομείς διατυπώνονται προτάσεις και γίνονται βήματα που σηματοδοτούν μία αντίληψη ουσιαστικής και ελπιδοφόρας αλλαγής,** όπως η αλλαγή του εκλογικού συστήματος, ο νέος χάρτης τοπικής αυτοδιοίκησης, η πάταξη της διαφθοράς, η μείωση της κρατικής σπατάλης και της γραφειοκρατίας, η αξιοκρατική και όχι κομματική επιλογή των κρατικών στελεχών.

Από τις προγραμματικές δηλώσεις της νέας κυβέρνησης προκύπτει με σαφήνεια ότι στο άμεσως επόμενο διάστημα η οικονομική πολιτική θα κινηθεί στην κόψη του ξυραφιού, επιδιώκοντας να υλοποιήσει:

- την αναζωογόνηση της αγοράς
 - την άμβλυση των επιπτώσεων της κρίσης στους οικονομικά ασθενέστερους
 - την εκκίνηση της δημοσιονομικής εξυγιάνσης
 - την υιοθέτηση ενός νέου μοντέλου ανάπτυξης
- Είναι δύσκολο να διαφωνήσει κανείς με αυτές τις κατευθύνσεις - που βρίσκονται άλλωστε σε αντίστοιχία με το οικονομικό πλαίσιο αναφοράς του ΣΕΒ. Οφείλουμε πάντως να υπογραμμίσουμε ότι οι στόχοι αυτοί δεν είναι όλοι συμβατοί μεταξύ τους

- κάτι που σίγουρα θα επισημανθεί από την Ε.Ε. και τις διεθνείς κεφαλαιαγορές. Είναι λοιπόν απαραίτητο να προωθηθούν άμεσα και αποφασιστικά οι διαρθρωτικές αλλαγές που έχει ανάγκη ο τόπος, ώστε η τρέχουσα δημοσιονομική εκτροπή να αντιμετωπιστεί ως μια μεταβατική φάση μέσα σ' ένα ευρύτερο, σταθερό και συνεπές μεταρρυθμιστικό πλαίσιο.

Ο ΣΕΒ δηλώνει ετοιμότητα συνεισφοράς και συνεργασίας με την κυβέρνηση στις δύσκολες αποφάσεις που θα διαμορφώσουν το κοινό μας μέλλον. Καταδείξαμε την ετοιμότητα αυτή καταθέτοντας την περασμένη εβδομάδα στον υπουργό Εργασίας μια δέσμη μέτρων-ανάχωμα στην ανεργία. Την ίδια ετοιμότητα θα επιδείξουμε και σε άλλα μείζονα ζητήματα, όπως η καταπολέμηση της φοροδιαφυγής και εισφοροδιαφυγής, η διαμόρφωση νέου θεσμικού αναπτυξιακού πλαισίου, η προστασία του περιβάλλοντος, η αναζήτηση μίας βιώσιμης λύσης για το Ασφαλιστικό. Έχουμε δύσκολα χρόνια μπροστά μας. Δεν θα είναι όλες οι αποφάσεις ανώδυνες. Αλλά οι ίδιοι οι καιροί δεν σηκώνουν πλέον μισές αλήθειες και μισιακά βήματα, εύσχημες αναβολές και παλινοδίες. Οι εκλογές έδειξαν ότι οι Έλληνες πολίτες επιζητούν ένα νέο περιβάλλον - ένα νέο ξεκίνημα. Μια νέα δυναμική έχει ήδη δημιουργηθεί. Ευθύνη όλων μας είναι να μην τη σπαταλήσουμε.

20.10.2009

στην εργατική τάξη και τον εκμεταλλεόμενο λαό, με όσο το δυνατό μικρότερες αντιδράσεις. Ό,τι δηλαδή, δεν μπορούσε πλέον να κάνει η εξαντλημένη κυβέρνηση Καραμανλή.

Ωστόσο, η νέα μειοψηφική κυβέρνηση της "εθνικής ανάτασης" και της "ριζικής αλλαγής", αντιμετώπιζε με την μεγάλη εκλογική αποχή και τον έκδηλο κοινωνικό σκεπτικισμό που συνόδεψε τη νίκη της, γρήγορα εγκατέλειψε τις θριαμβολογίες κι άρχισε να καταγίνεται με τη σκληρή πραγματικότητα της κρίσης και των συσσωρευμένων προβλημάτων, που περιμένουν τη λύση τους.

Με τον ίδιο τρόπο αντέδρασαν βεβαίως και οι εκπρόσωποι του κεφαλαίου, τα αφεντικά της εξουσίας. Χωρίς να κρύψουν την δικαιολογημένη χαρά και ικανοποίησή τους, από τη νίκη των πράσινων δημοκρατών και την ανάδειξη μιας "ισχυρής" κυβέρνησης, έσπευσαν να προλάβουν κάθε παρανόηση και να δείξουν με σαφήνεια ότι "ο δρόμος της ριζικής εθνικής αλλαγής" είναι ανηφορικός, αλλά πρέπει να "συστρατευθούμε όλοι μας". Για να μην "πάρουμε έναν επικίνδυνο οικονομικό και κοινωνικό κατήφορο". Απλά, καθαρά και με λίγα λόγια, τα αφεντικά του ΣΕΒ, λίγες μόνο μέρες μετά τις εκλογές, έβαλαν τα πράγματα στη θέση τους. Αν δεν βαδίσουμε συντεταγμένα στο δρόμο που αυτοί χάραξαν, το δρόμο της "ριζικής εθνικής αλλαγής" είμαστε χαμένοι. Ξεκάθαρο λοιπόν, με το ανακινωθέν (το Δελτίο Τύπου) που έγκαιρα εξέδωσαν, προσδιόρισαν "τους άξονες εκσυγχρονισμού του τόπου" όπως ακριβώς τους είχαν διατυπώσει πριν από τις εκλογές, ασφαλώς.

Δεν χωράνε επομένως ούτε αμφιβολίες, ούτε και αυταπάτες. Τα πράγματα μιλάνε μόνα τους. Η νίκη της "δημοκρατικής παράταξης" (ΠΑΣΟΚ) είναι νίκη του κεφαλαίου. Το πρόγραμμα της κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ (όπως και εκείνο της Ν.Δ.) είναι το πρόγραμμα του ΣΕΒ, οι αξιώσεις και οι εντολές των ντόπιων και των ξένων ξεζουμιστών της κοινωνίας. Για την ίδια "ριζική αλλαγή" μιλούσαν και μιλάνε και οι μεν και οι δε. Για την επίθεση στα δικαιώματα και τις κατακτήσεις των εργαζομένων. Για περισσότερο ξεζούμισμα, "συναινετικό". Για αποτελεσματικότερη "ασφάλεια" και "προστασία" με το δυνάμωμα και τον "εκσυγχρονισμό" της αστυνομοκρατίας. Άλλωστε τα ίδια τα έργα των πρώτων εβδομάδων της νέας αυτής κυβέρνησης της "ριζικής αλλαγής" έχουν κιόλας φανερώσει

ΝΑ ΚΑΤΑΛΑΒΑΙΝΕΙΣ

Από τα νανουριόματα που λένε οι μάνες

ως τις ειδήσεις που διαβάζει ο σπίκερ,

το ψέμα να νικά παντού στον κόσμο,

μες στην καρδιά, μες στο βιβλίο,

μέσα στον δρόμο.

Μα τι ευτυχία φανταστική ναι

να εννοείς, να καταλαβαίνεις,

ό,τι έρχεται, ό,τι φεύγει.

Ναζίμ Χικμέτ

την αντεργατική κι αντιλαϊκή αποστολή που έχει αναλάβει, παρ' όλα τα φκιασιδώματα, τις ελεημοσύνες και τα λαοπλάνα συνθήματα. Με άλλα λόγια, η νέα κυβέρνηση της "πράσινης αλλαγής" ακολουθεί τον ίδιο αδιέξοδο δρόμο της αντεργατικής και αντικοινωνικής πολιτικής που υπαγορεύουν οι ντόπιοι και οι ξένοι εκμεταλλευτές και τα όργανά τους.

Το κλειδί είναι στα χέρια του κινήματος της Αριστεράς

Αν θα μπορέσει και πόσο θα μπορέσει, η κυβέρνηση αυτή της κοινωνικής μειοψηφίας και της δημοκρατίστικης δημαγωγίας, να προωθήσει τους ληστρικούς κι αντιδραστικούς στόχους της κεφαλαιοκρατίας και του ιμπεριαλισμού, θα εξαρτηθεί από το τι θα αποφασίσει να κάνει το κίνημα της αριστεράς. Και κύρια το κομμουνιστικό κίνημα.

Οι εργάτες και οι άλλοι εκμεταλλεόμενοι της χώρας, έχουν από καιρό και με κάθε τρόπο αποδείξει τη θέλησή τους να παλέψουν για να μην περάσουν τα αντιδραστικά σχέδια (οι "ριζικές αλλαγές") των πολιτικών εκπροσώπων και των κομμάτων των ντόπιων και των ξένων εκμεταλλευτών, που προσπαθούν να καλυφθούν κάτω από ψεύτικες παραπλανητικές ταμπέλες, δήθεν "δημοκρατικές", "προοδευτικές" και "σοσιαλιστικές". Και οργανώνουν αποπροσανατολιστικούς "κοινωνικούς διάλογους".

Όμως, με διασπασμένο το εργατικό και το αριστερό κίνημα και με τυχодиωκτικές σεχταριστικές πρακτικές, οι εργατικοί και οι λαϊκοί αγώνες, δεν μπόρεσαν και δεν θα μπορέσουν ούτε και τώρα, να αποκρούσουν και να νικήσουν την οργανωμένη και καλά καμουφλαρισμένη επίθεση της ιμπεριαλιστικής κεφαλαιοκρατίας. Επίθεση που σήμερα έχει το όνομα της "ριζικής εθνικής αλλαγής" και της "πράσινης ανάπτυξης", του ΣΕΒ και του "ρεαλιστικού" ΠΑΣΟΚ.

Στην αντεργατική και αντιλαϊκή επίθεση, που ξετυλίγεται, πρέπει να αντιταχθεί οργανωμένη μαζική ταξική αντεπίθεση των εργατών και όλων των εκμεταλλεόμενων. Αλλά αυτό για να γίνει πράξη, πρέπει πρώτα απ' όλα, το κίνημα της αριστεράς, ολόκληρο, να συμφωνήσει πάνω σ' ένα σχέδιο κοινής δράσης και να καλέσει όλες τις τάσεις του εργατικού κινήματος σε Ενιαίο Ταξικό Μέτωπο Πάλης, με βάση τα προβλήματα και τις συλλογικές αποφάσεις των ίδιων των εργαζομένων, μέσα από ανοιχτές δημοκρατικές Γενικές Συνελεύσεις.

Όλες μαζί οι δυνάμεις της αριστεράς (διατηρώντας την ιδιαίτερη κομματική τους ταυτότητα και αυτοτέλεια) πρέπει τώρα να υψώσουν την σημαία της συνεργασίας και της πάλης ενάντια στην επίθεση του κεφαλαίου. Και με ξεκάθαρο τρόπο να πούνε όλη την αλήθεια. Να αποκαλύψουν όλες τις ψευτιές των αστικών κομμάτων. Αποδεικνόντας ότι ο μόνος δρόμος για να βγει η κοινωνία από το αδιέξοδο της καπιταλιστικής κρίσης είναι ο μαζικό ταξικός αγώνας για να αφαιρεθούν τα μέσα παραγωγής από τα χέρια των πλουτοκρατών κηφήνων και να περάσουν στα χέρια των εργαζομένων. Για ν' ανοίξει έτσι ο δρόμος για τον σοσιαλισμό.

Η συνεργασία όλων των δυνάμεων της αριστεράς είναι προϋπόθεση για να μπει τέλος στην διάσπαση και τον έλεγχο του εργατικού κινήματος από τα κόμματα και το κράτος της άρχουσας αστικής τάξης.

Μα για να υπάρξει συνεργασία και κοινή δράση όλων των δυνάμεων της αριστεράς, προϋπόθεση είναι να κατανοηθεί από το

ΚΚΕ πως δεν έχει καμιά απολύτως ελπίδα, με την σεχταριστική τακτική που ακολουθεί, να πραγματοποιήσει την μαζική αντεπίθεση και την "λαϊκή εξουσία" που ονειρεύεται εσχάτως.

Μαζική εργατική και λαϊκή αντεπίθεση θα μπορέσει να υπάρξει πραγματικά και θάνα νικηφόρα, μόνο αν, ολόκληρη η αριστερά, αποφασίσει να συνεργαστεί και να παλέψει για το Ενιαίο Μέτωπο της εργατικής τάξης και όλων των εκμεταλλεόμενων, με προοπτική την σοσιαλιστική αναδιοργάνωση της κοινωνίας.

Το κλειδί των πολιτικών και κοινωνικών εξελίξεων δεν είναι στα χέρια των δήθεν ρεαλιστών ψευτοσοσιαλιστών του ΠΑΣΟΚ. Το κλειδί της κοινωνικής προόδου είναι στα χέρια του κινήματος της αριστεράς. Φτάνει μόνο να παραμερίσει τα εμπόδια που το κρατάνε ως τώρα διασπασμένο και ανήμπορο να επιτελέσει τον ιστορικό του ρόλο.

Μια πρόταση: Γενικές Συνελεύσεις ανοιχτού διαλόγου

Ζούμε στην "εποχή" του διαλόγου.

Η κυβέρνηση προτείνει, στους "κοινωνικούς εταίρους" και στην ηγεσία των κομμάτων, "εθνικό διάλογο" εφ' όλης της ύλης!

Οι υπουργοί συμφώνησαν με τους "ηγέτες" της ΓΣΕΕ - ΑΔΕΔΥ, και άρχισαν "διάλογο" για τα προβλήματα των εργαζόμενων, αλλά χωρίς να ρωτήσουν τους εργαζόμενους.

Έτσι όμως το "πρώτα ο πολίτης" ακυρώνεται, μάλλον, αν δεν κάνω κάποιο λάθος.

Το δημοκρατικότερο λοιπόν, πιστεύω, πως θα ήταν να κάνουμε πράξη ένα άλλο το σύνθημα: "πρώτα ο εργαζόμενος, ο άνεργος, ο συνταξιούχος".

Όλα τα εργατικά συνδικάτα, τα σωματεία, όλες οι εργατικές οργανώσεις, οι εργαζόμενοι οι ίδιοι, οι άνεργοι, οι συνταξιούχοι, να πάρουν πρωτοβουλία και να συγκαλέσουν Γενικές Συνελεύσεις ανοιχτού δημοκρατικού διαλόγου!

Συνελεύσεις ελεύθερες, χωρίς γραφειοκρατικούς περιορισμούς, σε κάθε τόπο δουλειάς, σε κάθε συνδικάτο, παντού όπου υπάρχουν εργαζόμενοι και άνεργοι, ντόπιοι και μετανάστες.

Συνελεύσεις διαρκείας, που θα συζητήσουν δημοκρατικά και πειθαρχημένα όλα τα προβλήματα που προκαλεί η οικονομική κρίση και με ποιο τρόπο πρέπει να αντιμετωπιστούν αυτά τα σοβαρά προβλήματα.

Και τελικά, μετά από δυο ή τρεις μήνες, για παράδειγμα, όταν θα έχουν ακουστεί όλες οι γνώμες, οι Συνελεύσεις αυτές να βγάλουν τα ψηφίσματά τους και να εκλέξουν, αναλογικά, τους αντιπροσώπους τους, για ένα πανεργατικό δημοκρατικό Συνέδριο.

Ένα Συνέδριο που θ' αποφάσιζε αν δέχεται ή όχι τις αποφάσεις που θα πάρουν οι συσκέψεις των υπουργών με τους ισόβιους συνδικαλιστές "ηγέτες".

Τι έχουν να πουν πάνω σ' αυτό τα σωματεία και τα κόμματα της αριστεράς;

Π.Δ.

Αντεργατικά γιατροσόφια και καπιταλιστική κρίση

Τώρα που κατακάθεται ο κουρνιαχτός από το τεράστιο κύμα καταρρεύσεων του χρηματοπιστωτικού τομέα, που εκδηλώθηκε τον περσινό Οκτώβρη, φαίνεται πιο καθαρά η έκταση και το βάθος της κρίσης που διαπερνάει τον αποσυντιθέμενο παγκόσμιο καπιταλισμό. Και αποκαλύπτεται ο σημαντικός ρόλος των καπιταλιστικών κρατών απέναντι στην απειλούμενη γενίκευση της οικονομικής κατάρρευσης, που θα έκανε το μεγάλο κραχ του 1929 να φαντάζει σαν "περίπατος σε κήπο".

Χαρακτηρίζοντας ένα συγκεκριμένο αριθμό χρηματοπιστωτικών τραπεζικών ιδρυμάτων κολοσσών -κλειδιών για την παγκόσμια οικονομία- ως "πολύ σημαντικές για να πτωχεύσουν" ή "πολύ μεγάλες για να καταρρεύσουν", οι κυβερνήσεις κάθε μεγάλης αλλά και μικρής καπιταλιστικής χώρας ξεχύθηκαν σ' ένα ξέφρενο χορό σωτηρίας τους, προσφέροντας δεκάδες και πλέον δισεκατομμύρια ευρώ, (στις ΗΠΑ μετριοούνται σε τρισεκατομμύρια δολάρια) από τα κρατικά ταμεία. Σύμφωνα με εκτιμήσεις, στο σύνολο του πλανήτη, υπολογίζονται για μόνο την Ευρώπη, των 4 περίπου τρισεκατομμυρίων ευρώ!!

Οι κυβερνήσεις που, όταν πρόκειται για κοινωνικές υπηρεσίες και μισθούς αναγκαίους για την επιβίωση των εργαζομένων, φώναζαν και φωνάζουν ότι "δεν υπάρχουν χρήματα", δεν δυσκολεύτηκαν καθόλου να βρουν τεράστια ποσά για να τα χαρίσουν στους τραπεζίτες. Ποσά που προέρχονται, φυσικά, από την αφαιμάξη των εργαζομένων και ολόκληρης της κοινωνίας.

Στο χρόνο που μεσολάβησε από τον Οκτώβρη 2008, με τις κρατικές αυτές ενέσεις των δισεκατομμυρίων και τρισεκατομμυρίων, σε βάρος του βιοτικού επιπέδου των εργαζομένων και της κοινωνίας, κατάφεραν να σώσουν τον κύριο όγκο των τραπεζικών κολοσσών και να φρενάρουν την πορεία προς μια γενικευμένη οικονομική κατάρρευση. **Δεν μπόρεσαν, όμως, να αγγίξουν στο ελάχιστο τις πραγματικές και δομικές αιτίες και ανισορροπίες που γέννησαν το ξέσπασμα της κρίσης. Ούτε καν από την ανάγκη συνέχισης της**

χαριστικής κρατικής τροφοδοσίας με όλο και περισσότερα δισεκατομμύρια, δεν κατάφεραν να απαλλαχτούν. Μόλις προχθές ακόμα, στις 3 Νοεμβρίου 2009, η βρετανική κυβέρνηση με την άδεια της Κομισιόν (Ε.Ε.) αποφάσισε την ενίσχυση, με επιπλέον 34 δισεκατομμύρια ευρώ, των δύο από τις μεγαλύτερες τράπεζες της χώρας (RBS και Lloyds).

Οι "αυστηρές" επιτροπές της αποκαλούμενης "Ευρωπαϊκής Ένωσης" που εναντιώνονται με πάθος σε κάθε κοινωνική παροχή, έδωσαν απλόχερα και εύκολα την άδειά τους για περισσότερα από 50 τέτοια επαναλαμβανόμενα κρατικά σωσίβια προς τις "υποψήφιες να καταρρεύσουν" ευρωπαϊκές τράπεζες.

Στις ΗΠΑ, τα τρισεκατομμύρια κρατικά δολάρια που δόθηκαν χαριστικά στις τράπεζες, δεν εμπόδισαν την χρεοκοπία και το κλείσιμο 106 τραπεζών! Τελευταίες πτωχεύσεις ήταν (α) του χρηματοπιστωτικού ομίλου CIT Group που χρηματοδοτούσε μικρομεσαίες επιχειρήσεις και αποτελεί την πέμπτη μεγαλύτερη πτώχευση στην ιστορία των ΗΠΑ και (β) της Colonial Bank στην Αλαμπάμα που ήταν η 6η μεγαλύτερη τράπεζα που χρεοκόπησε στις ΗΠΑ. Μέσα σε τέτοιες συνθήκες, και με τους αυξανόμενους δείκτες της ανεργίας που καλπάζει με 10%, η αύξηση κατά 3,5% του ΑΕΠ της αμερικάνικης οικονομίας που ανακοινώθηκε για το 3ο τρίμηνο του 2009 αποκτάει τελείως αναιμικό και αμφισβητήσιμο χαρακτήρα. Και αντίθετα απ' αυτούς που έτρεξαν να δουν στην αύξηση αυτή του ΑΕΠ των ΗΠΑ το "τέλος της κρίσης", πολλοί αστοί οικονομολόγοι προειδοποιούν για "νέα ολίσθηση στο τέλμα", αποδίδοντας στην κρίση το σχήμα του αγγλικού γράμματος "W" (πτώση, μικρή ανάκαμψη, νέα πτώση, νέα μικρή ανάκαμψη κλπ). Αυτό που δεν λένε βέβαια είναι ότι ακόμα κι αυτές οι μικρές ανακαμψεις καθορίζονται από την δυνατότητα των καπιταλιστικών, κρατικών και μη, μηχανισμών (με την απαραίτητη βοήθεια των γραφειοκρατικών συνδικαλιστικών και πολιτικών "εργατικών" ηγεσιών), να μεταβιβάζουν τα βάρη της κρίσης στις πλάτες των εργαζομένων και

στο βιοτικό επίπεδο των εκμεταλλευομένων.

Όλος αυτός ο πακτωλός κρατικού χρήματος, όμως, που παραχωρήθηκε για την σωτηρία των τραπεζών, αποδείχτηκε αναποτελεσματικό γιατροσόφι για την οικονομία. **Εκτός από μια χρονική επιβράδυνση των εκδηλώσεων της κρίσης που πέτυχαν, όχι μόνο δεν στάθηκαν ικανά να την αντιμετωπίσουν αποτελεσματικά, αλλά, αντίθετα, δημιούργησαν τους όρους και τις συνθήκες νέων πιο ισχυρών και εκτεταμένων εκρήξεων και καταρρεύσεων.**

Με τα αντιλαϊκά αυτά χαριστικά μέτρα, συσσωρεύτηκε μια νέα υπερευστότητα των τραπεζών που, ενώ δεν βρήκε διέξοδο στην πραγματική οικονομία, περιορίστηκε μόνο στην ενίσχυση των τραπεζικών κερδών, των πριμ των golden boys και μιας νέας κούρσας των κερδοσκοπικών χρηματιστηριακών παιγνιδιών, **ξαναδιόγκωσε, την χρηματοπιστωτική φούσκα, σε επίπεδα νέας, πιο ισχυρής και πιο εκτεταμένης έκρηξης.**

Έτσι, απελπισμένοι οι άρχοντες της ιμπεριαλιστικής "Ευρωπαϊκής Ένωσης" υποχρεώνονται, σήμερα, να εγκαταλείπουν, εσπευσμένα, την προηγούμενη χαριστική πολιτική διάσωσης και καϊδέματος των τραπεζικών κολοσσών, να κρούουν τον κώδωνα κινδύνου της νέας χρηματοπιστωτικής φούσκας που προέκυψε και να απαιτούν απ' αυτούς "να μειώσουν δραστικά τους ισολογισμούς τους, να πουλήσουν δραστηριότητες σε ανταγωνιστές και να συρρικνώσουν το μερίδιό τους στην αγορά". Τώρα, για να "ελαχιστοποιήσουν τον κίνδυνο των πολύ "μεγάλων για να καταρρεύσουν" τραπεζών", ζητάνε από τους χρηματοπιστωτικούς ευρωπαϊκούς κολοσσούς, να σταματήσουν να μεγαλώνουν και να επεκτείνονται.

Με άλλα λόγια, δηλαδή, με εκκλήσεις και ντιρεκτίβες, ζητάνε το απραγματοποίητο. **Χωρίς να θίξουν τις καπιταλιστικές δομές, ελπίζουν να ανακόψουν την διαδικασία της συγκέντρωσης και συγκεντροποίησης που πηγάζει από τις δομές του ίδιου του κα-**

πιταλιστικού συστήματος.

Ξέρουν ότι στην συνεχή διόγκωση και επέκταση των χρηματοπιστωτικών ιδρυμάτων και μονοπωλιακών παγκόσμιων συγκροτημάτων **αντανακλάται και εκδηλώνεται το τεράστιο μέγεθος των παραγωγικών δυνατοτήτων της οικονομίας και ολόκληρης της κοινωνίας. Που, από την αρχή του 20ου αιώνα πια, δεν χωρούν και αδυνατούν να λειτουργήσουν μέσα στα στενά όρια των καπιταλιστικών παραγωγικών σχέσεων της ατομικής ιδιοκτησίας.** Γνωρίζουν ότι αυτό καθορίζει και τον αποσυνθετικό χαρακτήρα του κοινωνικοοικονομικού εκμεταλλευτικού συστήματος που διευθύνουν, του μονοπωλιακού καπιταλισμού.

Βαυκαλίζονται ότι μπορούν να σταματήσουν την αποσυνθετική καπιταλιστική διαδικασία "μικραίνοντας" και "περιορίζοντας" το μέγεθος των τραπεζών. Δυστυχώς όμως γι' αυτούς, η αποσυντιθέμενη καπιταλιστική πραγματικότητα δεν "αλλάζει" μικραίνοντας τον καθρέφτη που την καθρεφτίζει.

Η κρίση και οι κίνδυνοι καταρρεύσεων που γεννιούνται αναπόφευκτα από τους νόμους λειτουργίας και τα δομικά θεμέλια του χρεοκοπημένου καπιταλιστικού συστήματος, σε παγκόσμιο επίπεδο, με τις τρομακτικές εξαθλιωτικές συνέπειες που έχει πάνω στις συνθήκες ζωής των εργαζομένων, των λαών, της κοινωνίας και ολόκληρου του πλανήτη, δεν θα σταματήσουν παρά μόνο με την συντριβή και ανατροπή αυτών των νόμων και των δομών.

Ανατροπή που μπορεί να γίνει μόνο με την δράση της ίδιας της εργατικής τάξης και των άλλων εκμεταλλευομένων. Με την κατάληψη της εξουσίας, την διάλυση του αστικού κρατικού μηχανισμού, την συγκρότηση του εργατικού συμβουλευτικού κράτους στη βάση της εργατικής δημοκρατίας, τον σχεδιασμό της παραγωγής και τις κοινωνικοποιημένες παραγωγικές δυνάμεις, θα αναδιοργανώσει και θα ανοικοδομήσει την οικονομία και την κοινωνία πάνω σε σοσιαλιστικές βάσεις.

Σταθάτος Χάρης

Το θέατρο της "χρεοκοπίας"

και τα αντεργατικά μέτρα

Εκπληκτική για τα πολύ μεγαλύτερα, ποσοστά και ποσά του τεράστιου δημόσιου χρέους, των μεγάλων κρατικών ελλειμμάτων, των ελλειμμάτων στα ασφαλιστικά ταμεία και για ολόκληρη την δημοσιονομική κατάσταση, εμφανίζεται η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ. Και παρουσιάζει την δημόσια οικονομία να βρίσκεται στην "εντατική" ή στα πρόθυρα "χρεοκοπίας", δηλώνοντας ότι "απειλείται η εθνική κυριαρχία".

Γι' αυτό και εγκαταλείπει τις νεοκεϋνσιανές αρλούμπες που αράδιαζε προεκλογικά περί "αναθέρμανσης της αγοράς" και "πράσινης ανάπτυξης" και μεταπηδάει στην πιστή εφαρμογή σκληρών νεοφιλελεύθερων συνταγών του ΔΝΤ, της Ε.Ε. και όλων των διεθνών κερδοσκοπικών μηχανισμών.

Ευθυγραμμισμένη με τον ΣΕΒ και τους άλλους εκμεταλλευτές, η κυβέρνηση, με τον πανικό για τα δημοσιονομικά, στοχεύει στην αποτροπή κάθε μισθολογικής και κοινωνικής διεκδίκησης των εργαζομένων. Στην προώθηση ακόμα μεγαλύτερης απαξίωσης και μείωσης των ασφαλιστικών και συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων. Μεγαλύτερης φορολόγησης των ήδη χαμηλών εργατικών εισοδημάτων. Μεγαλύτερης εντατικοποίησης και ελαστικοποίησης της εργασίας. Μείωσης της απασχόλησης στο δημόσιο τομέα και υποβάθμισης των ήδη κακών αλλά αναγκαίων δημόσιων υπηρεσιών. Ελαχιστοποίησης των απαραίτητων κοινωνικών δαπανών και γενικά μείωσης των κατακτημένων οικονομικών και κοινωνικών δικαιωμάτων των εργαζομένων και του συνολικού βιοτικού τους επιπέδου. Όπως ακριβώς προστάζουν οι ανάγκες του αποσυντιθέμενου καπιταλιστικού συστήματος.

Κύριο αρωγό και συνέταιρο, στην αντιλαϊκή αυτή καταιγίδα, βρίσκει τα κονκλάβια της ιμπεριαλιστικής "Ευρωπαϊκής Ένωσης". Τα οποία, σε πλήρη ευθυγράμμιση με τα διεθνή καπιταλιστικά κερδοσκοπικά κέντρα, χρησιμοποιούν τα δημοσιονομικά και οικονομικά αδιέξοδα της κρίσης του ελληνικού καπιταλισμού για να επιβάλλουν τα σκληρά αντιλαϊκά μέτρα, που από χρόνια τώρα πιέζουν να υλοποιηθούν.

Πόσο, όμως αληθινή είναι η "έκπληξη" της κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ; Όπως έχει γίνει γνωστό, ο Γ. Παπανδρέου ήταν από πολύ νωρίς ενήμερος για την δημοσιονομική κατάσταση. Το ίδιο βέβαια και ο Κ. Καραμανλής. Και όταν, στο προεκλογικό debate, αντάλλασσαν ερωτήματα για το αν τα δημόσια ελλείμματα κινούνται στο 6% ή στο 8%, ενώ και οι δύο ήξεραν για το 12%, έπαιζαν θέατρο και μας κορόιδευαν όλους ψιλό γαζί.

Πόσο επίσης αλήθεια είναι ότι "δεν υπάρχουν λεφτά"; Από που βρέθηκαν,

τότε, τα 28 δισεκατομμύρια ευρώ που δόθηκαν στις τράπεζες; Από που θα βρεθούν τα 50 δισεκατομμύρια που προγραμματίζουν να χαρίσουν, ως επιχορηγήσεις, στους βιομηχάνους; Από που προέρχονται τα δισεκατομμύρια κερδών που εν μέσω κρίσης εμφανίζουν λίγες τράπεζες και 300 περίπου μεγάλες καπιταλιστικές επιχειρήσεις;

Τα τεράστια ελλείμματα του δημοσίου, για τα οποία όλοι μιλάνε, πως δημιουργήθηκαν; Πως γεννήθηκε το υπέρογκο δημόσιο χρέος; Όχι οπωσδήποτε για κάλυψη λαϊκών και κοινωνικών αναγκών που για πολλές δεκαετίες παραμένουν άλυτες, υποβιβάζοντας την κοινωνική ζωή σε τραγική επίπεδα. Τα υπέρογκα δάνεια του δημοσίου καταλήγουν σε βιομηχανίες και εμπόρους όπλων. Μετατρέπονται σε αγύριστα "παραγωγικά" θαλασσοδάνεια και επιχορηγήσεις προς τους κεφαλαιοκράτες. Προσαυξάνουν τις τεράστιες φοροαπαλλαγές - φοροδιαφυγές που έχουν, και τα τεράστια κέρδη που εξασφαλίζουν από την υπερεκμετάλλευση των εργαζομένων υπό την προστασία του κράτους. Γεμίζουν τα θησαυροφυλάκια, αυγαταίνουν τα χρηματιστηριακά χαρτοφυλάκια, συσσωρεύονται σε ελβετικούς και άλλους τραπεζικούς λογαριασμούς και θυρίδες, γίνονται βίβλες, κόπερα και σπατάλες πολυτέλειας της άρχουσας τάξης.

Η με νόμο χρόνια θεσμοθετημένη κλεψιά δεκαετιών, που είχε μετατρέψει τα αποθεματικά των ασφαλιστικών οργανισμών σε τραπεζικές ΑΤΟΚΕΣ καταθέσεις και αγύριστα δάνεια. Οι γνωστές και αιτιώδεις απατεωνιές με τα "δομημένα ομόλογα", οι εξωφρενικές συμφωνίες υπερτίμησης των φαρμακευτικών εταιρειών και υπερκατανάλωσης των φαρμάκων τους και οι άπειρες ακόμα μέθοδοι λεηλασίας τους δημιουργήσαν τα ασφαλιστικά ελλείμματα και έφεραν τα συνταξιοδοτικά ταμεία στο χείλος της χρεοκοπίας.

Είναι πολύ γνωστό, λοιπόν, που έχουν πάει τα λεφτά που "δεν υπάρχουν".

Οι δήθεν κυβερνητικές απορίες του τύπου "που να βρούμε τα λεφτά;" είναι δόλιες. Γίνονται μόνο και μόνο για να συσκοτίσουν την ολοφάνερη αλήθεια, να καλύψουν την απροθυμία να θίξουν τα κεκτημένα της άρχουσας αστικής τάξης και όλων των εκμεταλλευτών, να φορτώσουν τα βάρη της κρίσης του συστήματός τους στις πλάτες της εργατικής τάξης και των άλλων εκμεταλλευομένων.

Μα δεν είναι αλήθεια ότι υπάρχει βαθιά οικονομική κρίση, μεγάλα δημόσια ελλείμματα και τεράστιο δημόσιο χρέος, "αναρωτιούνται" και αναμεταδίδουν με δήθεν αφέλεια οι, σε διατεταγμένη υπηρεσία, δημοσιογράφοι των, εφοπλιστών, τραπεζικών και βιο-

μηχάνων ιδιοκτησίας, TV καναλιών και των άλλων Μέσων Μαζικής Ενημέρωσης. Στοχεύοντας, βέβαια, στην συστηματική καλλιέργεια της αφέλειας και των απατηλών προσδοκιών ανάμεσα στους εκμεταλλευόμενους.

Αναμφίβολα είναι αλήθεια. Η βαθιά κρίση του καπιταλισμού, με την απενεργοποίηση και την καταστροφή των παραγωγικών δυνάμεων, την καταλήστευση του κοινωνικού πλούτου, την συστηματική, για χάρη των εκμεταλλευτών, αφαίμαξη των κρατικών ταμείων (που γεμίζουν μόνο με αντιλαϊκούς φόρους), έχουν αυτά τα αποτελέσματα. Που αναδείχνουν και αποδεικνύουν την βαθιά χρεοκοπία και αποσύνθεση του εκμεταλλευτικού καπιταλιστικού συστήματος.

Μήπως, όμως, τα σκληρά αντιλαϊκά και αντεργατικά μέτρα, θα βελτιώσουν αυτή την κατάσταση της καπιταλιστικής αποσύνθεσης; Σίγουρα θα αυξήσουν τα καπιταλιστικά κέρδη και την εκμετάλλευση. Δεν πρόκειται όμως να προσφέρουν τίποτα στους εργαζόμενους και την κοινωνία πέρα από μεγαλύτερη φτώχεια, στέρησης, ανεργία και εξαθλίωση. Ακόμα και αν καταφέρουν -με το μεγαλύτερο φορολογικό ξεζούμισμα των εργαζομένων και τον περιορισμό των κοινωνικών υπηρεσιών και δαπανών- να μειώσουν τα δημόσια ελλείμματα και να βελτιώσουν τα δημοσιονομικά μεγέθη, είναι σίγουρο ότι θα προσανατολιστούν ξανά προς τα θησαυροφυλάκια των καπιταλιστών, των εμπόρων όπλων, των κερδοσκοπών και όλων των εκμεταλλευτών της καπιταλιστικής κοινωνίας, οδηγώντας αναπόφευκτα σε νέα ελλείμματα.

Δεν υπάρχει καμιά διέξοδος από το δρόμο αυτό που, συνειδητά και για χάρη των κεφαλαιοκρατικών συμφερόντων, οδηγούν οι αστικές κυβερνήσεις του ΠΑΣΟΚ και προηγούμενα της ΝΔ. Οι αντιλήψεις που θέλουν τον αστικό κρατικό μηχανισμό ως ένα ουδέτερο μηχανισμό που φροντίζει για το σύνολο της κοινωνίας, είναι αφελείς και βρίσκονται σε πλήρη διάσταση με την πραγματικότητα. Το αστικό κράτος είναι ένας ταξικός μηχανισμός - εργαλείο στα χέρια της άρχουσας τάξης των εκμεταλλευτών. Που λειτουργεί και δουλεύει μόνο πάνω στην βάση της διαφύλαξης, της εξυπηρέτησης και της διαιώνισης των συλλογικών συμφερόντων και της κυριαρχίας των κεφαλαιοκρατών πάνω στην κοινωνία.

Αντίθετα από τον αδιέξοδο δρόμο των καπιταλιστικών συμφερόντων, οι εργαζόμενοι πρέπει να αντισταθούν στην απειλή της εξαθλίωσης, υπερασπίζοντας τις κατακτήσεις τους και επιβάλλοντας την διέγερση των δικαιωμάτων τους, ενάντια στις συνέπειες της κρίσης του εκμεταλλευτικού

καπιταλιστικού συστήματος που οι υπηρέτες τους προσπαθούν να μας φορτώνουν.

Αντίθετα από τα αντιλαϊκά μέτρα που η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ, σε συνεργασία με τον ΣΕΒ, τους μεγαλεμπόρους και τους ιμπεριαλιστικούς μηχανισμούς της ΕΕ προσπαθούν να μας επιβάλλουν, οι εργαζόμενοι, συσπειρωμένοι στα συνδικαλιστικά τους όργανα και με βάση το Ενιαίο Ταξικό τους Μέτωπο Πάλης πρέπει να διεκδικήσουμε:

- **Να μην πληρωθεί ούτε ένα ευρώ για το δημόσιο χρέος** προς τους διεθνείς χρηματοδοτικούς κερδοσκοπικούς μηχανισμούς που έχουν εισπράξει κάθε δάνειο που έχουν δώσει πολλαπλά μέσα από τα χρόνια υψηλά επιτόκια.

- **Να μην δοθεί πια ούτε ένα ευρώ για πολεμικούς εξοπλισμούς** και για κατασταλτικούς μηχανισμούς

- **Να επιστραφούν άμεσα στα κρατικά ταμεία τα 28 δισεκατομμύρια** που δόθηκαν στις τράπεζες

- **Να εθνικοποιηθούν άμεσα και με επιβολή εργατικού ελέγχου όλες οι τράπεζες και το χρηματοπιστωτικό σύστημα**, λόγω του καθοριστικού ρόλου που έχουν στην οικονομική και κοινωνική οργάνωση και λειτουργία. Να υπάρχει μία και μοναδική Κεντρική Κρατική Τράπεζα για τον χειρισμό της οικονομίας με κριτήριο τις κοινωνικές ανάγκες.

- **Εθνικοποίηση με εργατικό έλεγχο όλων των μεγάλων παραγωγικών μονάδων** και κάθε επιχείρησης που κλείνει ή αρνείται να λειτουργήσει.

- **Καμιά απόλυση κανενός εργαζόμενου. Δημόσια παραγωγικά έργα** για να απασχοληθούν όλοι οι άνεργοι. **Άμεση μείωση της εβδομαδιαίας εργασίας στις 35 ώρες και καθιέρωση κινητής κλίμακας ωρών εργασίας** χωρίς καμιά μείωση των αμοιβών ώστε να μοιράζεται η μειωμένη απασχόληση που προκαλείται από την καπιταλιστική κρίση σε όλους τους εργαζόμενους.

- **Αυτόματη αναπροσαρμογή των μισθών και ημερομισθίων** ώστε να αντιμετωπίζεται η φτώχεια που προκαλεί η συνεχής αύξηση των τιμών. Προσδιορισμός του τιμαρίθμου από εργατικές συνδικαλιστικές οργανώσεις, με βάση τις πραγματικές ανάγκες και κατανάλωση μιας εργατικής οικογένειας.

- **Σχέδιο παραγωγής των εθνικοποιημένων επιχειρήσεων** με βάση την κάλυψη των κοινωνικών αναγκών.

- **Άμεση αποχώρηση από την ιμπεριαλιστική Ε.Ε.** που μόνο δεινά για τους λαούς αντιπροσωπεύει. Πάλη μαζί με το υπόλοιπο εργατικό κίνημα των ευρωπαϊκών χωρών **για μια Ενιαία Εργατική Σοσιαλιστική Ευρωπαϊκή Ομοσπονδία.**

Η "προστασία" του πολίτη στην πράξη

Κάθε δυσπιστία είναι πλέον εντελώς ακαιολόγητη. Όσοι τυχόν εξακολουθούσαν να αμφιβάλουν για την ειλικρίνεια και για τις προθέσεις της ηγεσίας και της κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ, έχουν κιάλας πάρει έμπρακτη αποστομωτική απάντηση.

Το προεκλογικό πράσινο σύνθημα "**πρώτα ο πολίτης**", αποδεικνύεται καθημερινά πως δεν ήταν καθόλου ένα δημαγωγικό ψηφοθηρικό σύνθημα, όπως διέδιδαν οι κακόπιστοι. Αντίθετα, το σύνθημα αυτό είναι η κεντρική καθοδηγητική γραμμή της "νέας ριζικής εθνικής αλλαγής". Τώρα πια ο πολίτης, ο κάθε πολίτης και ιδιαίτερα οι γυναίκες και τα παιδιά, βρίσκονται διαρκώς στο επίκεντρο του στοργικού ενδιαφέροντος των "ένστολων παιδιών του λαού". Και απολαμβάνουμε όλοι μας στην πράξη την "προστασία" και τις ευγενικές υπηρεσίες που πρόθυμα μας προσφέρουν (με το αζημίωτο βέβαια) οι ροπαλοφόροι και κουμπουροφόροι της "ευνομούμενης πολιτείας" μας.

Είταν ακριβώς αυτό το στοργικό ενδιαφέρον και η φροντίδα για την "ασφάλεια και την προστασία" των πολιτών, που με τον πιο ευαίσθητο και διδακτικό τρόπο εκδήλωσε η κυβέρνηση της "αλλαγής", τσακίζοντας και ματοκυλώντας, χωρίς δισταγμούς, τις ενο-

κλητικές λαϊκές διαμαρτυρίες τη μέρα της επετείου της αναίτιας δολοφονίας ενός 15χρονου μαθητή από έναν φρουρό του "νόμου και της τάξης"!!

Ύστερα απ' αυτές τις έμπρακτες αποδείξεις, σεβασμού και πιστής τήρησης των "αυτονόητων δημοκρατικών δικαιωμάτων" και των κατακτημένων ελευθεριών των πολιτών! Ύστερα από αυτό το διδακτικό μάθημα της αστυνομοκρατούμενης "δημοκρατικής πολιτείας". Ποιος μπορεί και ποιος τολμάει ακόμα να αμφιβάλει και να δυσπιστεί για το αν έχει στη χώρα μας επέλθει μια "ριζική εθνική αλλαγή";

Όταν οι γεννίσαροι ροπαλοφόροι του "υπουργείου προστασίας του πολίτη" λιτσαίνουν στο κέντρο της Αθήνας γυναίκες και παιδιά, πώς είναι δυνατό να μη βλέπουμε ότι οι "δημοκράτες" ηγέτες του ΠΑΣΟΚ εφαρμόζουν με απόλυτη συνέπεια τις προεκλογικές διακηρύξεις τους;

Δεν είναι άραγε καταφάνερο ότι οι δραστήριοι νέοι κυβερνήτες μας εντατικά οικοδομούν ένα "κράτος δικαίου"; Και θεμελιώνουν, με ζήλο, την σύγχρονη "συμμετοχική δημοκρατία" που υποσχέθηκαν. Με άγρυπνους εγγυητές πάντα τους άρτια εξοπλισμένους μηχανισμούς καταστολής κάθε δυσαρέ-

σκείας και διαμαρτυρίας. Όχι μόνο της άπληστης κι ατίθασης νεολαίας. Αλλά και των αχόρταγων εργατικών και άλλων λαϊκών στρωμάτων.

Ωστόσο, εμείς νομίζουμε ότι όσοι "μη προνομιούχοι" έκαναν και πάλι το λάθος να πιστέψουν τους γνωστούς διαχειριστές της αδίστακτης κεφαλαιοκρατικής εξουσίας (τους ψευτοσοσιαλιστές υπηρέτες του κεφαλαίου) πρέπει τώρα να ξανασκεφτούν καλύτερα και να βγάλουν τα σωστά ταξικά μαθήματά τους.

Η Αντεπίθεση του ΚΚΕ και το Ενιαίο Εργατικό Μέτωπο

Προεκλογικά το ΚΚΕ προπαγάνδιζε την ανάγκη της μαζικής αντεπίθεσης για την απόκρουση της ληστρικής επίθεσης του ντόπιου και του ξένου κεφαλαίου. Και ήταν το μόνο κόμμα που έκανε καμπάνια με το σωστό αυτό σύνθημα.

Για τον λόγο αυτό η Κίνησή μας είχε τότε προτείνει να δοθεί ψήφος κριτικής υποστήριξης στο ΚΚΕ.

Ταυτόχρονα όμως, με το προεκλογικό φύλλο της εφημερίδας μας, είχαμε εξηγήσει ότι κατά τη γνώμη μας είναι αδύνατο να υπάρξει μαζική κινητοποίηση αντεπίθεσης μόνο με τον κόσμο που πρόκειται στο ΚΚΕ και στο ΠΑΜΕ, και σε κάποιες "συμπαθούσες" ομάδες.

Αντίθετα, υποστηρίξαμε ότι η **καμπάνια για την αντεπίθεση έπρεπε να συνοδευτεί και από την πρόταση (που έπρεπε να κάνει το ΚΚΕ, η ΚΝΕ και το ΠΑΜΕ) σε όλες τις δυνάμεις της α-**

ριστεράς και του εργατικού κινήματος, σε όλες τις οργανώσεις, τάσεις και παρατάξεις και ιδιαίτερα στους οπαδούς τους, να συμπαραταχθούν σε Ενιαίο Ταξικό Μέτωπο Πάλης. Όχι με βάση την πολιτική του ΚΚΕ, αλλά με βάση τα προβλήματα και τις ανάγκες που προκαλεί η καπιταλιστική κρίση και η ανεργιακή και αντιλαϊκή επίθεση.

Μια πρόταση σύμπραξης δηλαδή που σε καμιά περίπτωση δεν πρέπει να αξιώνει από κανένα κόμμα κι από καμιά οργάνωση, να παραιτηθεί από το αναφαίρετο δικαίωμα να προπαγανδίζει ταυτόχρονα όλες τις απόψεις του και να κάνει ελεύθερα την κριτική του.

Η ηγεσία του ΚΚΕ και του ΠΑΜΕ, όμως, σε αντίθεση με αυτή τη λενινική τακτική του Ενιαίου Μετώπου ταξικής πάλης που εμείς προτείνουμε, εξακολουθεί να επιμένει στην ίδια σεχταριστική τακτική των ξεχωριστών κομματικών και παραταξιακών συλλαλητηρίων και

απεργιών. Ελπίζοντας ότι θα μπορέσει να ρυμουλκήσει και τους οπαδούς των άλλων κομμάτων και παρατάξεων.

Τα γεγονότα όμως έχουν δείξει και δείχνουν καθαρά πόσο λαθεμένη και καταστροφική είναι η σεχταριστική αυτή πρακτική. Η οποία δαιωνίζει τη διάσπαση των δυνάμεων του εργατικού κινήματος και αφήνει τα κορυφαία εργατικά συνδικάτα στα χέρια των αστικών εργατοπατερικών μηχανισμών, εδώ και 35 χρόνια!

Συνεχίζοντας αυτή την αποτυχημένη πρακτική, η ηγεσία του ΚΚΕ, μάταια θα περιμένει να ηγηθεί στη μαζική αντεπίθεση που προτείνει, γιατί με την σεχταριστική τακτική της ακυρώνει η ίδια μια σωστή γενικά πολιτική θέση.

Μόνο αν αποφασίσει το ΚΚΕ και το ΠΑΜΕ να εφαρμόσει την ευέλικτη τακτική του λενινικού μπολσεβικισμού, την τακτική του Ενιαίου Ταξικού Μετώπου, δηλαδή της ε-

πίμονης και αδιάκοπης έκκλησης προς όλες τις τάσεις του κινήματος για κοινή δράση, μόνο τότε θα μπορέσει να υπάρξει πραγματικά μαζική αντεπίθεση, οργανωμένη ταξική κινητοποίηση προλεταριακών μαζών με διαφορετικές πολιτικές και κομματικές αναφορές. Αντεπίθεση που στο αρχικό της στάδιο θα στοχεύει στην απόκρουση της επίθεσης του κεφαλαίου. Και μόνο στο ξετύλιγμα της πάλης μπορεί να προχωρήσει και σε υψηλότερους στόχους.

Είναι επομένως εντελώς εκτός πραγματικότητας να πιστεύει κανείς ότι οι βερμπαλισμοί και οι δήθεν "δυναμικές" ενέργειες του ΠΑΜΕ μπορούν να οδηγήσουν στην αντεπίθεση με στόχο τη "λαϊκή εξουσία". Τέτοιες φαντασιώσεις μόνο απογοήτευση μπορούν να φέρουν και μεγαλύτερη αποδυνάμωση του κινήματος. Γι' αυτό, οι αγωνιστές του ΚΚΕ, πρέπει να παλέψουν για Ενιαίο Εργατικό Μέτωπο ταξικής πάλης.

Stage

Έγκλημα και... τιμωρία των θυμάτων

Από τα πρώτα μέτρα της νέας κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ, ήταν η άμεση απόλυση - εκδίωξη των 40.000 νέων εργαζομένων που απασχολούνταν στο δημόσιο με τα επαίσχυντα προγράμματα stage. Δείχνοντας τις πραγματικές προθέσεις της, απέναντι στα κοινωνικά προβλήματα, η κυβέρνηση του Γ. Παπανδρέου, αδίστακτα και ανάλγητα, κραδαίνοντας υποκριτικά την ρομφαία της "ισονομίας" και της "δικαιοσύνης", πέταξε στο δρόμο και στην ανεργία 40.000 νέους. Που για πολλά και συνεχόμενα χρόνια, εκτελώντας καθήκοντα μόνιμων υπαλλήλων με πλήρη απασχόληση, υποχρεώνονταν να εργάζονται, με μισθό 480 Ευρώ, χωρίς ένσημα και ασφάλιση, χωρίς δικαιώματα, μόνο με κατάπτυστους όρους σκλαβιάς.

Η νέα κυβέρνηση, που θα καταπολεμούσε δήθεν την ανεργία, τους πέταξε σ' αυτή, έτσι απλά, χωρίς καμιά αποζημίωση, χωρίς ένσημα, χωρίς κοινωνική ασφάλιση. Τιμωρώντας, με σκληρό τρόπο, για το έγκλημα του stage, όχι το υπεύθυνο καθεστώς τις κυβερνήσεις του, τους υπουργούς του και τους λοιπούς παράγοντες του, αλλά τους εργαζόμενους, τα ίδια τα θύματα του εγκλήματος!!

Το πρόγραμμα Stage, αποτελεί επιπόνηση των αντεργατικών εργασιών της "Ευρωπαϊκής Ένωσης" και εντάσσεται στις μόνιμες επιδιώξεις αυτού του ιμπεριαλιστικού μηχανισμού για όλο και μεγαλύτερη απάνθρωπη "ελαστικοποίηση των εργασιακών σχέσεων" σε βάρος των κατακτημένων εργατικών δικαιωμάτων.

Είναι ένα άθλιο αντεργατικό πρόγραμμα που εξασφαλίζει, στην καπιταλιστική αγορά, εργατική δύναμη νέων ανθρώπων με πολύ χαμηλό, εξαθλιωμένο, κόστος.

Με το πρόσχημα της "μαθητείας", νέοι άνθρωποι, υποχρεώνονται να εργάζονται με πλήρη απασχόληση, εκτελώντας εργασίες και καθήκοντα μόνιμων υπαλλήλων, με μηνιαίο μισθό 480 Ευρώ, χωρίς καμιά ασφαλιστική κάλυψη και ένσημα, χωρίς κανένα εργατικό δικαίωμα, χωρίς καν να θεωρείται η απασχόλησή τους "εργατική σχέση"!!

Στην Ελλάδα, το αντεργατικό αυτό έκτρωμα, έγινε νόμος το 2002, από την τότε κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ. Εφαρμόστηκε στις ιδιωτικές επιχειρήσεις και το δημόσιο και αξιοποιήθηκε στο έπακρο από τις κυβερνήσεις της Ν.Δ. Χρησιμο-

ποιήθηκε, κατά κόρον, και σαν ρουσφετολογικός μηχανισμός διορισμών στο δημόσιο, από τους βουλευτές και τους κομματικούς κυβερνητικούς μηχανισμούς, κρατώντας δεκάδες χιλιάδες νέων σε εκλογική ομηρία.

Η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ, από την προεκλογική περίοδο ακόμα, προσπάθησε να εμφανιστεί ότι εναντιώνεται, δήθεν, στην εφαρμογή αυτού του εργασιακού μεσαιώνα των stage. Η "εναντίωσή" της όμως, αποδείχτηκε ότι περιορίζονταν μόνο στην απόλυση των 40.000 νέων. Χωρίς να την ενοχλεί στο ελάχιστο το πολύχρονο ξεζούμισμα και η επαίσχυντη κλεψιά των αμοιβών και των ενσήμων, που αυτοί υπέστησαν. Και χωρίς φυσικά να δείξει τον παραμικρό προβληματισμό για την αποζημίωσή τους. Όσο για την κατάργηση του θεσμού των stage την περιόρισε μόνο στο δημόσιο. **Στον ιδιωτικό τομέα, τον άφησε σε πλήρη εφαρμογή, προσφέροντας απλόχερα στους καπιταλιστές την δυνατότητα να συνεχίσουν να λεηλατούν την εργατική δύναμη των νέων, υποσκάπτοντας όλα τα κατακτημένα δικαιώματα του εργατικού κινήματος.**

Το γεγονός, επίσης, ότι η απόλυση των 40.000 νέων, που κατά γενική ομολογία κάλυπταν πάγιες και οργανικές θέσεις στη λειτουργία των υπουργείων και των δημόσιων οργανισμών, δεν συνοδεύτηκε με την άμεση κάλυψη των κενών θέσεων με νέες προσλήψεις με διαφανείς διαδικασίες, αποκαλύπτει πλήρως την υποκρισία των κυβερνητικών ισχυρισμών για "ισονομία" και "δικαιοσύνη" που προβλήθηκαν ως δικαιολογία για τις απολύσεις αυτές.

Δείχνει ότι οι ισχυρισμοί αυτοί χρησιμοποιήθηκαν ως προσχήματα δημιουργίας εντυπώσεων και κατάλληλου κλίματος "κοινής γνώμης". Όστε να προχωρήσουν, χωρίς κοινωνικές αντιδράσεις, στην εναρμόνιση με τις εντολές της "Ευρωπαϊκής Ένωσης", του ΣΕΒ και των τραπεζιτών. **για τον αριθμητικό περιορισμό των εργαζομένων στον δημόσιο τομέα και την ριζική μείωση των δημόσιων δαπανών (δηλαδή των κοινωνικών).** Το γνωστοποίησε, άλλωστε και ο ίδιος ο υπουργός Οικονομικών Γ. Παπακωνσταντίνου, δηλώνοντας ανάμεσα στα άλλα, ότι "μελετάται" και η εφαρμογή της αναλογίας 8:1 στον δημόσιο τομέα. Δηλαδή 8 θα φεύγουν και 1 θα προσλαμβάνεται!!

Το εντυπωσιακότερο είναι ότι ο πιο ένθερμος και ασυμβίβαστος υποστηρικτής της απόλυσης των 40.000 stagiers ήταν ο ... πρόεδρος της ΓΣΕΕ!! Αυτός δηλαδή που ως ηγέτης του ανώτερου οργάνου του εργατικού κινήματος είναι υποχρεωμένος να εναντιώνεται σε κάθε δίωξη των εργατικών δικαιωμάτων και να παλεύει για την οργάνωση και την ανάπτυξη των εργατικών αγώνων για την υπεράσπιση και την διεύρυνσή τους!!

Ο πρόεδρος της ΓΣΣΕ, όμως, μαζί με όλη την πλειοψηφία της διοίκησής της, την οποία εκπροσωπεί, προτιμάνε να εξαντλούν όλη την κοινωνική τους "ευαισθησία" στους εναγκαλισμούς τους με τον πρόεδρο των βιομηχάνων (του ΣΕΒ) και να δείχνουν την πλήρη υ-

ποταγή τους στις κυβερνητικές αντεργατικές πολιτικές, παρά να νοιάζονται για τα προβλήματα των εργαζομένων. Που υποφέρουν από την σκληρή εκμετάλλευση, τις βαριές συνέπειες της καπιταλιστικής κρίσης και τις κατά δεκάδες χιλιάδες απολύσεις. **Δεν δίστασαν μάλιστα να χρησιμοποιούν και οι ίδιοι, για χρόνια, στις υπηρεσίες της ΓΣΕΕ, τον εξευτελιστικό αντεργατικό θεσμό των stage, σε βάρος δεκάδων νέων.**

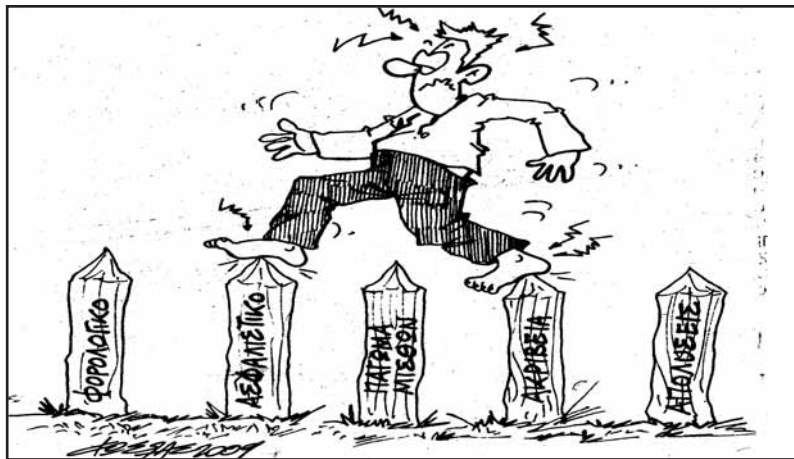
Αυτή η συμπεριφορά του προέδρου της ΓΣΕΕ απεικονίζει τον πραγματικό καταστροφικό και διαλυτικό ρόλο που διαδραματίζει σήμερα ολόκληρος ο γραφειοκρατικός συνδικαλιστικός μηχανισμός που ελέγχει τις οργανώσεις όλων των βαθμίδων του εργατικού συνδικαλιστικού κινήματος. Μέσα απ' αυτόν, **το συνδικαλιστικό κίνημα ελέγχεται απόλυτα από τα καθεστωτικά κόμματα, τις εκάστοτε κυβερνήσεις και το αστικό κράτος.**

Μια αληθινή εργατική ηγεσία, που δεν θα ήταν κομματικό και κρατικό εξάρτημα, όχι μόνο δεν θα χρησιμοποιούσε η ίδια τον αντεργατικό θεσμό των stage, αλλά, αντίθετα, **θα αντιτάσσονταν δυναμικά και με κάθε τρόπο σε κάθε εφαρμογή του, σε δημόσιο και ιδιωτικό τομέα. Θα αντιστέκονταν σε κάθε απόλυση εργαζόμενου, διεκδικώντας την προστασία κάθε θέσης εργασίας. Θα απαιτούσε την καταβολή άμεσα όλων των κλεμμένων μισθολογικών διαφορών και ασφαλιστι-**

κών εισφορών που ληστροικά δεν καταβάλλονταν για χρόνια στους νέους των stage. **Θα διεκδικούσε την διεύρυνση των θέσεων εργασίας** με κανονικές προσλήψεις με την ταυτόχρονη μείωση των ωρών εργασίας όλων των εργαζομένων, χωρίς καμιά μείωση των μισθολογικών δικαιωμάτων. **Θα πάλευε για δημόσια έργα** που θα διέυρυναν τις θέσεις εργασίας ώστε να μην υπάρχει άνεργος εργαζόμενος. **Θα απαιτούσε την επι-**

βολή εργατικού ελέγχου, από εκλεγμένους και άμεσα ανακλητούς αντιπροσώπους των εργαζομένων, σε ολόκληρη την διαδικασία προσλήψεων. Στις αστικές δικαιολογίες ότι δήθεν "δεν υπάρχουν χρήματα", **θα έδειχνε τα τεράστια κέρδη δεκάδων δισεκατομμυρίων ευρώ** που ετήσια καταβροχθίζουν οι λιγοστές μεγάλες επιχειρήσεις, οι τράπεζες και το χρηματιστήριο από τον κοινωνικό πλούτο που παράγουν οι εργαζόμενοι.

ΑΣΕΠ: ΦΥΛΛΟ ΣΥΚΗΣ ΣΤΗΝ ΑΝΕΡΓΙΑ

Η σημερινή ηγεσία της ΓΣΕΕ, με δικαιολογία την διαφάνεια, την κατάργηση του ρουσφετιού και την "ισονομία", κάνει σημαία της την αντίληψη που έχουν όλα τα αστικά κυβερνητικά κομματικά και επικοινωνιακά επιτελεία. **"Οι προσλήψεις στο δημόσιο να γίνονται μόνο μέσω του ΑΣΕΠ"**. Και κλείνει εφτασφράγιστα τα μάτια, μπροστά στο αδιαμφισβήτητο γεγονός ότι παρά την δεκαπεντάχρονη λειτουργία του ΑΣΕΠ, που σχηματίστηκε με τον νόμο του Πεπονή το 1994, η διαφάνεια, η ταχύτητα και η "ισονομία" στις προσλήψεις του δημοσίου είναι ανύπαρκτες.

Παρά τους αμέτρητους και ασταμάτητους διαγωνισμούς που σωρηδόν διοργανώνονται από το ΑΣΕΠ, οι ρουσφετολογικοί μηχανισμοί συνεχίζουν ασταμάτητα να κάνουν την δουλειά τους και να αποτελεί συστατικό στοιχείο της ελληνικής αστικής κρατικής μηχανής, οι επιτυχόντες περιμένουν χρόνια χωρίς να προσλαμβάνονται ενώ οι ίδιοι αυτοί διαγωνισμοί και προκηρύξεις τις περισσότερες φορές είναι διαμορφωμένοι φωτογραφικά για την πρόσληψη συγκεκριμένων ατόμων.

Η σημερινή κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ διαβεβαιώνει ότι με "διορθώσεις" στη λειτουργία του ΑΣΕΠ θα εξαλείψει τις αδυναμίες του και θα εξασφαλίσει την αδιάβλητη διαδικασία προσλήψεων, καταργώντας τα πανταχού παρόντα ρουσφέτια του αστικού κρατικού μηχανισμού.

Αλλά οι ίδιες διαβεβαιώσεις δεν δίνονταν και το 1994, όταν, με τον νόμο 2190 του Πεπονή, δημιουργούσαν το ΑΣΕΠ; Και τότε, στο όνομα της "διαφάνειας", της "ισονομίας" και του "εκσυγχρονισμού", διαβεβαίωναν ότι με το ΑΣΕΠ θα καταργούσαν το "ρουσφέτι" και τις "πελατειακές σχέσεις" των κομμάτων σε βάρος των πολιτών.

Για χάρη του ΑΣΕΠ, τότε, και στο όνομα "αξιοκρατίας" και της δήθεν πιο ποιοτικής επιλογής των υπαλλήλων, κατάργησαν καθιερωμένους και αποδεκτούς τρόπους επιλογής, (π.χ επετηρίδα καθηγητών), και τους αντικατέστησαν με απανωτούς και ατέλειωτους ΑΣΕΠικούς διαγωνισμούς που ενώ καθιστούν άχρηστα τα πτυχία των πανεπιστημίων, η "επιτυχία" σ' αυτούς δεν εξασφαλίζει τον διορισμό. Είναι πασίγνωστες οι συχνές διαδηλώσεις και διαμαρτυρίες των "επιτυχόντων σε διαγωνισμούς του ΑΣΕΠ που μένουν αδιόριστοι.

Στην ουσία, **το ΑΣΕΠ, σαν μηχανισμός "διαφάνειας", ξεπήδησε από την ανάγκη του καθεστώτος να σκεπάσει τις ρουσφετολογικές μεθόδους, με τις οποίες λειτουργεί ο αστικός κρατικός μηχανισμός. Να τους προσδώσει την αναγκαία "νομιμοφάνεια" και "ισονομία" που απαιτεί το καταλόγιασμα της κοινωνικής δυσарέσκειας και της κατακραυγής που φουντώνει μαζί με την αυξανόμενη ανεργία.**

Μα τα δεκαπέντε χρόνια εφαρμογής του ΑΣΕΠ, επιβεβαίωσαν αυτό που βγαίνει απ' ολόκληρη την ιστορία του ελληνικού αστικού κρατικού μηχανισμού. Οι ρουσφετολογικές μέθοδοι, η αδιαφάνεια και η ανισονομία είναι δομικά στοιχεία του. Αποτελούν αδιάσπαστη συνέχεια των ταξικών ανισοτήτων της εκμεταλλευτικής καπιταλιστικής κοινωνίας και του είναι αναγκαία στοιχεία στα αντιλαϊκά κατασταλτικά, εκβιαστικά καθήκοντα που επιτελεί για λογαριασμό του ελληνικού κεφαλαίου.

Οι μηχανισμοί αυτοί, σαν το ΑΣΕΠ, χρησιμοποιούνται σαν εργαλεία προώθησης και υλοποίησης των κυβερνητικών αντιλαϊκών πολιτικών και η δραστηριότητά τους εναρμονίζεται υποχρεωτικά με τους αντεργατικούς στόχους. Δεν είναι τυχαίο ότι η δεκαπενταετής λειτουργία του ΑΣΕΠ ευθυγραμμίστηκε πλήρως με τις καπιταλιστικές ανάγκες και κυβερνητικές επιλογές

"ελαστικοποίησης των σχέσεων εργασίας". Ταυτόχρονα, η καθολική αποδοχή, του ΑΣΕΠ, από τα αστικά επιτελεία, εκφράζει την πρόθεσή τους να κρύψουν ότι, η όλο και μεγαλύτερη ανεργία προκαλείται από το καθεστώς τους. Αδυνατώντας να εξασφαλίσουν, στους εργαζομένους και τους νέους, το απλό και στοιχειώδες δικαίωμα στην εργασία, χρειάζονται τους μηχανισμούς "επιλογής", "διαγωνισμών" και "κριτηρίων" τους, αφού για τις όλο και πιο λιγοστές θέσεις εργασίας εμφανίζονται χιλιάδες περισσότεροι διεκδικητές.

Να πιστεύει, λοιπόν, κανείς ότι τέτοιοι μηχανισμοί του αστικού κράτους, σαν το ΑΣΕΠ, μπορούν να εξασφαλίσουν "διαφάνεια" και "ισονομία", είναι μεγάλη αυταπάτη. Και όταν ηγέτες εργατικών οργανώσεων, όπως ο πρόεδρος της ΓΣΕΕ, προπαγανδίζει την αυταπάτη αυτή ως λύση, τότε κοροϊδεύει ασύστολα τους εργαζομένους και τους αποπροσανατολίζει, εξυπηρετώντας τους στόχους και τις επιδιώξεις των ταξικών τους αντιπάλων, των εκμεταλλευτών, της κυβέρνησής και του κράτους τους.

Η όποια "διαφάνεια" μπορεί να κερδισθεί μέσα στο εκμεταλλευτικό καθεστώς και τον κρατικό μηχανισμό του, μπορεί να εξασφαλιστεί **μόνο μέσα από τους οργανωμένους αγώνες του εργατικού και λαϊκού κινήματος και πιο συγκεκριμένα με την επιβολή του οργανωμένου ελέγχου των εργαζομένων, μέσω άμεσα εκλεγμένων και άμεσα ανακλητών - από Γενικές Συνελεύσεις- αντιπροσώπων, πάνω σε κάθε διαδικασία και λειτουργία των επιχειρήσεων και του δημοσίου.** Εργατικός έλεγχος, που δεν έχει φυσικά καμιά απολύτως σχέση με "συνδιοίκηση" ή άλλες απατηλές μορφές εξαπάτησης των εργαζομένων.

Μόνο με τον εργατικό έλεγχο των ίδιων των εργαζομένων σε κάθε υπηρεσία, σε κάθε επιχείρηση μπορεί να εξασφαλιστεί η ζητούμενη διαφάνεια στις προσλήψεις του δημοσίου και η απενεργοποίηση των ρουσφετολογικών δραστηριοτήτων κυβέρνησης, βουλευτών και καθεστωτικών κομμάτων. Που, αναπόφευκτα, δεν θα μπορεί να έχει κανένα αποτέλεσμα αν δεν είναι στενά συνυφασμένος με την πάλη για την διεκδίκηση νέων θέσεων εργασίας, με την πάλη για την εξαφάνιση της ανεργίας και του καθεστώτος που την γεννάει.

Σ.Χ.

ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΘΑ ΤΗΝ ΦΕΡΕΙ ΤΟ ΓΚΡΕΜΙΣΜΑ ΤΟΥ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟΥ

Στο σπίτι του κρεμασμένου δεν μιλάνε για σχοινί...

Η υποκρισία και ο κυνισμός περρίσσεψαν. Ενώ οι ιμπεριαλιστές του Ισραήλ υψώνουν το δικό τους τείχος στη γη της Παλαιστίνης και δολοφονούν τον παλαιστινιακό λαό δεκαετίες ολόκληρες, με την αποκάλυπτη συνοχή όλων των ιμπεριαλιστών και των στρατοκρατών της γης.

Ενώ η συμμαχική ιμπεριαλιστική επιδρομή και η σφαγή των λαών του Αφγανιστάν, του Ιράκ, του Πακιστάν και άλλων χωρών, συνεχίζεται και δυναμώνει.

Στη χώρα του γερμανικού ιμπεριαλισμού οργανώθηκαν γιορτές για τη νίκη της ελευθερίας και της δημοκρατίας!

Με τελετές, λαμπρούς πανηγυρισμούς και ακατάσχετη και ξεδιάντροπη φλυαρία περί ελευθερίας, οι ηγέτες των δεξιών και των "σοσιαλιστικών" ιμπεριαλιστικών κυβερνήσεων και κομμάτων των παρακμασμένου ευρωπαϊκού καπιταλισμού, γιόρτασαν τα είκοσι χρόνια από το γκρέμισμα του τείχους του Βερολίνου, που είχε κατασκευαστεί από το σοσιαλπατριωτικό απολυταρχικό καθεστώς της γραφειοκρατικής κίστας και του σταλινισμού.

Κεντρικό σλόγκαν των πανηγυρισμών αυτών και όλων των "συζητήσεων" που διοργανώθηκαν, σε κάθε

χώρα, από τα μαζικά μέσα ιμπεριαλιστικής προπαγάνδας, ήταν ότι: "η πτώση του τείχους του Βερολίνου άνοιξε τον δρόμο στην ελευθερία και την δημοκρατία".

Άδικα όμως κοπίασαν όλοι αυτοί οι υπηρέτες του σαπισμένου καπιταλισμού. Οι λαοί και ιδιαίτερα οι εργάτες, ξέρουν καλά τι σημαίνει ελευθερία και δημοκρατία κάτω από το κεφαλαιοκρατικό σύστημα της μισωτής σκλαβιάς, κάτω από την ιμπεριαλιστική βαρβαρότητα. Τη ζούνε καθημερινά στο πετσί τους την ελευθερία και τη δημοκρατία της ανεργίας, της μετανάστευσης, της άγριας εκμετάλλευσης και καταπίεσης, των μεροκάματων της πείνας, της καταπάτησης των κατακτημένων δικαιωμάτων, της αστυνομικής βαρβαρότητας, της διαφθοράς, της ψευτιάς και της εξαθλίωσης, που διαρκώς μεγαλώνουν.

Άλλωστε, οι εργάτες και οι λαοί που ζούνε σ' αυτόν τον "παράδεισο" της ιμπεριαλιστικής "ελευθερίας και της δημοκρατίας", δεν αγνοούνε ασφαλώς ότι μόνο με τους αγώνες τους κατάκτησαν όσα δικαιώματα εξακολουθούν να έχουν.

Και δεν τους διαφεύγει σίγουρα ότι όλοι αυτοί που πανηγύρισαν για την πτώση του τείχους του Βερολί-

νου, διαφημίζοντας την ελευθερία και τη δημοκρατία τους, είναι συνένοχοι στην ύψωση του σιωνιστικού τείχους στην Παλαιστίνη και την μακρόχρονη υποδούλωση και σφαγή του παλαιστινιακού λαού. Όπως επίσης είναι συμμετέχοι στα ιμπεριαλιστικά πολεμικά σφαγεία της Γιουγκοσλαβίας, του Ιράκ, του Αφγανιστάν και αμέτρητων άλλων εγκλημάτων εναντίον των λαών που μάχονται για την ελευθερία τους και τα δικαιώματά τους.

Για όλους αυτούς τους λόγους, οι εργάτες και οι άλλοι εκμεταλλεόμενοι, σε όλες τις χώρες της Ευρώπης (Δυτικής και Ανατολικής) δεν έχουν καμιά εμπιστοσύνη στους ηγέτες και στα κόμματα που υπηρετούν την ιμπεριαλιστική εξουσία των μονοπωλίων. Όπως καθαρά το έδειξαν με την μαζική αποχή τους από την απάτη των ευρωεκλογών, τον περασμένο Ιούνιο. Εκδηλώνοντας μ' αυτόν τον τρόπο την διαμαρτυρία τους ενάντια στην ψεύτικη ελευθερία και δημοκρατία της ιμπεριαλιστικής Ευρωπαϊκής Ένωσης. Και την θέλησή τους να αγωνιστούν για να γκρεμίσουν όλα τα τείχη, φανερά και κρυφά, να σπάσουν όλες τις αλυσίδες της μισωτής σκλαβιάς, να καταργήσουν τα σύνορα και τους πολέμους. Με άλλα λόγια να βάλουν τέλος ορι-

στικό στην εξουσία των μονοπωλίων. Και στη θέση της ιμπεριαλιστικής "ελευθερίας και δημοκρατίας", να βάλουν την εργατική δημοκρατία, την επαναστατική εξουσία των Εργατικών Συμβουλίων και τις Ενωμένες Σοσιαλιστικές Πολιτείες ολόκληρης της Ευρώπης. Τις Πολιτείες των κοινωνικοποιημένων μέσων παραγωγής και της κατάργησης κάθε εκμετάλλευσης και καταπίεσης. Τις Πολιτείες της σοσιαλιστικής αδερφοσύνης των εργαζόμενων και των λαών, που δεν θάχουν καμιά ανάγκη να υψώσουν τείχος στο Βερολίνο ή οπουδήποτε αλλού. Τις Πολιτείες του επαναστατικού σοσιαλιστικού προλεταριάτου, που δεν θα μοιάζουν σε τίποτε με τα γραφειοκρατικά αστυνομικά καθεστώτα του σταλινισμού, που δυσφήμισαν τον σοσιαλισμό και τον κομμουνισμό. Κι έδωσαν το δικαίωμα στους ιμπεριαλιστές δυνάστες να μιλάνε για ελευθερία και για δημοκρατία.

Την αληθινή ελευθερία και δημοκρατία θα την κατακτήσουν οι λαοί μόνο όταν θα γκρεμίσουν και θα καταργήσουν το απάνθρωπο και παρακμασμένο ιμπεριαλιστικό σύστημα του παγκόσμιου καπιταλισμού. Και θα εγκαθιδρύσουν τον παγκόσμιο σοσιαλισμό, πρώτο στάδιο του κομμουνισμού..

Ομπάμα - Μπους: Ίδιο αντεπαναστατικό "δόγμα"

Η εκλογή του Ομπάμα στην προεδρεία των ΗΠΑ, πυροδότησε, παγκόσμια, μεγάλοστομες θριαμβολογίες για την τεράστια "αλλαγή" και "ελπίδα" που αυτήν, έφερνε, δήθεν, σε ολόκληρο τον κόσμο. Αστικά "δημοκρατικά", "αντινεοφιλελεύθερα", "σοσιαλδημοκρατικά" και ρεφορμιστικά "αριστερά" επιτελεία, πρόβαλαν με εντυπωσιακό τρόπο τις προεκλογικές μεγάλοστομες "φιλοειρηνικές" και δήθεν "φιλολαϊκές" φανφάρες του για να δικαιολογήσουν τις προσδοκίες που έσπερναν για την δήθεν επερχόμενη νέα εποχή.

Το πολιτικό στυλ του Ομπάμα αναγορεύτηκε σε πετυχημένη συνταγή και πολλοί "δημοκράτες" αστοί αλλά και "αριστεροί" κομματικοί ηγέτες, σε ολόκληρο τον κόσμο, (ανάμεσά τους και ο "δικός" μας Γιωργάκης) έτρεξαν, ασθμαίνοντας, να το υιοθετήσουν και να ανασηκώσουν μαζί του τα μανίκια γι' αυτή τη νέα εποχή αλλαγής. Ήταν τέτοιος ο ενθουσιασμός του αστικού κόσμου, που έσπευσαν να του δώσουν και το Νόμπελ Ειρήνης..

Δεν χρειάστηκαν όμως παρά μόνο λίγοι μήνες άσκησης της προεδρίας από τον Ομπάμα για να αποδειχτεί, ακόμα και στον πιο τυφλό πολιτικά, ότι όλα αυτά ήταν αρλούμπες και δεν αποτελεί παρά πειθήνιο και πιστό όργανο των μεγαλοκεφαλαιοκρατικών ιμπεριαλιστικών συμφερόντων. Την χαριστική βολή στις απατηλές "ελπίδες" και τις αυταπάτες για τον Ομπάμα, την έδωσε η τε-

λευταία απόφαση που πήρε, για το Αφγανιστάν. Σε κατάφωρη, κι αυτή, αντίθεση με τις προεκλογικές διακηρύξεις του.

Η αύξηση κατά 30.000 στρατιώτες των αμερικανικών δυνάμεων κατοχής στο Αφγανιστάν και η κλιμάκωση του εκεί πολέμου, τον φέρνει σε πλήρη ευθυγράμμιση με το "δόγμα Μπους", θρυμματίζοντας οριστικά τα περί "αλλαγής" και "ελπίδας".

Η απόφαση αυτή, μαζί με την συνολική πολιτική του, -κυρίως με την χορήγηση δανεικού και αγύριστου κρατικού χρήματος εκατοντάδων δισεκατομμυρίων δολαρίων στις μεγάλες τράπεζες- απέδειξε ότι ο Ομπάμα κινείται σταθερά στα γνωστά χνάρια του Μπους. Ότι οι δύο τους δεν είναι παρά οι διαφορετικές όψεις του ίδιου νομίσματος.

Ακόμα και το Νόμπελ Ειρήνης το παρέλαβε με κηρύγματα για τους "δίκαιους πολέμους" που συνεχίζει να διεξάγει και για την αναγκαία βία που επιβάλλεται να ασκεί το καθεστώς του.

Τώρα, πολλοί από τους πρώην θριαμβολόγους του Ομπάμα, αναγκάζονται να μιλάνε για την "τραγική αλήθεια", πως ο Ομπάμα είναι "υποταγμένος στο κατεστημένο" και κινείται με βάση

"την όκι και τόσο κρυφή ατζέντα του στρατιωτικού - βιομηχανικού κατεστημένου που είναι πάνω και πίσω και από τα δύο κόμματα..."

Η πολιτική πράξη του Ομπάμα απέδειξε αυτό που ήταν από την αρχή ολοφάνερο. Ανεξάρτητα από μεγαλόστομες υποσχέσεις ή διακηρύξεις, κάθε κυβερνήτης του αστικού καθεστώτος, θα ασκήσει την πολιτική του με βάση τα κεφαλαιοκρατικά συμφέροντα, ανεξάρτητα από τα όποια προσωπικά χαρακτηριστικά του.. Ως διαχειριστές και υπερασπιστές των εκμεταλλευτικών συμφερόντων του κεφαλαίου δεν μπορούν παρά να βαδίσουν πάνω στις ράγες που επιτάσσουν τα κοινωνικοπολιτικά ταξικά συμφέροντα που αντιπροσωπεύουν.

Η ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΤΗΣ ΕΣΣΔ ΚΑΙ ΤΟ 18ο ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΤΟΥ Κ.Κ.Ε.

Η ηγεσία του Κ.Κ.Ε., με το 18ο Συνέδριό της αλλά και με κάθε ευκαιρία (η επέτειος της Οκτωβριανής επανάστασης λόγω χάριν) επίμονα πασικίζει να αποδείξει ότι δήθεν ο **Στάλιν** ήταν ο γνήσιος συνεχιστής του Λένιν, ο συνεπέστερος διερμηνευτής και εκφραστής των ιδεών του μπολσεβικισμού, ο αταλάντευτος οδηγητής στην πάλη για την οικοδόμηση του σοσιαλισμού μετά τον θάνατο του **Λένιν**. Κατά συνέπεια (όπως ακριβώς ισχυρίζονταν και αυτός ο ίδιος ο **Στάλιν**) το καθεστώς της αστυνομικής απολυταρχίας που είχε επιβάλει (το καθεστώς που εξόντωσε εκατομμύρια υπερασπιστές των μαρξιστικών ιδεών του Λένιν, στην ΕΣΣΔ και σ' ολόκληρο τον κόσμο) σύμφωνα με τη γνώμη των ηγετών του Κ.Κ.Ε., ήταν η συνέχεια της δικτατορίας του προλεταριάτου, αυτό το ίδιο το καθεστώς της επαναστατικής εργατικής δημοκρατίας των Σοβιέτ (Εργατικών Συμβουλίων) που είχε εγκαθιδρύσει η επανάσταση των Ρώσων εργατών και φτωχών αγροτών τον Οκτώβρη του 1917, κάτω από την ηγεσία του κόμματος των μπολσεβίκων. Και με συναρχηγούς τον **Λένιν** και τον **Τρότσκι**.

Πού όμως βασίζονται οι εκτιμήσεις αυτές και οι θέσεις των ηγετών του Κ.Κ.Ε.; Πώς αποδεικνύεται ότι η αστυνομική απολυταρχία και τα φοβερά εγκλήματα των ημερών του **Στάλιν**, είχαν μια οποιαδήποτε σχέση με την εργατική σοβιετική δημοκρατία (την αληθινή δικτατορία του προλεταριάτου) των ημερών της ηγεσίας του **Λένιν** και του **Τρότσκι** (1917-1924); Από πού προκύπτει άραγε ότι ο Λένιν και το πρόγραμμα του μπολσεβίκου κόμματος (το επεξεργασμένο από τον Απρίλη ως τον Οκτώβρη του 1917) στόχευε στην οικοδόμηση του σοσιαλισμού σε μια μόνο χώρα, δηλαδή στην σοσιαλιστική οικοδόμηση κάθε έθνους χωριστά;

Είκοσι χρόνια μετά την κατάρρευση του λεγόμενου "υπαρκτού σοσιαλισμού" και την παλινόρθωση του καπιταλισμού στις χώρες της ΕΣΣΔ και της Ανατολικής Ευρώπης, οι ηγέτες του Κ.Κ.Ε. διατείνονται ότι μελέτησαν και μελετάνε αδιάκοπα το σύνολο των αιτιών και των παραγόντων που προκάλεσαν την καταστροφική αυτή ήττα. Και,

όπως λένε, όσο μελετάνε τόσο και πιο πολύ πείθονται ότι ο σοσιαλισμός θα είχε θριαμβεύσει στην ΕΣΣΔ, αν οι διάδοχοι του Στάλιν είχαν ακολουθήσει με συνέπεια την δική του πολιτική της ανελέητης εξόντωσης καθενός που θα τολμούσε να εκφράσει διαφορετική γνώμη. Καθενός που θα αμφισβητούσε, έστω, τον σοσιαλιστικό χαρακτήρα του γραφειοκρατικού αυταρχικού καθεστώτος της Γκεπε-ού, που είχε επιβάλει ο Στάλιν, στο όνομα του σοσιαλισμού, της δικτατορίας του προλεταριάτου και του Λένιν!

Με άλλα λόγια, οι ηγέτες του Κ.Κ.Ε. ερευνώντας και μελετώντας τα ντοκουμέντα, τις αποφάσεις, και τα έργα των ηγετών του Κ.Κ.Σ.Ε. μετά τον θάνατο του **Λένιν**, ανακάλυψαν αυτό ακριβώς που είχαν διδαχτεί ήδη από τότε που εντάχθηκαν στο σταλινικό Κ.Κ.Ε. Ότι δηλαδή ο **Στάλιν** ήταν ο μόνος αληθινός μπολσεβίκος ηγέτης, ο οποίος, με όργανο τον μηχανισμό της Γκεπε-ού, ήξερε να ξεπαστρεύει τους διάφορους "αναθεωρητές ψευτοεπαναστάτες", ώστε να μπορεί ελεύθερα να κάνει αντεπαναστατικές συμφωνίες και συμμαχίες με τις διάφορες μερίδες των ιμπεριαλιστών (προς χάριν της "δημοκρατίας" και της "ειρηνικής συνύπαρξης" μαζί τους) κι έτσι "οικοδομούσε" τον ρώσικο σοσιαλισμό, ενώ από την άλλη οδηγούσε το παγκόσμιο εργατικό και το κομμουνιστικό κίνημα, από ήττα σε ήττα και στην καταστροφή, που βλέπουμε μπροστά μας.

Με το 18ο Συνέδριό τους λοιπόν οι ηγέτες του Κ.Κ.Ε. απέδειξαν ότι παραμένουν αφοσιωμένοι μαθητές της σχολής του σταλινικού σοσιαλπατριωτισμού και της ανενδοίαστης διαστρέβλωσης και άγριας παραμόρφωσης του λενινικού μπολσεβικισμού. Γι' αυτό και δεν το βρήκαν απαραίτητο να ψάξουν και να μάθουν αν πράγματι ο **Λένιν**, το πρόγραμμα της Οκτωβριανής επανάστασης και ο μαρξισμός ολόκληρος, έχουν μια οποιαδήποτε σχέση με την σταλινο-μπουχαρινική θεωρία της οικοδόμησης του σοσιαλισμού σε μια μόνο χώρα, κάτω από το καθεστώς της αστυνομικής απολυταρχίας και βαρβαρότητας.

Όπως ο **Στάλιν**, έτσι και οι πιστοί μαθητές του, οι ηγέτες του Κ.Κ.Ε., επικαλούνται τον **Λένιν** για να δικαιώσουν ένα χρεοκοπημένο γραφειοκρατικό απολυταρχικό καθεστώς, που εξόντωσε όλους τους στενούς συνεργάτες και τους πιο πιστούς αγωνιστές των μπολσεβίκων ιδεών του Λένιν. Διέλυσε σαν άχρηστη την Κομμουνιστική Διεθνή που θεμελίωσαν οι ηγέτες του κόκκινου Οκτώβρη. Αφού πρώτα οδήγησε στην σφαγή την **γερμανική**, την **κινέζικη** και την **ισπανική επανάσταση** και άνοιξε έτσι τον δρόμο για την έκρηξη του δεύτερου ιμπεριαλιστικού μακε-

* * *

Η απόπειρα αυτή των ηγετών του Κ.Κ.Ε. να επαναφέρουν στη ζωή το πτώμα του σταλινικού σοσιαλπατριωτισμού και μάλιστα στο όνομα του **Λένιν** και του μπολσεβικισμού, στις μέρες μας ιδιαίτερα, φανερώνει πόσο μακριά βρίσκονται από τις πραγματικές ιδέες του επαναστατικού μαρξισμού και πόσο ανίκανοι είναι να διδαχτούνε οτιδήποτε από τις ιστορικές εξελίξεις της κοινωνικής πραγματικότητας, πάνω στον πλανήτη.

Ο επαναστατικός μαρξισμός, αυ-

"... θα ξαναθυμίσουμε για μια ακόμη φορά τη "Διαθήκη" του Λένιν. Δεν πρόκειται εδώ για ένα άρθρο πολεμικής ή για κάποια δημόσια ομιλία, όπου θα μπορούσε κανείς να δικαιολογήσει ορισμένες αναπόφευκτες υπερβολές, από την έξαψη της πάλης. Όχι, στη "Διαθήκη" ο Λένιν ήρεμα, ζυγίζοντας κάθε λέξη, πρόσφερε την τελευταία του συμβουλή στο Κόμμα, αξιολογώντας κάθε έναν από τους συνεργάτες του στη βάση της όλης εμπειρίας του μ' αυτούς. Τι έχει να πει για τον Στάλιν; Ότι ο Στάλιν είναι α) αγροίκος, β) ύπουλος, γ) με τάσεις να καταχραστεί την εξουσία. Συμπέρασμα: απομακρύνετε τον Στάλιν από τη θέση του Γενικού Γραμματέα.

Λίγες βδομάδες αργότερα ο Λένιν υπαγόρευσε επίσης ένα σημείωμα για τον Στάλιν, στο οποίο ανακοίνωνε ότι "διέκοπτε κάθε προσωπική και συντροφική σχέση μαζί του". Αυτή ήταν μια από τις τελευταίες επιθυμίες του Λένιν. Όλα αυτά τα γεγονότα είναι καταγεγραμμένα στα Πρακτικά της Ολομέλειας της Κεντρικής Επιτροπής τον Ιούλιο του 1927".

(Λ. Τρότσκι, Η σταλινική σχολή της πλαστογραφίας, σελ. 233)

λειού, με περισσότερα από εξήντα εκατομμύρια νεκρούς!

Αντί να μελετήσουν τα ίδια τα κείμενα και την πολιτική πρακτική του Λένιν, οι ηγέτες του Κ.Κ.Ε. προτιμούν να μελετάνε τον "**λενινισμό**" του **Στάλιν**. Αυτό το τερατούργημα της σταλινικής πλαστογραφίας, που μεταμόρφωσε τον **Λένιν** από μαρξιστή επαναστάτη ηγέτη του παγκόσμιου προλεταριάτου, τον **Λένιν** που πάλευε για την παγκόσμια σοσιαλιστική επανάσταση και τον διεθνικό σοσιαλισμό, σ' έναν επαρχιώτη εκπρόσωπο της αντιδραστικής θεωρίας του εθνικιστικού "σοσιαλισμού" (σοσιαλπατριωτισμού) και σ' έναν στενοκέφαλο γραφειοκράτη, που με την αστυνομική τρομοκρατία, την δολοπλοκία και το εκτελεστικό απόσπασμα, επιχειρεί να οικοδομήσει τον δικό του, τον ρώσικο "σοσιαλισμό" των προνομιάτων γραφειοκρατών, σφετεριστών της εργατικής σοβιετικής εξουσίας.

τός ο ίδιος ο **Λένιν**, έχει εξηγήσει, πριν από τη νίκη της Οκτωβριανής επανάστασης, το αδύνατο της οικοδόμησης του σοσιαλισμού σε μια μονάχα χώρα ή σε κάθε έθνος χωριστά. Μαζί με τον **Μαρξ** και τον **Ένγκελς**, οι ηγέτες της Οκτωβριανής επανάστασης, έχουν με σαφήνεια προδιαγράψει την ιστορική ήττα και τραγωδία της διεθνιστικής ΕΣΣΔ από τον δρόμο του σοσιαλπατριωτισμού, τον δρόμο του σταλινικού εθνικομπολσεβικισμού. Κάθε μαρξιστής επαναστάτης, κάθε μπολσεβίκος, γνώριζε και γνωρίζει ότι ο σοσιαλισμός είναι κοινωνικό σύστημα παγκόσμιο και δεν οικοδομείται στα όρια μιας χώρας ή μιας ομάδας χωρών.

Οι μόνοι που δεν κατάλαβαν κι ούτε θα καταλάβουν, ως φαίνεται, ποτέ, ποιες ήταν οι πραγματικές κοινωνικές αιτίες της κατάρρευσης των καθεστώτων του λεγόμενου "υπαρκτού σοσιαλισμού", είναι οι αρνητές των αληθινών ιδεών του

μαρξισμού και ιδιαίτερα οι μαθητές του σταλινικού σοσιαλπατριωτικού "λενινισμού", οι οπαδοί του εθνο-κομμουνισμού της Γκε-πε-ού.

Η προβλεπόμενη απ' το μαρξισμό παταγώδης αποτυχία και τελικά η κατάρρευση των δήθεν σοσιαλιστικών, δηλαδή των γραφειοκρατικών απολυταρχικών καθεστώτων του σταλινικού εθνικού "σοσιαλισμού", απέδειξε περίτρανα την ορθότητα των διεθνιστικών ιδεών του επαναστατικού μαρξισμού. Έτσι όπως αυτές εκφράστηκαν με το διαρκοεπαναστατικό πρόγραμμα του λενινιστικού μπολσεβικισμού το 1917 και με τις θέσεις των τεσσάρων πρώτων συνεδρίων της Κομμουνιστικής Διεθνούς (1919-'24) που επεργάστηκαν οι δυο συναρχηγοί της Οκτωβριανής επανάστασης, ο Λένιν και ο Τρότσκι. Θαυμαστές του Στάλιν, όμως, οι ηγέτες του Κ.Κ.Ε. προσπέρασαν βιαστικά και με κλειστά τα μάτια τις διαρκοεπαναστατικές ιδέες του μπολσεβίκικου μαρξισμού και το πρόγραμμα της παγκόσμιας σοσιαλιστικής επανάστασης.

Το 18ο Συνέδριο του Κ.Κ.Ε. (όπως άλλωστε και τα προηγούμενα συνέδριά του), απέχει από τα πρώτα μπολσεβίκικα συνέδρια της Κομμουνιστικής Διεθνούς όσο η μέρα με τη νύχτα. Όχι μόνο δεν ήταν συνέδριο μαρξιστικής κριτικής έρευνας και επιστημονικής αλήθειας, αλλά ήταν ένα ακόμα συνέδριο γραφειοκρατικής μικροαστικής μυωπίας, παραμόρφωσης της πραγματικότητας, εξύμνησης των αντεπαναστατικών εγκλημάτων του σταλινισμού, συνέδριο οπισθοδρόμησης και μεσαιωνικού σκοταδισμού. Και γι' αυτό, αντί να διαμορφώσει πρόγραμμα πάλης για τον σοσιαλισμό και για την εργατική σοβιετική εξουσία (όπως θα έκανε κάθε κομμουνιστικό κόμμα όσο ζούσε ο Λένιν) το συνέδριο του Κ.Κ.Ε., ενενήντα χρόνια μετά την ίδρυση της Κομμουνιστικής Διεθνούς, ακολουθώντας τα χνάρια της σταλινικής εθνικορεφορμιστικής παράδοσής του, διακήρυξε ξανά την προσήλωσή του στο γνωστό πρόγραμμα της "λαϊκής οικονομίας - λαϊκής εξουσίας". Ένα πρόγραμμα το οποίο δεν στοχεύει στην σοσιαλιστική επαναστατική ανατροπή του σαπισμένου καπιταλισμού αλλά υπόσχεται την μικροαστική "λαϊκή", μεταρρυθμιστική,

με τον δημοκρατικό περιορισμό της δράσης των μονοπωλίων!! Επειδή δεν ωρίμασαν (τάχα) οι συνθήκες για την σοσιαλιστική επανάσταση.

* * *

Αλλά, η ανασύνταξη του κομματισμένου και ιδεολογικά συγχυσμένου κομμουνιστικού κινήματος, απαιτεί την σύγκλιση ενός αληθινού κομμουνιστικού συνεδρίου, με βάση τις αρχές και το πρόγραμμα του λενινικού μπολσεβικισμού, με αφετηρία τα τέσσερα πρώτα συνέδρια της Κομμουνιστικής Διεθνούς. Δηλαδή, με φωτεινό οδηγό τον επαναστατικό μαρξισμό και όχι τον σοσιαλπατριωτικό σελεμεντέ του χρεοκοπημένου στα-

λινισμού, με τα μεσαιωνικά εγκλήματατά του.

Και βέβαια το συνέδριο αυτό της μαρξιστικής επιστημονικής αλήθειας, το μπολσεβίκικο συνέδριο της κομμουνιστικής ενότητας και ανασύνταξης του επαναστατικού κινήματος του προλεταριάτου, δεν θα το συγκαλέσουν οι οπαδοί των σοσιαλπατριωτών στραγγαλιστών του πρώτου εργατικού κράτους (της ΕΣΣΔ), οι θαυμαστές του διαλυτή της Κομμουνιστικής Διεθνούς, **Στάλιν**.

Το επαναστατικό συνέδριο που θα βρει και θα πει όλη την αλήθεια για την ιστορική τραγωδία της ΕΣΣΔ. Το συνέδριο της κομμουνιστικής ανασύνταξης, που θα αποκαλύψει όλα τα μεσαιωνικά εγκλήμα-

τα του σταλινισμού και θα αποκαταστήσει τη μνήμη όλων των δολοφονημένων επαναστατών, θα το συγκαλέσει η νέα κομμουνιστική πρωτοπορία που θα ξεπηδήσει μέσα από τους συγκλονιστικούς προλεταριακούς αγώνες που εγκυμονεί η ακατάσχετη κρίση του παρακμασμένου παγκόσμιου καπιταλισμού, που αποσυντίθεται μπροστά στα μάτια όλου του κόσμου. Τους νέους νικηφόρους επαναστατικούς αγώνες που θα τελειώσουν με την νίκη του πραγματικού σοσιαλισμού και της εργατικής δημοκρατίας πάνω σ' ολόκληρο τον πλανήτη, τη νίκη της παγκόσμιας Ε.Σ.Σ.Δ.

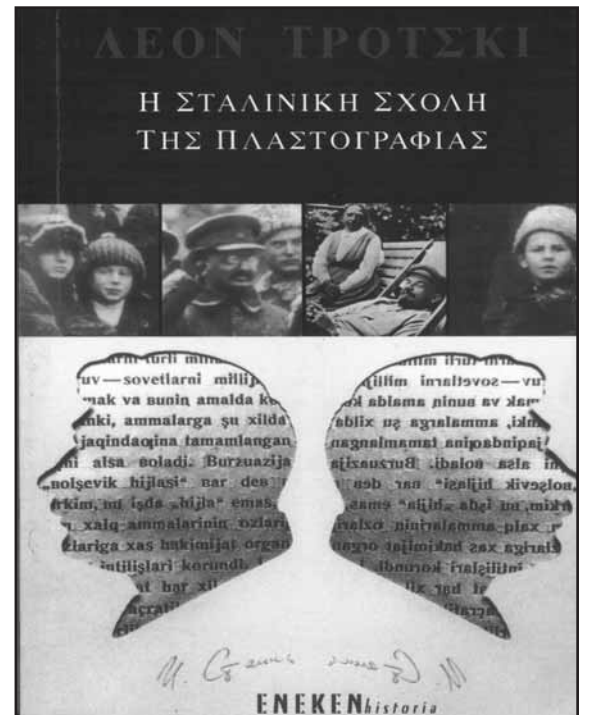
Π. Δούμας

Η ΜΑΡΞΙΣΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ ΚΑΙ Η ΣΤΑΛΙΝΙΚΗ ΔΙΑΣΤΡΕΒΛΩΣΗ ΤΗΣ

Το βιβλίο "Η σταλινική σχολή της πλαστογραφίας", είναι ένα από τα έργα του Λέον Τρότσκι (του συναρχηγού της Οκτωβριανής επανάστασης) που με ατράνταχτα ντοκουμέντα και στοιχεία, αποκαλύπτουν την μεθοδική σοσιαλπατριωτική παραποίηση των γεγονότων και την διαστρέβλωση των μαρξιστικών διεθνιστικών ιδεών του Λένιν και του μπολσεβικισμού. Διαστρέβλωση που είχε αρχίσει να συντελείται πριν από το θάνατο του Λένιν.

Η ηγεσία του Κ.Κ.Ε., αν ήθελε πραγματικά να καταλάβει όσα έγιναν στην ΕΣΣΔ και στην Κομμουνιστική Διεθνή και πώς φτάσαμε στην διάλυσή τους και στην καπιταλιστική παλινόρθωση, θα έπρεπε πριν απ' όλα να μελετήσει προσεκτικά **τα έργα και τη ζωή του Λένιν μαζί με τα έργα και τη ζωή του Τρότσκι**, χωρίς τους παραμορφωτικούς φακούς του σταλινικού "λενινισμού". Τότε μόνο θα μπορούσε να συνειδητοποιήσει το αγεφύρωτο χάσμα που χωρίζει τον σοσιαλπατριωτισμό του Στάλιν και της ομάδας του, από τον μπολσεβίκικο επαναστατικό μαρξισμό. Που μονάχα ο Λένιν και ο Τρότσκι, οι δυο αυτοί κορυφαίοι ηγέτες της Οκτωβριανής επανάστασης και ιδρυτές της Κομμουνιστικής Διεθνούς, τον εκπροσώπησαν και τον εκπροσωπούν ως τώρα, με απaráμιλλη συνέπεια. Κι έτσι, οι ηγέτες του Κ.Κ.Ε., θα μπορούσαν, ίσως, να μάθουν ότι το σταλινικό καθεστώς της γραφειοκρατικής κλάσας, δεν είχε καμιά σχέση με την εργατική δημοκρατία (δικτατορία του προλεταριάτου) και με τον σοσιαλισμό. Ότι ο "σοσιαλισμός" της Γκε-πε-ού ήταν η πλήρης άρνηση των ιδεών και των αρχών του σοσιαλισμού. Κι επομένως να κατανοήσουν την ανάγκη σύγκλισης ενός αληθινού κομμουνιστικού συνεδρίου αποκατάστασης της ιστορικής αλήθειας. Ενόσ συνεδρίου υπεράσπισης των πραγματικών ιδεών και αρχών του μαρξισμού, αποδοκιμασίας όλων των αντεπαναστατικών εγκλημάτων του Στάλιν και του σταλινισμού, σε όλο τον κόσμο και απονομής της επαναστατικής δικαιοσύνης και της τιμής που ανήκει σε όλους τους συκοφαντημέ-

νους επαναστάτες θύματα της γραφειοκρατικής πολιτικής αντεπανάστασης που στραγγάλισε το πρώτο εργατικό κράτος και διέλυσε το παγκόσμιο κομμουνιστικό κίνημα. Διαφορετικά η ηγεσία του ΚΚΕ δεν θα μπορέσει ποτέ να βρει τον δρόμο προς την μαρξιστική επαναστατική αλήθεια, προς τον λενινικό μπολσεβικισμό.

Το βιβλίο του Λ. Τρότσκι Η ΣΤΑΛΙΝΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΤΗΣ ΠΛΑΣΤΟΓΡΑΦΙΑΣ

Με την επιστημονική μαρξιστική μέθοδο ανάλυσης και τεκμηρίωσης, ρίχνει άπλετο φως στις μεθόδους που χρησιμοποίησε ο Στάλιν και η σοβιετική γραφειοκρατία για την διαστρέβλωση των ιδεών και των αρχών του μπολσεβικισμού και το στραγγάλισμα της εργατικής σοβιετικής εξουσίας.

Κυκλοφορεί από τις εκδόσεις ENEKEN, σε μετάφραση Θ. Θωμαδάκη - Τ. Μηταφίδη.

Ζητήστε το από τα γραφεία της Εργατικής Δημοκρατίας, Σωκράτους 79-81, 3ος όροφος, Αθήνα. Τηλ. 210.9357182 - 213.036.64.90.

ΠΩΣ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΕΓΙΝΕ Η ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΤΟΥ ΟΚΤΩΒΡΗ

Το κείμενο που ακολουθεί είναι παρμένο από το βιβλίο του Λ. Τρότσκι, "Η Σταλινική Σχολή της Πλαστογραφίας", σελ. 235-238. Και μας δίνει μια μόνο ιδέα για τον τρόπο με τον οποίο ο Στάλιν και οι συνένοχοί του πλαστογράφησαν τον Λένιν και τα επαναστατικά γεγονότα των ημερών της προετοιμασίας και της εξέγερσης του Οκτώβρη του 1917, στα οποία ο Τρότσκι διαδραμάτισε τον καθοριστικό πρωταγωνιστικό ρόλο.

Στην επίσημη περιγραφή του, στο σχήμα της ανατροπής του Οκτώβρη έχει υποστεί, όπως είναι γνωστό, άπειρες αλλαγές ανάλογα με τις πολιτικές ανάγκες της κυρίαρχης ομάδας. Η τελική εκδοχή που προβάλλεται τώρα, μπορεί να διατυπωθεί περιληπτικά με τα παρακάτω λόγια: Ο Λένιν απαιτούσε την επίσπευση της εξέγερσης με κάθε δυνατό τρόπο. Ο Ζινόβιεφ και ο Κάμενεφ ήταν κατά της εξέγερσης. Ο Τρότσκι επεδίωκε την αναβολή της εξέγερσης μέχρι το Συνέδριο των Σοβιέτ στις 25 Οκτωβρίου (7 Νοεμβρίου). Ο Λένιν πάλεψε αδιάλλακτα τις "συνταγματικές αυταπάτες" του Τρότσκι, που εξαρτούσε το ζήτημα της πρακτικής κατάληψης της εξουσίας στην πράξη από το Συνέδριο των Σοβιέτ. Η Κεντρική Επιτροπή, υπό την ηγεσία του Στάλιν, υποστήριξε τη θέση του Λένιν και έτσι μόνο εξασφαλίστηκε η νίκη του Οκτώβρη.

Η έκθεση της πραγματικής πορείας των γεγονότων στο βιβλίο μου *Η Ιστορία της Ρωσικής Επανάστασης*, δεν άφησε, τολμώ να πιστεύω, πέτρα πάνω στην πέτρα στην πάλη να αποκαλύψει την παραποίηση αυτή της Ιστορίας. Τώρα είμαι αναγκασμένος να πω

ότι θα μπορούσα να ήμουν πολύ πιο λιτός στις αποδείξεις, αν, όταν δούλευα την *Ιστορία*, είχα στην κατοχή μου το ντοκουμέντο που μόνο αργότερα κατάφερα να εντοπίσω.

Στις 23 Απριλίου 1920, η Οργάνωση της Μόσχας γιόρτασε τα πενήντα χρόνια από τη γέννηση του Λένιν, εν απουσία, βέβαια, του ίδιου του Λένιν που δεν του άρεσαν τέτοιου είδους προβολές. Ένας από τους ομιλητές στη γιορτή ήταν ο Στάλιν, που, όπως θα δούμε αμέσως, έχασε μια θαυμάσια ευκαιρία να παραμείνει σιωπηλός. Η Επιτροπή της Μόσχας εξέδωσε τις ομιλίες για το *Ιωβηλαίο του Λένιν* σ' ένα βιβλιαράκι με γκριζωπό χαρτί (το έτος 1920!) που από τότε έχει γίνει βιβλιογραφική σπανιότητα. Αυτό το μικρό βιβλιαράκι έχει ξεχαστεί από όλους και αυτοί που το ξέρουν δεν τολμούν ούτε καν να το αναφέρουν: μια άκαιρη υπενθύμιση ιστορικών γεγονότων μπορεί στις μέρες μας να στοιχίσει σε έναν άνθρωπο το κεφάλι του.

Σε μια πολύ σύντομη και ασυνάρτητη ομιλία του, ο Στάλιν ανέλαβε το καθήκον να επιστήσει την προσοχή σε "ένα χαρακτηριστικό (του Λένιν) για το οποίο κανείς

μέχρι τώρα δεν έχει μιλήσει. Συγκεκριμένα: τη μετριοφροσύνη και την παραδοχή των λαθών του". Ο ομιλητής επικαλέστηκε δύο παραδείγματα: το πρώτο, αφορούσε το μπούκοτάζ της Κρατικής Δούμας, το 1905. Το δεύτερο σχετιζόταν με τη μέθοδο και την ημερομηνία για την εξέγερση του Οκτώβρη. Ας παραθέσουμε κατά λέξη την αφήγηση του Στάλιν για

δια [η Δημοκρατική Συνδιάσκεψη] πρέπει να διαλυθούν και να συλληφθούν. Εμείς καταλαβαίναμε ότι το ζήτημα δεν ήταν και τόσο απλό, γνωρίζοντας πολύ καλά ότι η Συνδιάσκεψη αποτελούνταν κατά το μισό ή τουλάχιστον κατά το ένα της τρίτο από αντιπροσώπους από το μέτωπο, και ότι με το να τους συλλάβουμε και να τους διαλύσουμε δεν μπορούσαμε παρά να καταστρέ-

Ο Λένιν για τον Στάλιν

"Ο σ. Στάλιν, που έγινε γενικός γραμματέας, συγκέντρωσε στα χέρια του μια απέραντη εξουσία και δεν είμαι βέβαιος αν θα μπορούσε να χρησιμοποιεί πάντα με αρκετή σύνεση αυτή την εξουσία".

"Ο Στάλιν είναι πολύ βάνουσος και αυτό το ελάττωμα που είναι απόλυτα ανεκτό στο περιβάλλον και στις σχέσεις ανάμεσα σε μας, τους κομμουνιστές, γίνεται ανυπόφορο για τη θέση του γενικού γραμματέα".

"...Προτείνω στους συντρόφους να σκεφτούν τον τρόπο απομάκρυνσης του Στάλιν απ' αυτή τη θέση και να ορίσουν σ' αυτή τη θέση έναν άλλο άνθρωπο που απ' όλες τις άλλες απόψεις να διαφέρει από το σ. Στάλιν μονάχα κατά ένα πλεονέκτημα, συγκεκριμένα, να είναι πιο ανεκτικός, πιο εντάξει, πιο ευγενικός και πιο προσεκτικός απέναντι στους συντρόφους, λιγότερο ιδιότροπος, κλπ. Αυτό μπορεί να φανεί ασήμαντο μικροπράγμα. Νομίζω όμως, πως... αυτό δεν είναι μικροπράγμα ή είναι τέτοιο μικροπράγμα, που μπορεί ν' αποκτήσει αποφασιστική σημασία".

Λένιν

(Αποσπάσματα από την "Διαθήκη" του Λένιν, την οποία είχε αποκρύψει από το κόμμα ο μηχανισμός του Στάλιν και έγινε επίσημα γνωστή μετά το 20ο Συνέδριο του ΚΚΣΕ (1956), μαζί με ένα προσωπικό του γράμμα προς τον Στάλιν, με το οποίο έκανε γνωστή την πρόθεσή του να διακόψει κάθε σχέση με αυτόν).

το δεύτερο αυτό "λάθος" του Λένιν:

"Τον Ιούλιο του 1917, κάτω από τον Κερένσκι, τη στιγμή που είχε συγκληθεί η Δημοκρατική Συνδιάσκεψη και που οι Μενσεβίκοι και οι Σοσιαλεπαναστάτες οικοδομούσαν τους νέους θεσμούς - το Προκοινοβούλιο, που θα έστρωνε το δρόμο για μια στροφή στη Συντακτική Συνέλευση - τότε, εκείνη ακριβώς τη στιγμή, αποφασίσαμε στην Κεντρική Επιτροπή να προχωρήσουμε στο δρόμο της ενίσχυσης των Σοβιέτ, να συγκαλέσουμε το Συνέδριο των Σοβιέτ, να εξαπολύσουμε την εξέγερση και να ανακηρύξουμε το Συνέδριο των Σοβιέτ σε όργανο κρατικής εξουσίας. Ο Ιλίτς, που κρυβόταν εκείνο τον καιρό, δεν ήταν σύμφωνος και έγραψε ότι αυτά τα σκουπί-

ψουμε την όλη υπόθεση και να χειροτερέψουμε τις σχέσεις με το μέτωπο. Για μας ήταν πιο εύκολο να δούμε όλα τα στενά, τις λακκούβες και τις ρεματιές στο δρόμο μας. Αλλά ο Ιλίτς είναι μεγάλος [:]. Δεν φοβάται [:!] ούτε τα στενά ούτε τις λακκούβες ούτε τις ρεματιές στο δρόμο του. Δεν φοβάται τις απειλές [:] και λέει: "Ξεκινήστε και τραβήξτε κατευθείαν μπροστά". Αλλά η φράζια μας έβλεπε ότι δεν ήταν προς όφελος μας εκείνο τον καιρό να ενεργήσουμε μ' αυτόν τον τρόπο, ότι ήταν απαραίτητο να παρακάμψουμε αυτά τα εμπόδια για να μπορέσουμε να πιάσουμε τον ταύρο από τα κέρατα. Και παρ' όλες τις απαιτήσεις του Ιλίτς, εμείς προχωρήσαμε στο δρόμο της ενίσχυσης και βρεθήκαμε [:] στις 25 Οκτωβρίου

Τι έγραφε ο Στάλιν για τον Τρότσκι

"Όλη η εργασία της πρακτικής οργάνωσης της εξέγερσης βρισκόταν κάτω από την άμεση διεύθυνση του Τρότσκι, που ήταν πρόεδρος του Σοβιέτ της Πετρούπολης. Μπορούμε να πούμε με απόλυτη βεβαιότητα, πως το κόμμα οφείλει πριν απ' όλα και προπαντός στον σύντροφο Τρότσκι την γρήγορη προσχώρηση της φρουράς του Σοβιέτ και την επιδέξια οργάνωση της Πολεμικής Επαναστατικής Επιτροπής".

(Απόσπασμα από άρθρο του Στάλιν στην εφημερίδα "Πράβντα" τον Οκτώβρη του 1918, στην πρώτη επέτειο της Οκτωβριανής Επανάστασης).

μπροστά στην εικόνα (;) της εξέγερσης. Ο Ιλίτς χαμογελώντας, κοιτάζοντάς μας πονηρά, είπε: "Ναι, είχατε δίκιο". Αυτό μας άφησε ξανά κατάπληκτους. Καμιά φορά, ο σύντροφος Λένιν σε ζητήματα τεράστιας σπουδαιότητας παραδεχόταν τα σφάλματά του [;]...". (Στάλιν, Η πεντηκοστή επέτειος του Β. Ι. Ουλιάνοφ-Λένιν, 1920, σελ. 27).

Η ομιλία του Στάλιν δεν έχει περιληφθεί σε καμιά συλλογή των "Εργων" του. Παρ' όλα αυτά είναι διδακτική στον υπέρτατο βαθμό. Πρώτα πρώτα κάνει συντρίμια το σημερινό μύθο που διατείνεται ότι η Κεντρική Επιτροπή, με την ηγεσία του Λένιν, συνέτριψε τις "συνταγματικές αυταπάτες" του Τρότσκι ως προς την ημερομηνία και τη μέθοδο της εξέγερσης. Αντίθετα, σύμφωνα με τον Στάλιν - σύμφωνα δηλαδή με τον Στάλιν του 1920 - αποδεικνύεται ότι, σ' αυτό το ζήτημα, η Κεντρική Επιτροπή υποστήριξε τον Τρότσκι εναντίον του Λένιν.

Στις αναμνήσεις μου για τον Λένιν που εκδόθηκαν το 1924, αναφέρω τι μου είπε ο Λένιν όταν έφτασε στο Σμόλνι, τη νύχτα της 25ης Οκτωβρίου, μου είπε: "Ω-ραία, Ωραία - μπορεί να γίνει και μ' αυτόν επίσης τον τρόπο. Μόνο πάρτε την εξουσία". Ο "ιστορικός" Γιαροσλάβσκι αρνήθηκε αγανακτισμένος την αυθεντικότητα αυτού του γεγονότος το 1930. Γιατί, βλέπετε, η ανατροπή είχε επιτευχθεί από την Κεντρική Επιτροπή σε συμφωνία με τον Λένιν, και εναντίον του Τρότσκι. Πώς τότε ο Λένιν μπορούσε να πει: "Μπορεί να γίνει και μ' αυτόν επίσης τον τρόπο"; Κι όμως από τον Στάλιν μαθαίνουμε ότι η Κεντρική Επιτροπή, "παρ' όλες τις απαιτήσεις του Ιλίτς", ακολούθησε τη γραμμή της που την προσανατόλισε στο Συνέδριο των Σοβιέτ και "βρεθήκαμε στις 25 Οκτωβρίου μπροστά στην εικόνα της εξέγερσης". Ενώ ο Λένιν φτάνοντας στο Σμόλνι δήλωσε: "Ναι, είχατε δίκιο". Είναι δυνατό να φανταστούμε πιο πειστική, αν και αθέλητη, επιβεβαίωση της περιγραφής μου, που συντρίβει και ανατρέπει όλους τους σημερινούς μύθους;

Ωστόσο, το πραγματικό σχέδιο της Κεντρικής Επιτροπής, ακόμα και το 1920 παρουσιαζόταν από τον Στάλιν με ανακριβή τρόπο: "Να προχωρήσουμε στο δρόμο της

ενίσχυσης των Σοβιέτ, να συγκαλέσουμε το Συνέδριο Σοβιέτ, να εξαπολύσουμε την εξέγερση και να ανακηρύξουμε το Συνέδριο των Σοβιέτ ως το όργανο της κρατικής εξουσίας" - αυτό αποτελεί, πραγματικά, το ίδιο ακριβώς μηχανιστικό σχήμα που δικαιολογημένα στιγματίστηκε από τον Λένιν λόγω των "συνταγματικών αυταπατών" του. Το να συγκαλέσουμε πρώτα το Συνέδριο των Σοβιέτ και μετά να καλέσουμε σε εξέγερση, θα σήμαινε να προσφέρουμε στους αντίπαλούς μας την ευκαιρία να καταφέρουν ένα χτύπημα στο Συνέδριο των Σοβιέτ πριν από την εξέγερση. Αυθόρμητα εγείρεται το ερώτημα: μήπως οι φόβοι του Λένιν ήταν προϊόν των συναντήσεών του με τον Στάλιν; Στην πραγματικότητα, το σχέδιο που εφαρμόστηκε στην πράξη με την καθοδήγησή μου ήταν το εξής: στο προτσές της κινητοποίησης των μαζών με το σύνθημα του συνεδρίου ότι τα Σοβιέτ είναι το ανώτατο όργανο στη χώρα και, υπό το κάλυμμα της νόμιμης αυτής καμπάνιας, να προετοιμάσουμε την εξέγερση και να δώσουμε το χτύπημα σε μια ευνοϊκή στιγμή, κοντά στο συνέδριο των Σοβιέτ, αλλά με κανένα τρόπο υποχρεωτικά μετά το άνοιγμα του συνεδρίου.

Όποιος διαβάσει προσεκτικά τα κεφάλαια της Ιστορίας μου που αναφέρονται στις διαφωνίες μέσα στο Κόμμα, την παραμονή της ανατροπής του Οκτώβρη, θα διαπιστώσει χωρίς δυσκολία ότι ο Στάλιν στην ομιλία του περιγράφει τις διαφορές ανάμεσα στην Κεντρική Επιτροπή και τον Λένιν με πολύ μεγαλύτερη οξύτητα απ' ότι εγώ. Κι αυτό, για το λόγο ακριβώς ότι οι διαφορές και οι διαμάχες εκείνης της περιόδου έβρισκαν την αντανάκλασή τους μόνο εν μέρει και μάλλον έμμεσα στα γράμματα και σε άλλα ντοκουμέντα. Στη δική μου παρουσίαση, απέφυγα με σχολαστικότητα τις προσωπικές αναμνήσεις για γεγονότα που ήμουν ανήμπορος να τα αποδείξω με άλλες πηγές. Ήμουν διπλά προσεκτικός, όταν επρόκειτο για διαφωνίες με τον Λένιν σε ζητήματα τακτικής, ακόμα κι όταν η μετέπειτα πορεία των γεγονότων επιβεβαίωνε την ορθότητα της δικής μου θέσης. Θα πρέπει να τονίσω ότι η ομιλία του Στάλιν

Ο Τρότσκι για τον ρόλο των προσωπικοτήτων

"Οι προσωπικότητες στην πολιτική, προπαντός στην επαναστατική πολιτική, παίζουν έναν τεράστιο ρόλο, γιγαντιαίο μάλιστα, όχι όμως αποφασιστικό. Εξελικτικές πορείες πιο βαθείς, με πρωταγωνιστές τις μάζες, καθορίζουν τελικά και την τύχη της προσωπικότητας. Οι συκοφαντίες εναντίον των ηγετών του μπολσεβικισμού στην εποχή της ανοδικής πορείας της επανάστασης δεν είχαν ως αποτέλεσμα παρά να δυναμώσουν πότε τους μπολσεβίκους. Συκοφαντίες εναντίον των ίδιων προσώπων, σ' εποχή επαναστατικής ύφεσης, μπορεί να γίνουν νικηφόρο όργανο στα χέρια της θερμιδοριανής αντίδρασης".

(Λ. Τρότσκι: "Η Ζωή μου", μέρος β', σελ. 131)

στη συγκέντρωση για τα 50 χρόνια του Λένιν, το 1920, δεν αντικρούστηκε ούτε θα μπορούσε να αντικρουστεί από κανέναν εκεί. Αν η ομιλία, συμφωνώντας με το γενικό πνευματικό επίπεδο του ομιλητή, τείνει να απλουστεύσει το ζήτημα, τότε αναιρεί

με ακόμα μεγαλύτερη βαρύτητα την εκδοχή που επινοήθηκε πολύ πρόσφατα με τη συμμετοχή του Στάλιν.

3 Μαρτίου 1937

Λέον Τρότσκι

Λέον Τρότσκι Κείμενα για το Σταλινισμό 1927 - 1940 (Ανέκδοτα στην Ελλάδα) εκδόσεις "Μαρξιστική Φωνή"

Σε λίγες μέρες, από την συντακτική ομάδα της εφημερίδας "Μαρξιστική Φωνή" γίνεται πραγματικότητα η έκδοση ενός βιβλίου με κείμενα του μεγάλου επαναστάτη Λέον Τρότσκι. Τα κείμενα αυτά εκδίδονται για πρώτη φορά στην Ελλάδα. Είναι γραπτά του Τρότσκι που αναφέρονται στο σταλινισμό και φωτίζουν αναλυτικά και αποκαλυπτικά, σημαντικές πλευρές της Σοβιετικής, αλλά και της διεθνούς του έκφρασης. Σήμερα αποκτούν εξαιρετική επικαιρότητα, καθώς με αφορμή τις αποφάσεις του 18ου συνεδρίου του ΚΚΕ, αλλά και τη συμπλήρωση 20 χρόνων από την πτώση του τείχους του Βερολίνου, μέσα στο ελληνικό κομμουνιστικό και εργατικό κίνημα έχει αυξηθεί κατακόρυφα το ενδιαφέρον για το τι πραγματικά συνέβη στη Σοβιετική Ένωση και το πώς προέκυψε η οδυνηρή καπιταλιστική παλινόρθωση.

Ιδιαίτερα οι απαιτητικές, νεότερες γενιές αριστερών αγωνιστών, μπορούν να βρουν στα κείμενα του Τρότσκι την εγκυρότερη εξήγηση για τις αιτίες της κατάρρευσης της ΕΣΣΔ και μια αναλυτική "ανατομία" του φαινομένου του σταλινισμού, όχι από μια αφηρημένη, ακαδημαϊκή σκοπιά, αλλά από μια επαναστατική σκοπιά. Από τη σκοπιά της υπεράσπισης των θεμελιωδών ιδεών του μαρξισμού και της υπεράσπισης των μεγάλων κατακτήσεων της Οκτωβριανής επανάστασης.

Με την ευκαιρία αυτής της σύντομης παρουσίασης, θα θέλαμε να ευχαριστήσουμε θερμά τους συντρόφους της "Εργατικής Δημοκρατίας", για τη συμπαράστασή τους στην πραγματοποίηση αυτής της έκδοσης.

Οι σύντροφοι που επιθυμούν να προμηθευτούν το βιβλίο μπορούν να επικοινωνούν στο τηλέφωνο 6937-247393.

Η συντακτική ομάδα της "Μαρξιστική Φωνής"

Για τι πάλευε η ΟΚΔΕ - Σπάρτακος

Σ Ε Μ Ο Ρ Ο Σ Α Ν Α Δ

Η ΟΚΔΕ-Σπάρτακος, ήταν η συνέχεια της προδικτατορικής Κίνησης Εργατική Δημοκρατία (ΚΕΔ), κάτω από την αυλικό-στρατιωτική δικτατορία που επιβλήθηκε με το πραξικόπημα της 21 Απρίλη 1967.

Έχοντας προβλέψει τον επικείμενο κίνδυνο της δικτατορίας, οι τεταρτοδιεθνιστές αγωνιστές της ΚΕΔ, έγκαιρα είχαν προμηθευτεί έναν στοιχειώδη εκτυπωτικό μηχανισμό (πολύγραφο, γραφομηχανή, κλπ) για την παράνομη δράση τους.

Έτσι, το πραξικόπημα δεν τους έπιασε στον ύπνο, όπως έγινε με την ηγεσία όλων των άλλων κομμάτων και οργανώσεων της σταλινικής και της "τροτσκιστικής" αριστεράς, η οποία μοίραζε αμέριμνη ψηφοδέλτια για τις βουλευτικές εκλογές, που πίστευαν πως θα γινότανε το Μάη, σύμφωνα με την απόφαση της κυβέρνησης!

Αντίθετα, οι αγωνιστές της ΚΕΔ, τον ίδιο καιρό κυκλοφορούσαν την εφημερίδα τους με κεντρικό τίτλο: "**ΝΑ ΦΡΑΞΟΥΜΕ ΤΟ ΔΡΟΜΟ ΣΤΗ ΔΙΧΤΑΤΟΡΙΑ**" και παράλληλα άλλαζαν τόπους κατοικίας, για ν' αποφύγουν την σύλληψη και την εξορία.

Είχαν δηλαδή προετοιμαστεί για το φανερό κίνδυνο του πραξικοπήματος και για τη συνέχιση της πάλης τους στην παρανομία, ως ΟΚΔΕ-Σπάρτακος.

Γι' αυτό και μπόρεσαν, μια δράκα άνθρωποι, ένα περίπου μήνα μετά το πραξικόπημα (μέσα στο Μάη) να κυκλοφορήσουν το πρώτο τεύχος του πολυγραφημένου επαναστατικού φύλλου ΣΠΑΡΤΑΚΟΣ.

Από το τεύχος εκείνο αναδημοσιεύουμε εδώ το μεγαλύτερο μέρος της διακήρυξης της παράνομης ΟΚΔΕ, της μόνης τεταρτοδιεθνιστικής ομάδας η οποία αγωνίστηκε εναντίον του στρατοκρατικού καθεστώτος από τις πρώτες μέρες του, υπερασπίζοντας με συνέπεια τις μαρξιστικές επαναστατικές ιδέες, την πολιτική, την τακτική και τις αγωνιστικές παραδόσεις των ιδρυτών της ΟΚΔΕ (1935) και μετέπειτα (1938) ΕΟΚΔΕ (Π. Πουλιόπουλου, Γ. Ξυπόλυτου, Ν. Γιαννακού, και όλων των άλλων αληθινών κομμουνιστών, πρωτεργατών της 4ης Διεθνούς στη χώρα μας).

Η διακήρυξη του Σπάρτακου φανερώνει ότι η ΟΚΔΕ αγωνιζόταν για την ανατροπή της δικτατορίας, με προοπτική την κυβέρνηση εργατών - φτωχών αγροτών και τον σοσιαλισμό. Και όχι για την "αποκατάσταση" της ψεύτικης αστικής "δημοκρατίας" που ήθελαν οι ρεφορμιστές, της ΕΔΑ (ΚΚΕ) και οι Παμπλικόι μαζί με τους Αρχαίους του ελληνικού τμήματος της 4ης Διεθνούς (ΚΔΚΕ).

ΔΙΑΚΗΡΥΞΗ ΤΟΥ ΣΠΑΡΤΑΚΟΥ

Αδέρφια εργάτες, εργάτριες, φοιτητές, εργαζόμενοι νέοι,
Πρωτοπόροι αγωνιστές,

Στα δυο, περίπου, χρόνια που μεσολάβησαν από το πραξικόπημα της 15 Ιούλη του 1965, μέχρι τη μέρα που το πραξικόπημα εκείνο ολοκληρώθηκε, την 21 Απρίλη, οι επαναστάτες μαρξιστές δεν έπαψαν ούτε στιγμή ν' αποκαλύπτουν τα σχέδια των οργάνων της κεφαλαιοκρατικής τάξης και του πάτρωνά της γιάγκικου ιμπεριαλισμού, τα αντιλαϊκά και αντεργατικά σχέδια της αυλικόστρατιωτικής καμαρίλλας, της αμερικάνικης ΚΥΠ και όλων των κεφαλαιοκρατικών κυβερνήσεων και κομμάτων.

Αδιάκοπα επισημαίναμε την πρόθεσή τους να μας αφαιρέσουν τις λιγοστές συνδικαλιστικές και πολιτικές ελευθερίες, που τις είχαμε αποκτήσει με πολύχρονους σκληρούς αγώνες, την πρόθεσή τους να μας αλυσοδέσουν ακόμα πιο πολύ, να μας υποβάλλουν σε ακόμα πιο μεγάλη εκμετάλλευση και να μας μεταβάλλουν σε αντρείκελα των μονοπωλίων των Ενωμένων Πολιτειών Αμερικής, για να μας χρησιμοποιήσουν σα δήμειους ενάντια στους ξεσηκωμένους

από την πείνα αποικιακούς σκλάβους της Ασίας και της Μέσης Ανατολής, για να συνεχίσουν έτσι τη ληστεία των πετρελαίων και των άλλων πρώτων υλών, της Αραβικής χερσονήσου, της Ασίας και της Αφρικής.

Για την απόκρουση αυτών των σχεδίων της κεφαλαιοκρατικής τάξης και των οργάνων της και του πάτρωνά της γιάγκικου ιμπεριαλισμού, για την υπεράσπιση και την επέκταση των λιγοστών οικονομικών και πολιτικών κατακτήσεών μας, για την περιφρούρηση των οργανώσεών μας, καλούσαμε επίμονα την παραδοσιακή ηγεσία του εργατικού κινήματος να εγκαταλείψει την πολιτική της συνεργασίας των τάξεων, την σοσιαλπροδοτική πολιτική της "ομαλότητας" και της "Εθνικής ενότητας" και να προχωρήσει μαζί με όλες τις τάξεις του εργατικού κινήματος στη συγκρότηση του Ενιαίου Εργατικού Μετώπου, στη βάση της αδιάκοπης και ασυμφιλίωτης ταξικής πάλης, χωρίς συνεργασίες με τα ψευδοδημοκρατικά κόμματα του κεφαλαίου.

Και προειδοποιούσαμε ασταμάτητα, ότι η πολιτική της "ομαλότητας" και της συνεργασίας με τα κόμματα του κεφαλαίου, η πολιτική της "ειρηνικής πάλης"

και του "ειρηνικού περάσματος στο σοσιαλισμό", καλλιεργούσε τον εφησυχασμό στην εργατική τάξη και τις φτωχές λαϊκές μάζες της πόλης και του χωριού, έσπερνε αυταπάτες για περιθώρια "δημοκρατίας" στην εποχή της μόνιμης κοινωνικής κρίσης του παγκόσμιου καπιταλισμού και έστρωνε έτσι το δρόμο στη δικτατορία, αφού η συμφιλίωτική πολιτική των υποχωρήσεων και των συμβιβασμών επέτρεπε στην αστική αντίδραση να δίνει κλιμακωτά χτυπήματα στο εργατικό κίνημα και να προετοιμάζει την τελική επίθεσή της.

Οι προειδοποιήσεις και οι εκκλήσεις μας αυτές, όχι μόνο αγνοήθηκαν, μα και συκοφαντήθηκαν άτιμα. Οι συμφι-

Αναβάλλεται

Η συνέχεια για την εξάρθρωση της ΟΚΔΕ-Σπάρτακος απ' την Ασφάλεια Προαστίων το 1968, αναβάλλεται για το επόμενο φύλλο. Προτάξαμε την Διακήρυξή της για την αναγκαία ιδεολογικο-πολιτική ενημέρωση, των αναγνωστών μας.

λιωτές μικροαστοί ηγέτες, συνεχίζοντας να τραγουδάνε το γλυκό σκοπό των εκλογών μας κατηγορούσαν για διασπαστές και υπερεπαναστάτες, που επιδιώκαμε να ριζώσουμε σε περιπέτεια το εργατικό κίνημα. Και η κατάληξη είναι αυτή που γνωρίζουμε από τις 21 Απριλίου.

Η αυλικοστρατιωτική καμαρίλα του ΙΔΕΑ και η αμερικάνικη ΚΥΠ, με τα τανκς και τις λόγχες και με την απειλή των κανονιών και των αεροπλανοφόρων του βου στόλου, επέβαλαν στη χώρα το βάρβαρο δικτατορικό καθεστώς στρατοκρατών αντρεικέλων των βορειοαμερικάνικων μονοπωλίων και του ντόπιου κεφαλαίου.

Όπως πάντα στο όνομα της ελευθερίας και της προστασίας μας από τον κίνδυνο του "ολοκληρωτικού κομμουνισμού", συλλάβανε δεκάδες χιλιάδες και δολοφόνησαν εκατοντάδες προλεταριακούς αγωνιστές, που πάλευαν ενάντια στην εκμετάλλευση και την καταπίεση του κεφαλαίου. Ντουφέκιασαν στρατιώτες που αρνήθηκαν να πειθαρχήσουν στις απάνθρωπες διαταγές τους. Διάλυσαν τις συνδικαλιστικές και πολιτικές οργανώσεις μας και απαγόρεψαν τις εφημερίδες μας. Κατάργησαν το κατακτημένο με ποτάμια αίμα, από τους εργάτες όλου του κόσμου, δικαίωμα της απεργίας, όπως και το δικαίωμα της ψήφου. Έστησαν στρατοδικεία κι ετοιμάζουν τρομοκρατικές δίκες. Απειλούν με τη φυ-

λακή, την εξορία και την εξότωση, τους αδούλωτους αγωνιστές που οργανώνουν την πάλη για το γκρέμισμα του βάρβαρου κεφαλαιοκρατικού συστήματος και των υπηρετών του, στρατοκρατών δημίων.

Και για ποιο σκοπό έγιναν τα εγκλήματα αυτά; Γιατί αφαιρέθηκαν τα δικαιώματα και οι ελευθερίες του λαού;

Αδίσταχτοι και προκλητικοί οι στρατοκράτες δικτάτορες απαιτάνε: για να καταργήσουμε την "φασιοκρατία" και να βάλουμε τις βάσεις μιας "πραγματικής δημοκρατίας", για να σας προφυλάξουμε από τον "ολοκληρωτικό κομμουνισμό" και να περιφρουρήσουμε την "ελευθερία" και την "εθνική ανεξαρτησία", για την "κοινωνική δικαιοσύνη" και τη "δίκαιη κατανομή του εθνικού εισοδήματος".

Αλλά τι απ' όλα αυτά είναι καινούργιο; Πόσες φορές δεν τάχουμε ακούσει με παραλλαγές και προσαυξημένα, από τους δημαγωγούς των κεφαλαιοκρατικών κομμάτων, σε κάθε προεκλογική περίοδο, δεκαετίες ολόκληρες;

Μα οι στρατοκράτες ορκίζονται πως θα κρατήσουν το λόγο τους: "είμαστε κυβέρνηση των έργων κι όχι των λόγων", διακηρύσσουν ακούραστα. Όμως, ούτε και ο όρκος τους είναι καινούργιος. Τριάντα, περίπου, χρόνια πριν, τον είχε απαγγείλει με τον ίδιο κατηγορηματικό τρόπο, ένας άλλος στρατοκράτης, ο Μεταξάς. Μα στο μόνο

που φάνηκε συνεπής ήταν η εξόντωση των προλεταριακών και λαϊκών αγωνιστών. Το ίδιο και ο δολοφόνος εκατομμυρίων ανθρώπων, ο "εθνικοσοσιαλιστής" Χίτλερ. Το ίδιο και ο Μουσολίνι στην Ιταλία, ο Φράνκο στην Ισπανία, κι όλοι οι δικτάτορες κι αυτοί που υπάρχουν κι αυτοί που σαρώθηκαν από τη λαϊκή θύελλα, στις διάφορες χώρες του κόσμου. Για το "καλό του λαού", φόρεσαν αλυσίδες στο λαό, ματοκύ-

λησαν το λαό.

Δικτατορία λοιπόν στο όνομα της "πραγματικής δημοκρατίας". Βάρβαρη καταπίεση ολόκληρου του λαού, για λογαριασμό του γιάγκικου ιμπεριαλισμού και του ντόπιου κεφαλαίου, στο όνομα της ελευθερίας και της απόκρουσης του "ολοκληρωτικού κομμουνισμού".

"Κοινωνική δικαιοσύνη" και "δίκαιη κατανομή του εθνικού εισοδήματος", όταν δουλεύουμε τις έξι από τις οχτώ ώρες για τους αφέντες, και το μεροκάματο δεν καλύπτει ούτε τις μισές από τις ανάγκες της ζωής κι όταν οι φτωχοί αγρότες λιμοκτονούν δουλεύοντας για την αγροτική τράπεζα, τους εμπόρους και τους τοκογλύφους.

"Εθνική ανεξαρτησία" και "ελευθερία", όταν ζούμε μόνιμα κάτω από την απειλή των πυραύλων και των αεροπλανοφόρων του βου στόλου και οι Τομ Πάπας μας ξεζουμίζουν συνεταιρικά με τους ντόπιους κεφαλαιοκράτες. Κι όσο για την "φασιοκρατία", τι άλλο είναι όλα αυτά αν όχι ο θρίαμβος της φασιοκρατίας;

Αλλά το θράσος και η προκλητικότητα των στρατοκρατών δημίων, δεν έχει όρια. Ποιος τους εμποδίζει να λένε ότι τους αρέσει; Τα στρατοδικεία και τα πολυβόλα γι' αυτό τάστησαν. Τα "αναμορφωτικά" στρατόπεδα, στα ξερονήσια του Αιγαίου, γι' αυτό τα ξανάφτιαξαν.

Ωστόσο οι υποσχέσεις των στρατοκρατών όσο κι αν δεν έχουν καμιά σχέση με την αλήθεια, με τον πραγματικό ρόλο που έχουν αναλάβει, έχουν όμως μια αξία: δείχνουν ότι οι "δυναμικοί" άντρες της χούντας, έχουν συνείδηση της αδυναμίας τους, ότι τους λείπει κάθε λαϊκή βάση. Και ξέρουν πως κανένας λαός δεν κυβερνιέται πολύ καιρό με τα τανκς και τα στρατοδικεία. Γι' αυτό με υποσχέσεις για δήθεν παραχωρήσεις, προσπαθούν να παραπλανήσουν έστω κι ένα μικρό τμήμα από τις εξαθλιωμένες μάζες της χώρας. Επιδιώκουν έτσι να σπείρουν αυταπάτες, να καλλιεργήσουν ελπίδες. Θέλουν να κερδίσουν καιρό για να στεργιώσουν το βάρβαρο στρατοκρατικό καθε-

στώς τους.

Παλιά είναι η τέχνη: όλοι οι υπηρέτες του κεφαλαίου, οι δικτάτορες και οι "δημοκράτες" να ανακηρύσσονται "μεσίες" και "σωτήρες" του "λαού", πάνω από ταξικά συμφέροντα, υπηρέτες του "κοινωνικού συνόλου", υπερασπιστές των "ανθρώπων του μόχθου". Και το φωνάζουν τόσο πιο πολύ όσο πιο κοντρές είναι οι αλυσίδες που ετοιμάζουν για τους "ανθρώπους του μόχθου".

ΕΡΓΑΤΕΣ, ΦΟΙΤΗΤΕΣ, ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΙ, ΝΕΟΙ

- **Οργανωθείτε σε Επιτροπές Πάλης, στα εργοστάσια, και κάθε τόπο δουλειάς, στα πανεπιστήμια, τις σχολές και τις συνοικίες, παντού.**

- **Οργανώστε την πάλη, ενάντια στη δικτατορία, για τις οικονομικές διεκδικήσεις μας, για τα συνδικαλιστικά και πολιτικά δικαιώματά μας.**

- **Στη βία και την τρομοκρατία των οργάνων του κεφαλαίου και του γιάγκικου ιμπεριαλισμού, πρέπει να αντιτάξουμε την οργανωμένη αντίσταση και πάλη μας.**

- **Γράψτε παντού τα συνθήματα:**

- **ΚΑΤΩ Η ΔΙΚΤΑΤΟΡΙΑ - ΚΑΤΩ Ο ΘΡΟΝΟΣ.**

- **ΚΑΤΩ ΤΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟΚΡΑΤΙΚΟ ΚΑΘΕΣΤΩΣ ΤΗΣ ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΚΑΤΑΠΙΕΣΗΣ.**

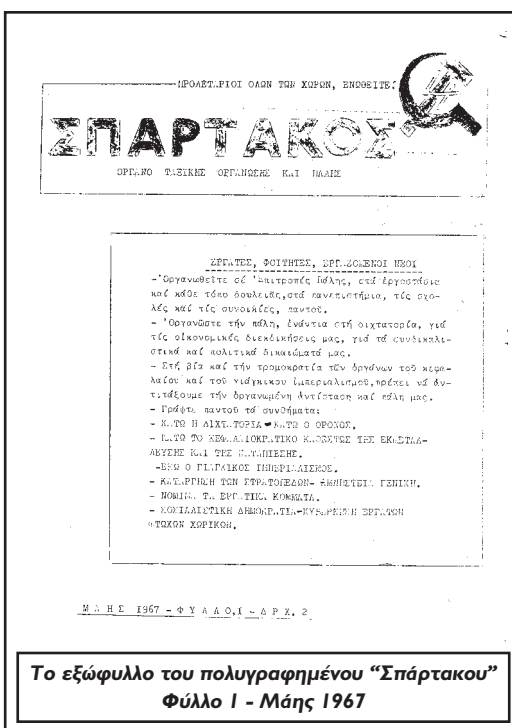
- **ΕΞΩ ΟΙ ΓΙΑΓΚΙΚΟΣ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟΣ.**

- **ΚΑΤΑΡΓΗΣΗ ΤΩΝ ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΩΝ - ΑΜΝΗΣΤΕΙΑ ΓΕΝΙΚΗ.**

- **ΝΟΜΙΜΑ ΤΑ ΕΡΓΑΤΙΚΑ ΚΟΜΜΑΤΑ.**

- **ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ - ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΕΡΓΑΤΩΝ ΦΤΩΧΩΝ ΧΩΡΙΚΩΝ.**

Αναδημοσιεύεται από το 1ο τεύχος του παράνομου πολυγραφημένου "Σπάρτακου" - Μάης 1967

Το εξώφυλλο του πολυγραφημένου "Σπάρτακου" Φύλλο 1 - Μάης 1967

Η γρίπη των χοίρων

(Το άρθρο που ακολουθεί δημοσιεύτηκε στο περιοδικό "Υγεία για όλους", τεύχος 72. Εκδότης του περιοδικού είναι ο υγιεινιστής ιατρός (οικολογική ιατρική) Παναγιώτης Κουμεντάκης. Ο οποίος αγωνίζεται για την εξασφάλιση της υγείας με φυσικά μέσα και όχι με φάρμακα).

Όπως έγραψαν ξένοι ερευνητές του θέματος, η παγκοσμιοποίηση έχει οδηγήσει τις μεγάλες συντεχνίες των ΗΠΑ να μετακομίζουν τις επιχειρήσεις αλλαντικών και κρεάτων στο Μεξικό, για να επωφεληθούν από φθηνά εργατικά χέρια και από τους απελπισμένους εργάτες εκεί που οι φτωχοί, ανίσχυροι κάτοικοι δεν μπορούν να κάνουν μήνυση για την τρομακτική μυρωδιά που προκαλούν τα απορρίμματα των χοίρων.

Οι άθλιες στρεσογόνες καταστάσεις της βιομηχανίας των κτηνοτροφικών μονάδων των χοίρων αρρωσταίνει τους ανθρώπους. Το αποτέλεσμα είναι μία πιθανή παγκόσμια πανδημία. Οι πρακτικές της μαζικής παραγωγής στη βιομηχανία κρεάτων συνιστά μία απειλή για την ανθρωπότητα. Επομένως, γιατί δεν συζητούν οι δημοσιογράφοι και σχολιαστές στα ΜΜΕ για τη σχέση της βιομηχανίας των κτηνοτροφικών μονάδων με την ανθρώπινη υγεία; Υπάρχει ένα βίντεο στο CNN, που μιλά για το θέμα αυτό. Δείτε το όσοι γνωρίζετε καλά αγγλικά: Inhumane Factory to blame for Swine Flu.

Όπως διαβάζουμε στον Τύπο, στη χειρότερη επιδημία γρίπης που συνέβη ποτέ στην Αμερική, η ισπανική γρίπη του 1919, το 25% των Αμερικανών προσβλήθηκαν και 675.000 πέθαναν από τη γρίπη. Αυτό ήταν βέβαια καταστροφικό, αλλά είναι σημαντικό να σκεφθούμε ότι το 75% των Αμερικανών δεν έπαθε γρίπη, έμεινε απρόσβλητο και υγιές, ακόμη και αν οι πολλοί σίγουρα εκτέθηκαν στον ιό. Επομένως, οι ατομικοί παράγοντες σχετίζονται ολοφάνερα με την προσωπική υγεία και έτσι η υγιεινή, η διατροφή και η συνολική αντίσταση στην αρρώστια είναι βασικής σημασίας. Και ακόμη και στην παρούσα κρίση, οι περισσότεροι που παθαίνουν τη γρίπη των χοίρων γίνονται καλά. Επομένως, αρνούμα-

στε να υποκύψουμε στον πανικό που καταλαμβάνει γιατρούς και κοινό, και σε καμιά περίπτωση δεν θα δεχόμαστε για το γενικό πληθυσμό το εμβόλιο της γρίπης, το οποίο έχει πλήθος παρενέργειες.

Στην πραγματικότητα, ο πιο μεγάλος φόβος μας είναι τα δρακόντια μέτρα που λαμβάνουν, βάση μιας εθνικής επείγουσας κατάστασης.

Ο τρόπος να μην πάθουμε τη γρίπη των χοίρων και γενικά κάθε άλλη γρίπη είναι απλός και προσίτος στους πάντες: Για να διατηρηθείτε υγιείς και να αντισταθεί ο οργανισμός σας επιτυχώς σε κάθε ιό της γρίπης και κάθε σοβαρής επιδημίας είναι: πλύνετε επιμελώς τα χέρια σας με πράσινο σαπούνι ή βιολογικό γενικά σαπούνι, κάθε φορά που είναι απαραίτητο, τρώτε υγιεινές, θρεπτικές τροφές όταν πεινάτε, πίνετε καθαρό δροσερό νερό όταν νιώθετε την ανάγκη και κυρίως όταν διψάτε, να κοιμάστε επαρκώς, να χορταίνετε ύπνο (και το μεσημέρι όταν μπορείτε), να κινείστε και να ασκείστε επαρκώς, να βγαίνετε καθημερινά στον ήλιο για 5-10 λεπτά και να μειώσετε όσο μπορείτε το στρες, πράγμα που σημαίνει να μην ζείτε την καθημερινότητά σας γεμάτοι φόβους, αγωνία, ανασφάλεια και πανικό.

Βασικοί κανόνες για την αντιμετώπιση της γρίπης των χοίρων και κάθε γρίπης

1. Αποφύγετε τα φάρμακα και τα εμβόλια που συνιστούν οι γιατροί. Είναι επικίνδυνα και δεν προστατεύουν. Ορισμένα, όπως το ταμιφλου, έχουν πολύ σοβαρές παρενέργειες, καθώς και το κοινό εμβόλιο της γρίπης.
2. Η επαρκής λήψη της βιταμίνης D3 είναι απαραίτητη για καλή υγεία και πρόληψη, όχι μόνον της γρίπης αλλά και άλλων σοβαρών εκφυλιστικών παθήσεων, ακόμη και διαφόρων καρκίνων, σκλήρυνση κατά πλάκας, Πάρκινσον, ρευματοειδείς αρθρίτιδες κ.ά.
3. Αποφύγετε όσο μπορείτε τη ζάχαρη, τα ζαχαρωτά, τα γλυκίσματα, τα αναψυκτικά τύπου κόλας, τα κρουασάν, ντόνατς, παγωτά, λευκό ψωμί, άσπρο ρύζι, άσπρα ζυμαρικά κ.ά.
4. Αποφύγετε όλων των ειδών τα κόκκινα κρέατα και ειδικά τα χοιρινά και τα σουβλάκια και γύρους που γίνονται από χοιρινό κρέας. Όταν μάλιστα ξεροψήνονται γίνονται πιο επικίνδυνα.
5. Το σύνθημα εμβόλιο της γρίπης έχει σκοτώσει, σύμφωνα με τις στατιστικές, 13.000 στις ΗΠΑ από τον Ιανουάριο έως τις αρχές Μαΐου.
6. Περπατάτε καθημερινά τουλάχιστον μισή ώρα.
7. Πλένετε τα χέρια σας επιμελώς.
8. Να αερίζετε καλά το χώρο που δουλεύετε και κοιμάστε.
9. Να τρώτε άφθονα φρούτα της εποχής και ποικιλία ωμών και βραστών στον ατμό λαχανικών, κηπευτικών της εποχής, ειδικά πράσινων.
10. Βρείτε τρόπους να αντιμετωπίζετε επιτυχώς το καθημερινό έντονο στρες (μουσική, διάβασμα, περιπάτους, κουβεντούλα, καλή παρέα κ.λπ.).
11. Μην ξεχνάτε, μία καλή πολυβιταμίνη, ένα χάπι ωμέγα-3 λιπαρά και μία κουταλιά αλεσμένο λιναρόσπορο που διατηρείται στην κατάψυξη.
12. Να είστε όσο γίνετε χαλαροί, ήρεμοι, με θετικές σκέψεις.

"Πρέπει να εφεύρουμε αρρώστιες..."

Σε όλες σχεδόν τις χώρες οι κυβερνήσεις και οι κρατικές αρχές αγωνίζονται να πείσουν τον κόσμο για την ανάγκη του εμβολιασμού εναντίον του ιού της γρίπης των χοίρων, που τον μετονόμασαν σε H1N1.

Όμως η πλειοψηφία των ανθρώπων, αλλά και των γιατρών επίσης, αντιδρούν στον εμβολιασμό επειδή δεν έχουν εμπιστοσύνη στις φαρμακοβιομηχανίες, ούτε και στις αρμόδιες υγειονομικές υπηρεσίες, που συνεργάζονται με τις εταιρίες των φαρμάκων.

Κι όπως φαίνεται οι αντιδράσεις αυτές και η έλλειψη εμπιστοσύνης, είναι παραπάνω από δικαιολογημένες, αφού εφημερίδες, όπως η γαλλική "Le Monde", αποκαλύπτουν ότι τα κυκλώματα που εμπορεύονται την υγεία δεν διατάζουν μπροστά σε τίποτα προκειμένου να μεγαλώσουν τον τζίρο των διαφόρων φαρμάκων. Και τα κέρδη τους φυσικά.

Συγκεκριμένα, σε σχετικό ρεπορτάζ της "Ελευθεροτυπίας" (1.11.09) ανάμεσα σε άλλα, διαβάζου-

με: "Πρόσφατα, συντάκτες της εφημερίδας "Le Monde diplomatique" θύμισαν κάποια λόγια που ειπώθηκαν κατά τη διάρκεια της Πανευρωπαϊκής Ιατρικής Συνόδου στη Μάλτα, με χορηγούς τις εταιρείες παραγωγής αντιγριπικών εμβολίων και αντιικών φαρμάκων, τον Σεπτέμβριο του 2005.

Σύμφωνα με το δημοσίευμα, τότε "ο γενικός διευθυντής του Π.Ο.Υ. ανακοίνωσε πως δεν γνωρίζουμε το πότε, αλλά αναμένεται να εκδηλωθεί μία πανδημία γρίπης. Λείπει μόνον μια συνθήκη για την πραγματοποίηση αυτού του γεγονότος, ένας ιός ικανός να μεταδίδεται από άνθρωπο σε άνθρωπο". Κατά τη διάρκεια εκείνης της Συνόδου έχει καταγραφεί το περίφημο: "Για να πουληθούν τα φάρμακά μας πρέπει να εφεύρουμε αρρώστιες"!

Ιδιαίτερο ενδιαφέρον, όμως, έχει και η

κίνηση της Γαλλίας να παραπέμψει τρεις φαρμακοβιομηχανίες στο Διεθνές Δικαστήριο της Χάγης, διότι, σύμφωνα με το δημοσίευμα της εφημερίδας "Le Monde", "έχει αποκαλυφθεί το μέγεθος αυτής της νέας τακτικής που θέλει να νομιμώσει ότι κινδυνεύουν, για να πωλούνται τα νέα πανάκριβα και επικίνδυνα φάρμακα".

Διπλό το συμπέρασμα λοιπόν. Η υγεία μας είναι αφημένη σε πολύ επικίνδυνα χέρια. Και δεν είναι καθόλου αρκετό να αντιδρούμε μόνο στα εμβόλια. Γιατί, όπως καλά λένε οι οικολόγοι γιατροί, η υγεία δεν πουλιέται στα φαρμακεία!

Κι ασφαλώς, οι οργανώσεις των εργαζομένων έχουν πολύ σοβαρές ευθύνες για την κατάσταση που επικρατεί στον κρίσιμο τομέα της υγείας και των συνθηκών ζωής. Το εργατικό κίνημα οφείλει να αντιδράσει δυναμικά και με όλα τα μέσα ενάντια στην δολοφονική αυτή δράση των φαρμακευτικών εταιρειών.

29ο ΣΥΝΕΔΡΙΟ της ΟΤΟΕ

ΕΝΑ ΑΚΟΜΑ ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΕΡΓΑΤΟΠΑΤΕΡΙΚΩΝ ΜΗΧΑΝΙΣΜΩΝ

Από 20 έως και 22 Νοέμβρη 2009, πραγματοποιήθηκε ένα ακόμα στημένο συνέδριο της ΟΤΟΕ (Ομοσπονδία Τραπεζοϋπαλλήλων), όπως συνηθίζεται εδώ και 30 χρόνια περίπου: Ένα συνέδριο γραφειοκρατικό και άνευρο, μακριά από τους ίδιους τους τραπεζοϋπάλληλους και τα πραγματικά προβλήματά τους. Ίδιο και απαράλλαχτο με όλα τα άλλα "συνέδρια", που έχουν καθιερώσει οι εργατοπατερικοί μηχανισμοί, όλων των αποχρώσεων, σε όλες τις δευτεροβάθμιες και τριτοβάθμιες, οργανώσεις του εργατικού συνδικαλιστικού κινήματος, (Ομοσπονδίες, Εργατικά Κέντρα, ΓΣΕΕ).

Σ' αυτό το (29ο) συνέδριο της ΟΤΟΕ συμμετείχαν 633 σύνεδροι απ' όλη τη χώρα. Στην συντριπτική τους πλειοψηφία, αν και τυπικά είχαν εκλεγεί (πριν από πολλά χρόνια) από τις εκλογές των συλλόγων της κάθε τράπεζας, ουσιαστικά ήταν άμεσα επιλεγμένοι από τους κομματικούς, φιλοεργοδοτικούς και άλλου τύπου εργατοπατερικούς μηχανισμούς.

Για το πραγματικό περιεχόμενο και τη σοβαρότητα του συνεδρίου της ΟΤΟΕ αρκεί να αναφέρουμε ένα χαρακτηριστικό στοιχείο. Το κείμενο του απολογισμού και προγραμματισμού της Ομοσπονδίας, με βάση τον οποίο έπρεπε να κριθεί η μέχρι τώρα πορεία της και να παρθούν αποφάσεις για τις κατευθύνσεις του κλάδου, οι σύνεδροι, το πήραν στα χέρια τους την ημέρα έναρξης του "συνεδρίου". Όσο για τους υπόλοιπους τραπεζοϋπάλληλους ας μην γίνεται λόγος. Αυτοί, δεν πήραν καλά - καλά είδηση για το αν έγινε καν συνέδριο.

Ένα τέτοιο "συνέδριο", λοιπόν, με σύνθεση αντιπροσώπων που δεν ανταποκρίνεται στις σημερινές διαθέσεις των εργαζομένων και πνιγμένο στην φορμόλη της καλοβουλευμένης συνδικαλιστικής γραφειοκρατί-

ας, δεν θα μπορούσε να ασχοληθεί στα σοβαρά με την αντιμετώπιση και λύση των εργατικών μεγάλων προβλημάτων ούτε, βέβαια, και να εκφράζει τις αγωνίες και τις πραγματικές διαθέσεις των εργαζομένων στις τράπεζες. Γι' αυτό, άλλωστε δεν είναι καθόλου τυχαίο που η παρουσία των "συνεδρών" στις διαδικασίες του, δεν ξεπερνούσε συνήθως τον αριθμό των 100. Μόνο όταν ήταν ήρθε η ώρα να ψηφίσουν για την εκλογή του Γενικού Συμβουλίου εμφανίστηκαν όλοι τους. Αποκαλύπτοντας έτσι ότι αυτός ήταν και το βασικό κριτήριο για του οποίου επιλέχθηκαν και όχι φυσικά η επίπονη και επίμονη συζήτηση και αναζήτηση λύσεων για τα προβλήματα του κλάδου. Για τους συνέδρους που έρχονταν από την επαρχία, μάλιστα, ένα τέτοιο "συνέδριο", με τριήμερη δωρεάν διαμονή, (στο Κάραβελ παρακαλώ, με χρήματα της ΟΤΟΕ), αποδεικνύεται πρώτης τάξης ορμητήριο για να πραγματοποιούν τα ψώνια τους και άλλες κοινωνικές υποχρεώσεις τους στην Αθήνα.

Σ' αυτό το 29ο "συνέδριο", η ΠΑΣΚΕ, η ΔΑΚΕ, το ΑΥΤΟΥΟΜΟ ΔΙΚΤΥΟ (ΣΥΝ), μαζί με διάφορα άλλα φιλοεργοδοτικά σχήματα, που δύσκολα πια ξεχωρίζουν από την λογική των κομματικών παρατάξεων, θριαμ-

βολόγησαν για τις δύο τελευταίες κλαδικές συμβάσεις (2008 και 2009) που υπέγραψαν μέσω διαιτησίας και αποφάσισαν ότι η ΟΤΟΕ, λόγω της οικονομικής κρίσης, πρέπει να συνεχίσει, με μεγαλύτερη συνέπεια, την "υπεύθυνη στάση", απέναντι στους τραπεζίτες και την κυβέρνηση.

Η στάση των αντιπροσώπων που ανήκουν στην ΕΣΑΚ, ήταν η αναμενόμενη. Καταγγελίες επί καταγγελιών, προς όλες τις άλλες παρατάξεις, και κάλεσμα για συσπείρωση στο ΠΑΜΕ. Καμία αμφισβήτηση για τον τρόπο σύγκλησης των "συνεδρίων" της Ομοσπονδίας, καμία ενιαιομετωπική πρόταση για την απόκρουση της επίθεσης του κεφαλαίου και την οργάνωση της αντεπίθεσης των εργαζομένων,

(όπως προπαγανδίζει στα λόγια η ηγεσία του ΚΚΕ). Αντίθετα, διακρίθηκαν με την προσπάθειά τους για παρά πέρα διάσπαση του τραπεζοϋπαλληλικού κινήματος, με την δημιουργία ξεχωριστού "κλαδικού συνδικάτου Αττικής και Λάρισας του χρηματοπιστωτικού συστήματος". Διευκολύνοντας, έτσι, στο έπακρο, την ενδοτική ηγεσία της ΟΤΟΕ, να εμφανίζεται σαν δήθεν εκφραστής και υπέρμαχος της ενότητας του κλάδου.

Στο συνέδριο αυτό εμφανίστηκε και ένα νέο ψηφοδέλτιο με τον τίτλο "ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ ΣΥΣΠΕΙΡΩΣΗΣ - Σχήματα της ριζοσπαστικής Αντικαπιταλιστικής Αριστεράς στις Τράπεζες" που αποτελεί μια ευκαιριακή συγκόλληση ακροαριστερών σχημάτων στις τράπεζες, που συνυπάρχουν και στο εκλογικό πολιτικό σχήμα ΑΝΤ.ΑΡ.ΣΥ.Α. Τα σχήματα αυτά, όπως το συνηθίζουν να κάνουν γενικά, συγκέντρωσαν το ενδιαφέρον τους στο να εξασφαλίσουν την εκλογή κάποιων αντιπροσώπων τους παρά να παλέψουν για την υπεράσπιση μιας εργατικής επαναστατικής πολιτικής με επίκεντρο το ενιαίο εργατικό μέτωπο ενάντια στις συμβιβαστικές πολιτικές της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας των καθεστωτικών παρατάξεων. Η ευκαιριακή εκλογικίστικη αυτή παρέμβαση

της "ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑΣ ΣΥΣΠΕΙΡΩΣΗΣ" απέδωσε, μεν 2 από τις 75 θέσεις στο Γενικό Συμβούλιο, πρόσθεσε δε σύγχυση και θολούρα στο ήδη θολό κλίμα του συνεδρίου. Σύγχυση που εκφράστηκε και μέσα από το φυλλάδιο προκήρυξη που κυκλοφόρησε το σχήμα αυτό.. Το οποίο, εκτός από μερικές σωστές γενικές αναφορές στη συγκυρία και μερικά επί μέρους σωστά συνθηματικά αιτήματα, δεν προσθέτει τίποτα διαφορετικό, από τις άλλες παρατάξεις της καθεστωτικής αριστεράς. Σε συνδυασμό μάλιστα με την αντιφατική συμπεριφορά των αντιπροσώπων του (εκτός μεμονωμένων περιπτώσεων), μέσα στις διαδικασίες παρωδία αυτού του συνεδρίου κατέκτησε την θέση του αριστερού "μαϊντανού".

Με την παρουσία τους, αναπαρήγαγαν την ίδια πολιτική και τακτική των παρατάξεων της ρεφορμιστικής αριστεράς, δηλαδή την πολιτική του καιροσκοπισμού, του σεχταρισμού και της διάσπασης.

Όπως και οι ηγεσίες όλων των άλλων παρατάξεων, αρνήθηκαν να επικεντρώσουν την παρουσία τους στην ανάγκη του ενιαίου εργατικού μετώπου στη βάση των εργατικών προβλημάτων και της κοινής αντιμετώπισης της κεφαλαιοκρατικής επίθεσης, ενάντια στο ενιαίο μέτωπο των καπιταλιστών και της κυβέρνησης.

Απέφυγαν να αναδείξουν τον γραφειοκρατικό και αντιδημοκρατικό τρόπο συγκρότησης αυτών των συνεδρίων και να απαιτήσουν την εργατοδημοκρατική λειτουργία των συλλόγων. Μέσα από την οποία θα εξασφαλίζεται η άμεση εκλογή των αντιπροσώπων από Γενικές Συνελεύσεις των συλλόγων, μετά από δημοκρατικό και ανοικτό διάλογο, σε προσδιορισμένο και εύλογο χρονικό διάστημα, ώστε να αντιπροσωπεύεται πραγματικά η θέληση και η διάθεση των εργαζομένων.

Δεν πάλεψαν ενάντια στον οργανωτικό κατακερματισμό του τραπεζοϋπαλληλικού συνδικαλιστικού κινήματος. Δεν απαίτησαν την ανάγκη συγκώνευσης όλων των συνδικαλιστικών τραπε-

ζοϋπαλληλικών οργανώσεων σε ένα Ενιαίο Συνδικάτο όλων των εργαζομένων στις τράπεζες και τον χρηματοπιστωτικό τομέα, βασισμένο σε εκλεγμένες επιτροπές κατά χώρο δουλειάς.

Δεν ζήτησαν την άμεση ένταξη των "ενοικιαζομένων" τραπεζοϋπαλλήλων στους τραπεζικούς συλλόγους, δεν χτύπησαν την συνδικαλιστική γραφειοκρατία, δεν πολέμησαν για την κατάργηση της μακροχρόνιας απαλλαγής από τη δουλειά που έχουν οι εκλεγμένοι συνδικαλιστές και την καθιέρωση της υποχρεωτικής περιοδικής εργασίας τους ώστε να εμποδίζεται η προνομιακή γραφειοκρατικοποίησή τους.

Η δημιουργία ενός ενιαίου ασφαλιστικού ταμείου όλων των ασφαλισμένων με τις ανώτερες κατακτήσεις που έχουν υπάρξει, με διοίκηση εκλεγμένη και ελεγχόμενη και άμεσα ανακλητή από τους ίδιους τους ασφαλισμένους. Η πάλη για την εθνικοποίηση του τραπεζικού και χρηματοπιστωτικού συστήματος, χωρίς καμιά αποζημίωση. Η συγκώνευση όλων των τραπεζών σε μία και μόνη κεντρική Τράπεζα, κάτω από εργατικό έλεγχο με εκλεγμένους και άμεσα ανακλητούς από γενικές συνελεύσεις εκπροσώπους.. Είναι μερικά ακόμα αιτήματα που οι σύνεδροι της "ριζοσπαστικής αριστεράς" (εκτός λίγων εξαιρέσεων), δεν θεώρησαν απαραίτητα να τα προωθήσουν για να μην "βγουν" μάλλον από το "υπεύθυνο" κλίμα των άλλων παρατάξεων και του συνεδρίου.

Στο συνέδριο έκανε παρέμβαση και ένας νέος σύλλογος μερικών ενοικιαζομένων συναδέλφων που δουλεύουν σε μία θυγατρική της Εθνικής Τράπεζας, και μάλιστα μόνο όσων έχουν ειδικότητα προγραμματιστή. Αυτός ο νέος σύλλογος κατά τα φαινόμενα πρέπει να είναι προϊόν συνεννοήσεων και μεθοδεύσεων "κορυφής", μεταξύ μελών του ΣΥΡΙΖΑ και πρωτοκλασάτων "στελεχών" του ΣΥΝ στην ΟΤΟΕ. Ο μικρός αριθμός ενοικιαζομένων που καλύπτει αλλά και η ίδια η κίνηση για τη δημιουργία του, συντελεί στην διεύρυνση τη διάσπασης και α-

πομακρύνει τους "ενοικιαζομένους" τραπεζοϋπαλλήλους από την αναγκαία πάλη για την ένταξη τους στους συλλόγους και τους οργανισμούς των τραπεζών όπου εργάζονται.

Μέσα σε ένα τέτοιο κλίμα, οι συνάδελφοι εκπρόσωποι της Αγρονιστικής Πρωτοβουλίας Αγροτικής, κατάφεραν να ψηφίσουν, ομόφωνα, δύο ψηφίσματα που πρότειναν. Τα οποία εκτός από την σημασία που έχουν για την Αγροτική, αφορούν και σημαντικά θέματα όλου του τραπεζοϋπαλληλικού κλάδου.

Το πρώτο αφορά τις πολλές καθαρίστριες που εργάζονται στην Αγροτική και δεν ήταν ενταγμένες στον Οργανισμό της τράπεζας και εργάζονταν με ελαστικό ωράριο χωρίς κατοχυρωμένα εργασιακά και ασφαλιστικά δικαιώματα.

Το δεύτερο αφορά την καταγγελία της διοίκησης της Αγροτικής τράπεζας για την απόπειρα τρομοκράτησης των υπαλλήλων με την παραπομπή τους στο πειθαρχικό αν αρνούνται να υπογράψουν την σύνδεση μισθού και "στόχων".

Μέσα στο χάλι της πολυδιάσπασης και του γραφειοκρατικού εκφυλισμού που επικρατεί στις κορυφές της ομοσπονδίας (όπως και σε ολόκληρο το Σ,Κ) η πρωτοβουλία για μια Παντραπεζική Συμπαράταξη, η οποία συσπειρώνει ένα μικρό αριθμό τραπεζοϋπαλλήλων (μονίμων, επινοικιαζομένων και συνταξιούχων) πρέπει να διευρυνθεί και να αναλάβει δράση για το ενιαίο εργατικό μέτωπο στις τράπεζες κόντρα στους εργατοπατε-

ρικούς μηχανισμούς όλων των αποχρώσεων.

Το ξέσπασμα της οικονομικής κρίσης αποκάλυψε με τον πιο καθαρό αλλά και συνάμα τραγικό τρόπο τον πλήρη έλεγχο του τραπεζικού κεφαλαίου σ' ολόκληρη την οικονομία, καθώς και την έκταση των κερδοσκοπικών παιχνιδιών σε βάρος ολόκληρης της κοινωνίας.

Ο καθοριστικός αυτός ρόλος των τραπεζών πάνω στην οικονομία, δίνει, αντικειμενικά, και την ιδιαίτερη βαρύτητα που έχει το τραπεζοϋπαλληλικό συνδικαλιστικό κίνημα μέσα στην πάλη ολόκληρου του εργατικού κινήματος ενάντια στις ολέθριες συνέπειες της καπιταλιστικής κρίσης. Με τον οργανωμένο αγώνα τους και με σταθερό προσανατολισμό προς την ανάπτυξη ενός Ενιαίου Εργατικού Μετώπου όλων των εργαζομένων της χώρας, με την κοινή δυναμική διεκδίκηση της εθνικοποίησης ολόκληρου του τραπεζικού και χρηματοπιστωτικού συστήματος, για μια ενιαία και μοναδική κρατική τράπεζα, μπορούν να συμβάλλουν αποτελεσματικά στην αποτελεσματική άμυνα απέναντι στις συνέπειες της καπιταλιστικής κρίσης και να αποτελέσουν την βάση οικονομικής και κοινωνικής αναδιοργάνωσης της κοινωνίας ενάντια στα μονοπώλια, την καπιταλιστική αναρχία, την φτώχεια και την εξαθλίωση.

NOTAPAS Γ
NOEMBPHS 2009

Ναυπηγεία Σκαραμαγκά: Μόνο η πάλη των εργατών για εθνικοποίηση με εργατικό έλεγχο μπορεί να τα σώσει

Για 7 μήνες, από τον Μάη 2009, οι 166 εργαζόμενοι στη μονάδα τροχαίου υλικού του ναυπηγείου Σκαραμαγκά, μένουν απλήρωτοι και ο ψευτο-ιδιοκτήτης (της ΕΤΥΕ) Meyer, έχει εξαφανιστεί. Επιβεβαιώνοντας έτσι τον σκοπό της απάτης με την ΕΤΥΕ και τον δήθεν "διαχωρισμό" του τροχαίου υλικού και των 166 εργαζομένων του, από το υπόλοιπο ναυπηγείο, που, από τον Οκτώβρη 2007, έστησε η γερμανική ιδιοκτήτρια του ναυπηγείου Thyssen μαζί με το τότε προεδρείο του Δ.Σ. του Σωματείου "Τρίαινα", (ΠΑΣΚΕ).

Ταυτόχρονα, στην διάρκεια της προεκλογικής περιόδου, η Thyssen, καταγγέλλοντας την σύμβαση κατασκευής υποβρυχίων που είχε με το ελληνικό δημόσιο, ανακοίνωσε ότι από την 31/10/2009 (μετά το έκανε ως τις 15/11/09), θα σταματούσε να πληρώνει τους υπόλοιπους εργαζόμενους του ναυπηγείου και αποσύρεται από κάθε δραστηριότητα στην Ελλάδα.

Αυτή ήταν τελικά η κατάληξη της αποκρατικοποίησης και της παράδοσης, των ναυπηγείων Σκαραμαγκά σε κεφαλαιοκράτες, που πραγματοποίησε, από το 2002, η τότε κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ, με την ανοχή και συμμετοχή του πασοκικού εργατοπατερικού "συνδικαλιστικού" μηχανισμού που ελέγχει το Σωματείο των εργαζομένων.

Οι διαβεβαιώσεις τους ότι, οι γερμανοί κεφαλαιοκράτες, στους οποίους παραχωρούσαν, σχεδόν τζάμπα, το μεγαλύτερο ναυπηγείο της χώρας και τους 3500 περίπου εργαζόμενους, θα το "έσωναν" και θα "εξασφάλιζαν" την ανάπτυξή του και τη δουλειά των εργαζομένων, αποδείχτηκαν εντελώς ψεύτικες και καταστροφικές.

Ο γερμανικός κολοσσός Thyssen στον οποίον παραδόθηκαν τα ναυπηγεία, (πρώτα στη θυγατρική του HDW και μετά κατευθείαν στον ίδιο) δεν έφερε ούτε μια δουλειά μέσα στα ναυπηγεία και η μόνη δραστηριότητα που επέδειξε ήταν το ξεζούμισμα των, 4 περίπου δισεκατομμυρίων ευρώ, που του πρόσφεραν οι συμβάσεις του ελληνικού δημοσίου για το εξοπλιστικό πρόγραμμα των υποβρυχίων.

Στα 7 χρόνια, που έχει το ναυπηγείο υπό την κατοχή του, κατάφερε να μειώσει τους εργαζόμενους σε 1400, εκ των οποίων, τους 166 του τροχαίου υλικού, τους έχει προγράψει για απόλυση μέσω της γνωστής απάτης με την ΕΤΥΕ. Το συρρίκνωσε, με την διάλυση της μονάδας τροχαίου υλικού, υπέσκαψε τη μονάδα επισκευών και το έφερε στα πρόθυρα της πλήρους διάλυσης. Και όταν διαπίστωσε ότι τα νέα "εξοπλιστικά" προγράμματα της κυβέρνησης προσανα-

Η κυβέρνηση χαρίζει ξανά το ναυπηγείο στα ιδιωτικά κεφάλαια

Στελέχη του ΠΑΣΟΚ και υπουργοί της σημερινής κυβέρνησης, διαβεβαίωναν προεκλογικά ότι οι 170 εργαζόμενοι στην μονάδα τροχαίου υλικού του ν. Σκαραμαγκά, που είναι απλήρωτοι από τον Μάη 2009, θα πληρωθούν και θα αναγνωριστεί άμεσα η εργασιακή τους σχέση με την εταιρεία ιδιοκτήτρια του ναυπηγείου (ΕΝΑΕ), όπως ορίζει άλλωστε και η απόφαση του δικαστηρίου. Απόφαση που καταδίκασε την απάτη που στήθηκε σε βάρος των εργαζομένων με την "ξεχωριστή" εταιρεία ΕΤΥΕ.

Ταυτόχρονα διαβεβαίωναν για λύσεις που θα εξασφάλιζαν το μέλλον των ναυπηγείων ενάντια στα παιχνίδια των γερμανών ιδιοκτητών (Thyssen Group) που το έχουν ρημάξει και το έχουν θέσει, ουσιαστικά, εκτός λειτουργίας.

Ωστόσο, 2 μήνες κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ, οι 170 εργαζόμενοι παραμένουν απλήρωτοι, η απόφαση του δικαστηρίου για την εργασιακή τους σχέση με το ναυπηγείο δεν εκτελείται και συνολικά η κυβέρνηση ασκεί πολιτική συνεννόησης με την Thyssen, πίσω από τις πλάτες των εργατών, για το χάρισμά του, ξανά, σε νέους κεφαλαιοκράτες.

Χρειάστηκαν να γίνουν 3 επερωτήσεις στη Βουλή για να γίνει γνωστό τι σκέφτεται να κάνει η κυβέρνηση με το σημαντικότερο πρόβλημα του ναυπηγείου Σκαραμαγκά. Η πρώτη έγινε την 6/11/2009, από τον βουλευτή Λαφαζάνη του ΣΥΡΙΖΑ. Η δεύτερη την 13/11/2009, από τον βουλευτή Μαυρίκο του ΚΚΕ. Η τρίτη, την 27/11/2009, από τον βουλευτή Πρωτόπαππα του ΠΑΣΟΚ.

Οι απαντήσεις, στις δύο πρώτες, που δόθηκαν στη Βουλή από το υπουργείο Εθν. Άμυνας (Βενιζέλος Ελ. και Μπεγλίτης Π) ήταν θολές και με πολλά ήξεις - αφίξεις. Η τρίτη όμως, (από τον Βενιζέλο Ελ.), ήταν πιο σαφής και έδινε το περίγραμμα της "λύσης" που σκέπτεται η κυβέρνηση. Σύμφωνα με αυτή, και παρά τις προεκλογικές δεσμεύσεις:

(α) - η κυβέρνηση προσανατολίζεται να χαρίσει ξανά το ναυπηγείο στην ασύστολη κερδοσκοπία του ιδιωτικού κεφαλαίου που εποφθαλμιούν την αφαίμαξη των δισεκατομμυρίων των κρατικών εξοπλιστικών προγραμμάτων και μόνο. Σε πλήρη συμφωνία με τους σημερινούς γερμανούς ιδιοκτήτες της Thyssen, αποδέχθηκε να αναλάβουν αυτοί οι ίδιοι, που καταλήστευσαν το ναυπηγείο, να βρουν στην διεθνή αγορά, τους νέους αγοραστές επενδυτές. Τους οποίους, για λογαριασμό της κυβέρνησης, θα τους ελέγξει ο διεθνής ελεγκτικός οίκος LAZAR.

(β) - Για το διάστημα "2-3 μηνών" η κυβέρνηση ανέλαβε να "διευκολύνει" την Thyssen και να πληρώνει αυτή τους εργαζόμενους των ναυπηγείων, εκταμιεύοντας 10.000.000 ευρώ.

(γ) - Η κυβέρνηση αποδέχεται τους ψεύτικους ισχυρισμούς της Thyssen για τους εργαζόμενους στη μονάδα του τροχαίου υλικού, παρά την καταδικαστική απόφαση του δικαστηρίου. Υποστηρίζει και αυτή ότι δήθεν ανήκουν "σε άλλη επιχείρηση που είναι άλλο νομικό πρόσωπο", και τους εξαιρεί από αυτή την πληρωμή. Και σε μια επίδειξη απαράμιλλης κοροϊδίας ο υπουργός Ελ. Βενιζέλος, εκ μέρους της κυβέρνησης, αφήνει την πληρωμή (και την επιβίωση τους) των, επί 7 μηνών, απλήρωτων εργατών, στη "θέληση" και στην "ηθική υποχρέωση" των απατεώνων της Thyssen!!

Η "λύση" αυτή, αν επιτραπεί από τους εργαζόμενους του ν. Σκαραμαγκά, οδηγεί με μαθηματική ακρίβεια στο αποτέλεσμα που οδήγησε μέχρι τώρα και η παραχώρηση του ναυπηγείου στην Thyssen, το 2002. Στην καταλήστευσή του και στην διάλυσή του, σε ακόμα μεγαλύτερη έκταση και ένταση.

τολίζονται προς τους Γάλλους, το παράτησε και έφυγε.

Από τα πράγματα αποδείχνεται ότι στα χέρια των κεφαλαιοκρατών, όποιας εθνικότητας κι αν είναι, τα ναυπηγεία Σκαραμαγκά δεν έχουν κανένα μέλλον. Η πολυδιαφημισμένη, από τις κυβερνήσεις και τα υπόλοιπα επιτελεία του εκμεταλλευτικού αστικού καθεστώτος, "ιδιωτική πρωτοβουλία" των καπιταλιστών, κυνηγάει και θα κυνηγάει την κερδοσκοπία, τα γρήγορα και εύκολα κέρδη. Στηριζόμενη στην άγρια και εντατικοποιούμενη εκμετάλλευση των εργατών, στην αφαίμαξη των κρατικών "ενισχύσεων", "επιδοτήσεων" και χαριστικών "συμβάσεων", στην αντεργατική νομοθετική κυβερνητική δραστηριότητα, στην κατασταλτική τρομοκρατική δράση του αστικού κράτους. Δεν δίνουν δεκάρα για το μέλλον των παραγωγικών μονάδων και των εργαζομένων που απασχολούνται σ' αυτές.

Τα ναυπηγεία Σκαραμαγκά -όπως και κάθε μεγάλη παραγωγική μονάδα- θα μπορούσε να χρησιμοποιηθεί για την κάλυψη μεγάλων και σοβαρών κοινωνικών αναγκών (π.χ. παραγωγή τραίνων για καλύτερες μαζικές σιδηροδρομικές συγκοινωνίες, πλοίων για την κρατική κάλυψη των άγονων και όχι μόνο, γραμμών κλπ κλπ). Στα χέρια όμως του κάθε κεφαλαιοκράτη, χρησιμοποιούνται μόνο για την κερδοσκοπία. Όχι μόνο δεν παράγουν για την κάλυψη κοινωνικών αναγκών αλλά οδηγούνται στην διάλυση και τον μαρasmus, καταδικάζοντας τους εργαζόμενους στην ανεργία.

Η κοινωνική σπουδαιότητα

του ναυπηγείου Σκαραμαγκά επιβάλλει την επανάκτηση όλων δραστηριοτήτων του (τροχαίο υλικό) και την άμεση ενσωμάτωση όλου του εργατικού δυναμικού, που με απάτη έχει διαχωριστεί. Επιβάλλει την ΑΜΕΣΗ ΕΘΝΙΚΟΠΟΙΗΣΗ του, χωρίς καμιά αποζημίωση στους σημερινούς γερμανούς ιδιοκτήτες που έχουν ήδη αρπάξει, στο πολλαπλάσιο, τα αστεία μικρά ποσά που έδωσαν για να το αποκτήσουν. Εθνικοποίηση με την ταυτόχρονη επιβολή εργατικού ελέγχου μέσα από εκλεγμένους και άμεσα ανακλητούς αντιπροσώπους των εργαζομένων, από την Γενική τους Συνέλευση

Μόνο μια τέτοια εθνικοποίηση του ναυπηγείου Σκαραμαγκά μπορεί να εξασφαλίσει την απρόσκοπτη λειτουργία του και την διατήρηση και ανάπτυξη των θέσεων εργασίας, πάνω σε μια βάση παραγωγής - κάλυψης υπαρκτών κοινωνικών αναγκών. Και να δημιουργήσει την βάση για έναν ενιαίο εθνικοποιημένο φορέα ολόκληρης της ναυπηγοεπισκευαστικής βιομηχανίας..

“Τρίαίνα” ν. Σκαραμαγκά Σωματείο σε οργανωτική και αγωνιστική αδράνεια

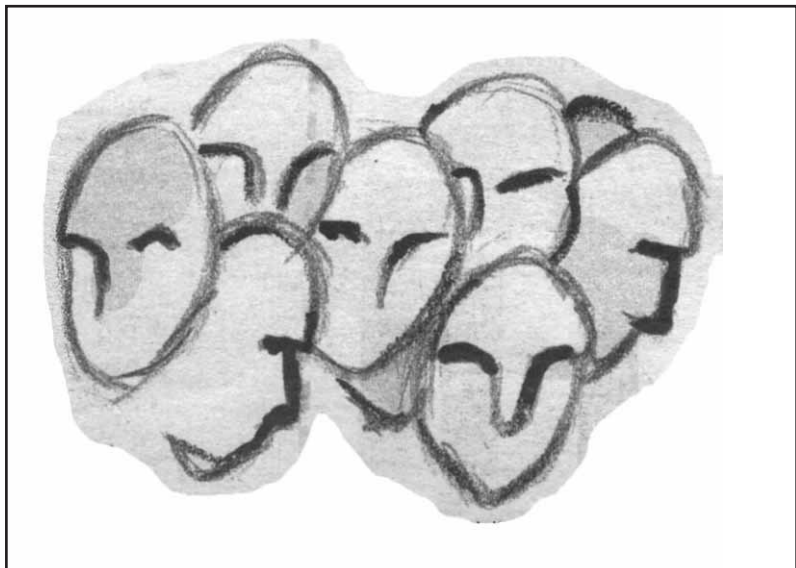
Μέσα στην καταιγίδα αντεργατικών μέτρων και υπόσκαψης ολόκληρου του ναυπηγείου -που ξέσπασε, με τον Μάη 2009, με την παύση πληρωμή των 166 εργαζομένων του τροχαίου υλικού, αλλά προετοιμάζονταν από πολύ παλιότερα- είναι άκρως εντυπωσιακή η αδράνεια και η απάθεια της διοίκησης του εργατικού σωματείου "Τρίαίνα".

Ενώ οι 166 απλήρωτοι, επί 7μηνο, εργαζόμενοι του ναυπηγείου (τροχαίο υλικό) αντιμετωπίζουν προβλήματα επιβίωσης και εξαθλίωσης. Ενώ συνεχίζει να μην αναγνωρίζεται η εργασιακή τους σχέση με το ναυπηγείο και απατηλά, κυβέρνηση και εργοδοσία, τους εμφανίζουν ότι δήθεν "ανήκουν" σε άλλη εταιρεία, ενάντια ακόμα και στην σαφή απόφαση του δικαστηρίου. Ενώ το ναυπηγείο έχει εγκαταλειφθεί από τους γερμανούς εργοδότες και οδηγείται στη διάλυση. Ενώ συμβαίνουν όλα αυτά, και ενώ από τις εξελίξεις ήταν από πολύ καιρό τώρα ολοφάνερο ότι θα συμβούν, η διοίκηση του σωματείου, δεν έκανε και συνεχίζει να μην κάνει απολύτως τίποτα για να οργανώσει τους εργάτες και την αντίστασή τους απέναντι στην εργοδοτική επίθεση. Δεν έχει επιχειρήσει καμιά οργανωμένη δραστηριότητα. Αρνήθηκε συστηματικά να συγκαλέσει Γενική Συνέλευση ώστε να μπορέσουν, όλοι μαζί οι εργάτες, ενιαία και ενωμένα, να συζητήσουν και να καθορίσουν μια κοινή αγωνιστική στάση απέναντι στην επίθεση.

Η πλειοψηφία της σημερινής διοίκησης του σωματείου "Τρίαίνα" του ναυπηγείου Σκαραμαγκά, με 7 έδρες, ανήκει στην "Συνδικαλιστική Αλλαγή" (ΠΑΣΚΕ) και εκλέχτηκε από τις εκλογές του 2008, στη θέση της προηγούμενης (ξανά της "ΣΑ"-ΠΑΣΚΕ), που υποχρεώθηκε να προκηρύξει εκλογές μετά την

βαριά μομφή που δέχτηκε από την Γενική Συνέλευση των εργαζομένων. Οι υπόλοιπες έδρες του ΔΣ ανήκουν στην Εργοστασιακή Επιτροπή (ΠΑΜΕ) (2) και στην ΔΑΚΕ (2).

Η νέα αυτή πλειοψηφία, αρέσκειται να διαλαλεί ότι διαφέρει από την εργατοπατερική συμπεριφορά της προηγούμενης, παρ' όλο που, βασικά στελέχη της, συμμετείχαν και στην προηγούμενη. Όμως, παρά τις επιμονές αυτές φραστικές διαφοροποιήσεις, (ιδιαίτερα του σημερινού προέδρου ΔΣ, Καρακίτσιου Βασίλη, που στο προηγούμενο ήταν Γ. Γραμματέας), η συνδικαλιστική πρακτική που ακολουθεί δεν διαφέρει καθόλου από της προηγούμενης. Καθορίζεται από τον παραγοντισμό και την πλήρη περιφρόνηση κάθε εργατοδημοκρατικής λειτουργίας. Από την αντιμετώπιση των εργατών ως άβουλους ψηφοφόρους, και τον αποκλεισμό τους από κάθε ουσιαστική πραγματική συμμετοχής στις λειτουργίες του σωματείου, και την Γενική Συνέλευση να την θέλουν ως χειροκροτητή και μόνο των κούφινων θριαμβολογιών και αυτοδοξολογιών τους. Με συστηματική απαξίωση της μαζικής οργανωμένης αγωνιστικής δράσης των εργαζομένων και την αντικατάστασή της από δικές τους "προεδρικές" ανεξέλεγκτες υπόγειες διαδρομικές "διαβουλεύσεις" με εργοδότες και κυβερνητικούς παράγοντες. Η όποια δραστηριότητά, της διοίκησης του Σωματείου, εξαντλήθηκε και εξαντλείται, πριν και μετά τις τελευταίες βουλευτικές εκλογές, στις "υπαλληλικές" επαφές με την εργοδοσία και τους υπουργούς ή άλλους κρατικούς αρμόδιους. Ιδιαίτερα, με την εκλογή της νέας κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ, το προεδρείο και η πλειοψηφία του ΔΣ του Σωματείου, εμποτισμένοι με την απατηλή λογική του κυβερνητικού συνδικαλισμού,

για δήθεν "δικών μας υπουργών", έχει εναποθέσει το μέλλον του ναυπηγείου και των εργαζομένων, σ' αυτούς, που ολοφάνερα, (όπως αποκαλύπτεται από τις επανειλημμένες "εξηγήσεις" των ίδιων των υπουργών στη διάρκεια συζητήσεων στη Βουλή), και σε στενή συνεννόηση με τους γερμανούς εργοδότες της Thyssen, μεθοδεύουν λύσεις, πίσω από τις πλάτες των εργαζομένων, σύμφωνα με τα κερδοσκοπικά κεφαλαιοκρατικά συμφέροντα.

Η διοίκηση Αρκείται στην απόσπαση κάποιων υπουργικών και κυβερνητικών "διαβεβαιώσεων" και "υποσχέσεων", ενδιαφερόμενη περισσότερο να "καθησυχάσει" την δικαιολογημένη αγανάκτηση των εργαζομένων και να έχει άλλοθι της αδράνειάς της

Η διοίκηση αυτή, με την στάση της, κατάφερε μέχρι τώρα να κρατά αδρανοποιημένη την μοναδική δύναμη που μπορεί να αντισταθεί στα αντεργατικά σχέδια, να προστατέψει την ύπαρξη του ναυπηγείου και να επιβάλλει λύσεις με βάση την προστασία των εργατικών και κοινωνικών δικαιωμάτων. Την οργανωμένη αγωνιστική δύναμη των εργαζομένων. Την ίδια δύναμη που κατάφερε να το διασώσει ξανά από τα κεφαλαιοκρατικά νύχια του Νιάρχου.

Στην πραγματικότητα, η διοίκηση του σωματείου, με την στάση της, είναι ένα σημαντικό κομμάτι του συνολικού προβλήματος που αντιμετωπίζουν οι εργαζόμενοι του ναυπηγείου. Το σημαντικότερο.

Με βάση την αδράνειά της συνδικαλιστικής ηγεσίας των εργαζομένων, εργοδοσία και κυβέρνηση, μπορούν να μεθοδεύουν απρόσκοπτα τις κινήσεις τους και τα αντεργατικά τους σχέδια, σε βάρος των εργατών και του ναυπηγείου. Με τέτοια στάση αυτής της ηγεσίας, σε λίγο, στους 166 απλήρωτους, θα προστεθούν και οι υπόλοιποι 1200 εργαζόμενοι, και, όλοι μαζί, θα αντιμετωπίζουν το φάσμα της απόλυσης ή του ριζικού περιορισμού των

θέσεων εργασίας που θα συμπεριλαμβάνουν οι "λύσεις για νέο ιδιοκτήτη" που επεξεργάζονται, από κοινού, κυβέρνηση και Thyssen.

Ως ηγεσία του εργατικού σωματείου, το προεδρείο και η πλειοψηφία της διοίκησης, έχουν υποχρέωση να υπερασπίσουν τα συμφέροντα των εργαζομένων και να σταματήσουν να συμπεριφέρονται ως κομματικοί ή κυβερνητικοί υπάλληλοι. Διαφορετικά, θα είναι οι βασικοί υπεύθυνοι για τα νέα καταστροφικά αντεργατικά αποτελέσματα, που μαγειρεύονται από κυβέρνηση και εργοδοσία, και θα εισπράξουν το ίδιο βαρύ ανάθεμα των εργαζομένων που είχε εισπράξει και το προηγούμενο προεδρείο, με την μομφή της Γενικής Συνέλευσης για την "στενή" του συνεργασία με τον εργοδότη.

Είναι υποχρεωμένοι, άμεσα τώρα, ζητώντας την στενή συνεργασία και την ενιαία δράση όλων των παρατάξεων του ναυπηγείου, την άμεση συμμετοχή όλων των εργαζομένων, με οργανωμένες δυναμικές κινητοποιήσεις, να απαιτήσουν και να επιβάλλουν:

1. Την άμεση καταβολή, από την ΕΝΑΕ, των απλήρωτων δεδουλευμένων στους 166 εργαζόμενους του τροχαίου υλικού. Οι εργαζόμενοι αυτοί ανήκουν εργασιακά στην ΕΝΑΕ και μόνο η απάτη της Thyssen τους εμφανίζει ότι "ανήκουν" σε άλλη εταιρεία. Την άμεση καταγγελία του υπουργού Εθνικής Άμυνας, που αποδέχεται τους ισχυρισμούς της Thyssen. Και την απαίτηση, στα χρήματα που θα πληρώσει, το υπουργείο, στους υπόλοιπους εργαζόμενους του ναυπηγείου, για λογαριασμό της εργοδοσίας, να συμπεριληφθούν και οι μισθοί των 166.

2. Την άμεση εφαρμογή της απόφασης του δικαστηρίου για αναγνώριση της εργασιακής σχέσης των 166 του τροχαίου υλικού με την ΕΝΑΕ.

3. Την άμεση σύγκλιση Γενικής Συνέλευσης με κύριο θέμα την αγωνιστική αντιμετώπιση των σοβαρών αυτών ζητη-

μάτων και το μέλλον του ναυπηγείου. Αποφασιστικά να απορριφθούν οι προσανατολισμοί της κυβέρνησης για, εκ νέου, παραχώρηση του ναυπηγείου σε κάποιους άλλους κεφαλαιοκράτες που θα το ρημάξουν ακόμα περισσότερο. Να διεκδικηθεί αγωνιστικά η άμεση ΕΘΝΙΚΟΠΟΙΗΣΗ του ναυπηγείου, με όλες τις δραστηριότητες και τους εργαζόμενους που είχε. Με ταυτόχρονη επιβολή ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΕΛΕΓΧΟΥ μέσω άμεσα εκλεγμένων και ανακλητών αντιπροσώπων από την Γενική Συνέλευση των εργαζομένων, που θα αποτελεί φραγμό σε κάθε είδους ρεμούλες και αντεργατικά σχέδια, σε βάρος του ναυπηγείου, απ' όπου κι αν προέρχονται. Στην κατεύθυνση της δημιουργίας ενός ΕΝΙΑΙΟΥ ΕΘΝΙΚΟΠΟΙΗΜΕΝΟΥ ΦΟΡΕΑ ΝΑΥΠΗΓΕΠΙΣΚΕΥΑΣΤΙΚΗΣ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑΣ .

4. Την έκκληση προς τους εργάτες των άλλων ναυπηγείων και της ναυπηγοεπισκευαστικής ζώνης Περάματος (οι εργασίες της οποίας εξαρτιούνται κυρίως από το ναυπηγείο Σκαραμαγκά) για συντονισμένο και ενιαίο αγώνα για τα κοινά προβλήματα, κατά της ανεργίας και των άλλων συνεπειών της κεφαλαιοκρατικής επίθεσης. Την απαίτηση προς την Ομοσπονδία Μετάλλου (ΠΟΕΜ), το Εργατικό Κέντρο Πειραιά (ΕΚΠ) και την ΓΣΕΕ να συμπαραταχθούν ενεργά στον αγώνα αυτόν και να ανταποκριθούν στην οργάνωση και την ανάπτυξη κοινού και ενιαίου αγώνα όλης της εργατικής τάξης για τα κοινά εργατικά προβλήματα και τα δικαιώματα που απειλούνται από την καπιταλιστική κρίση και την επίθεση των εργοδοτών.

Προκήρυξη (36 / 10 - 12- 2009) ΝΕΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ ΑΛΛΑΓΗΣ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ στο ν. Σκαραμαγκά

Συναδέλφισσες, συνάδελφοι,
Αποφασίσαμε να βγάλουμε αυτή την ανακοίνωση για να εκφράσουμε την ανησυχία μας για το που πάει το Ναυπηγείο και τι θα γίνει με την δουλειά όλων μας. Τους μήνες που πέρασαν περιμένουμε και εμείς όπως όλοι σας να δούμε αν αυτά που μας έλεγαν θα γίνονταν πραγματικότητα. Όμως νομίζουμε ότι οι εξελίξεις δεν φαίνεται να είναι τέτοιες όπως μας τις έλεγαν.

Με την αποχώρηση της THYSSEN, ανακοινώθηκε ότι η κυβέρνηση συμφώνησε μαζί της να αναζητηθεί από την ίδια νέος ιδιοκτήτης μέσα στο επόμενο τρίμηνο. Εμείς συναδέλφισσες και συνάδελφοι πιστεύουμε ότι η συμφωνία δεν μπορεί να οδηγήσει σε καμία μακροχρόνια βιώσιμη λύση, και τα ερωτήματα που έχουμε να κάνουμε είναι:

Γιατί άραγε δεν έπρεπε όλοι οι εργαζόμενοι του Ναυπηγείου να πούμε την γνώμη μας για αυτό το σο-βαρό ζήτημα;

Γιατί τάχα δεν ήταν σωστό να συγκληθεί Γενική Συνέλευση όπως από καιρό το είχαμε ζητήσει;

Για πιο λόγο η Διοίκηση του Σωματείου δεν μας έκανε μια υπεύθυνη γραπτή ενημέρωση για το που πάμε;

Συναδέλφισσες, συνάδελφοι,
Όπως όλοι σας γνωρίζετε εμείς πριν από πολύ καιρό έχουμε πει ότι, κατά την γνώμη μας, η λύση της νέας ιδιωτικοποίησης δεν είναι λύση. Και πιστεύουμε ότι και η Διοίκηση του Σωματείου έχει την υπο-χρέωση να πει και την δική της γνώμη. Για αυτό ξαναπροτείνουμε να συγκληθεί το γρηγορότερο Γενική Συνέλευση με συγκεκριμένα θέματα ημερήσιας διάταξης ώστε να ενημερωθούν ουσιαστικά και να εκ-φραστούν όλες οι γνώμες των εργαζομένων και να παρθούν δημοκρατικά αποφάσεις.

Στην συνέλευση αυτή εμείς θα καταθέσουμε μεταξύ των άλλων προτάσεων για δράση, ξανά την πρό-ταση που θεωρούμε σωστή και που θα δώσει μακροχρόνια λύση. Να αγωνιστούμε για ένα εθνικοποιημένο Ναυπηγείο κάτω από εργατικό έλεγχο, που θα αποτελέσει την βάση για ένα ενιαίο εθνικοποιημένο φορέα Ναυπηγοεπισκευαστικής βιομηχανίας.

Συναδέλφισσες, συνάδελφοι,
Σας θυμίζουμε ότι οι 161 συνάδελφοι της μονάδας του Τροχαίου Υλικού 8 μήνες τώρα δεν πληρώνο-νται και μένουν ξεκρέμαστοι. Και το χειρότερο είναι ούτε ότι η Διοίκηση του Σωματείου ούτε και κανένας άλλος δεν εκφράζουν γραπτά τι πρόκειται να γίνει με αυτό το πρόβλημα.

Αντίθετα, ο υπουργός άμυνας στην βουλή υιοθέτησε τον ισχυρισμό της THYSSENKRUUPP, ότι δήθεν οι 161 είναι εργαζόμενοι μιας άλλης επιχείρησης που είναι άλλο νομικό πρόσωπο, παρακάμπτοντας δυστυχώς την πρωτόδικη απόφαση του δικαστηρίου η οποία αναγνωρίζει την εργασιακή σχέση των 161 συναδέλφων με την

ΕΝΑΕ. Δηλαδή ότι πραγματικός τους εργοδότης είναι η ΕΝΑΕ.

Και τώρα σας καλούμε συνάδελφοι και συναδέλφισσες να ρωτήσετε και εσείς μαζί με εμάς γιατί η Διοίκηση του Σωματείου δεν πήρε έως τώρα καμία θέση απέναντι σε αυτό το γεγονός;

Γιατί η Διοίκηση του Σωματείου δεν αναδεικνύει και δεν διεκδικεί να εφαρμοστεί η πρωτόδικη από-φαση του δικαστηρίου;

Και γιατί επιτρέπουν "να κυκλοφορεί" ότι το πρόβλημα των 161 συναδέλφων είναι δήθεν ξεχωριστό πρόβλημα από το πρόβλημα του Ναυπηγείου; Ως πότε όμως θα συνεχιστεί αυτή η ιστορία;

Μας λένε ότι πρόκειται να δοθούν κάποια οικονομικά βοηθήματα.

Είμαστε όλοι εργαζόμενοι και καταλαβαίνουμε πολύ καλά τι σημαίνει να είναι κανείς 8 ολόκληρους μήνες απλήρωτος και να αντιμετωπίζει οικογενειακές ανάγκες, ενοίκια, δάνεια. Έχουν οδηγηθεί στην εξαθλίωση. Δικαιούνται κι αυτοί να κάνουν γιορτές. Με οικονομικά βοηθήματα παραμονές εορτών ή καλοκαιρινών διακοπών μόνο, δεν μπορεί να αντιμετωπιστεί το πρόβλημα αυτό της εξαθλίωσης 161 συναδέλφων.

Χρέος όλων μας είναι να απαι-

τήσουμε από την Διοίκηση του Σωματείου να προχωρήσει άμεσα στην διεκδίκηση εφαρμογής της πρωτόδικης απόφασης του δικαστηρίου για να αποκατασταθεί η απάτη που έγινε σε βάρος των τότε 202 εργαζομένων.

Για πληρέστερη ενημέρωσή σας με τις κυβερνητικές θέσεις που εκφράζονται στην βουλή διαβάστε και τα συνημμένα ηλεκτρονικά πρακτικά της βουλής των 3 επίκαιρων ερωτήσεων του Νοεμβρίου 2009 (6/11, 13/11 και 27/11)

Με αγωνιστικούς συναδερφικούς χαιρετισμούς

ΝΕΟ ΚΙΝΗΜΑ ΑΛΛΑΓΗΣ
ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ
ΤΟΥ ΝΑΥΠ. ΣΚΑΡΑΜΑΓΚΑ
Επικοινωνία: e-mail:
nka-skaramagas@hotmail.com
nka_ska@yahoo.com

